

ΜΙΟΥΚΕΤΟ

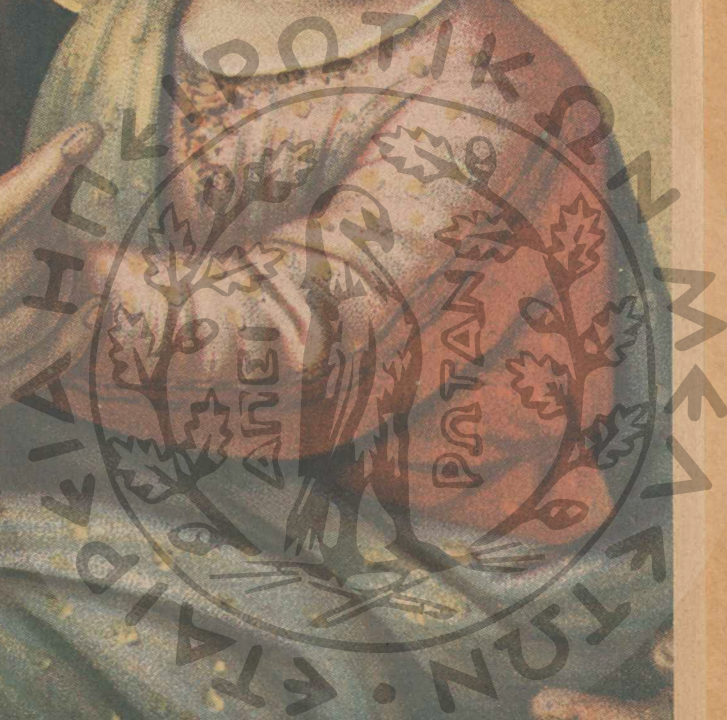
1936

ΕΤΟΣ 13^{ΟΝ}

ΣΕΛΙΔΕΣ 60

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΑΡΙΘ. 52 - (669)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

«Ο ύπολογαγός Μωθίλ πού ήταν της υπηρεσίας εκείνο το θράδυ, στο αεροδρόμιο Μπουρ-ζέ, κατά τις δέκα και μισή τελείωσε την επιθεώρησή του. «Όλα πήγαιναν καλά. Είπε στο δεκανέα της υπηρεσίας ότι, αν συνέβαινε τίποτε, θά τον εύρισκε στο μπάρ του αεροδρομίου, όπου θά έώρταζε τα Χριστούγεννα μαζί με τους άλλους αξιωματικούς και τράβηξε για κεί. Μά καθώς προχωρούσε, διασταυρώθηκε με κάποιον άλλο αεροπόρο, ο οποίος φορούσε στολή πτήσεως κι'»

ο οποίος του φώναζε με φωνή πένθιμη: «Καλά Χριστούγεννα, Μωθίλ!»

— Έσύ 'σαι, Ζιλλό; Πώς; Δεν έπηγες ακόμα στο μπάρ;

— Έλαθά διαταγή να πετάξω... Θά γιορτάσετε τα Χριστούγεννα χωρίς έμένα.

— Πώς;... Θά πετάξης;... Τέτοια νύχτα; Χριστούγεννα;

— Ναί... Έτσι το θέλησε ο συνταγματάρχης...

Μεταξύ του ύπολογαγού Ζιλλό και του τρομερού συνταγματάρχου Μωκλαίρ επικρατούσε μία παληά αντιπάθεια. «Ο συνταγματάρχης, πολύ αυστηρός, πολύ αυταρχικός, είχε πάρει από κακό μάτι αυτόν τον πιλότο, γιόδο πλούσιων άστών, πού είχε γίνει αεροπόρος μόνο και μόνο γιατί στο Παρίσι οι αεροπόροι είναι τα χαϊδεμένα παιδιά και κάνουν την πιο χαρούμενη ζωή. Μά αυτό ο Μωκλαίρ δεν το άνεχόταν. Είχε επιβάλει στην μοίρα του σιδερένια πειθαρχία και δεν έπρεπε ούτε την παραμικρή παρεκτροπή. Τους είχε απαγορεύσει μάλιστα να πηγαίνουν στο Παρίσι. Μά κι' εκείνοι, πιο πολλοί, έφερναν στην πλούσια λείχη τους του αεροδρομίου, δλο το Παρίσι: πολιτικούς, άνθρώπους των γραμμάτων, θεντέτες του θεάτρου και του κινηματογράφου και γλεντούσαν τρελλά. «Ο Μωκλαίρ δεν έλεγε τίποτε,

έφόσον κανένα σκάνδαλο δεν είχε συμβεί. Μά κάθε τόσο τιμωρούσε έμέσωσ έναν από τους γλεντζέδες αξιωματικούς του, επιβάλλοντάς του μία άγχαρεία άπροσδόκητη.

Έτσι, κι' εκείνο το θράδυ, όταν έμαθε πως οι αξιωματικοί θά έώρταζαν με τον πιο λαμπρό τρόπο τα Χριστούγεννα, διάλεξε για θύμα του τον Ζιλλό: Την τελευταία στιγμή τον διέταξε κανονικώς να κάνει μία δοκιμαστική πτήση με το «Π-25», διαρκείας δύο ώρων...

«Αντίο γλέντι!... Αντίο ώραφα φαγητά, μαγειρευμένα από έναν από τους πιο φημισμένους άρχιμαγείρους του Παρισιού.

«Ο Ζιλλό, πού του άρεσε ή καλοφαγία, έπινε ίκετευτικά στον Μωθίλ: «Θά θάλης στην μπάντα μερικές λιχουδιές και για μένα, έ;»

«Έπειτα τράβηξε για τα ύπόστεγα. Του έβγαλαν απ' το ύπόστεγο το περιφημο «Π-25», ένα αεροπλάνο πού μόλις χθές είχε κάνει την πρώτη του πτήση.

Μία νυχτερινή πτήσις δεν είναι ποτέ καθόλου ευχάριστο πράγμα για έναν πιλότο. Φαντασθήτε λοιπόν τί είναι μία πτήσις τη νύχτα των Χριστουγέννων, μ' ένα μηχανήμα άδοκίμαστο και με τέτοιο διαθολεμένο κρύο.

«Ο Ζιλλό άναστέναζε πικρά και σκαρφάωσε στο αεροπλάνο. Του έδωσαν καλά σφραγισμένα, τα μηχανήματα πού θά καταχωρούσαν τις περιπέτειες της πτήσεώς του και δοκίμασε τις μηχανίες κι' έπειτα τον μοτέρ με την μυστική έλπίδα μιάς άδορίας πού θά γινόταν άφορμή να ματαιωθεί ή πτήσις... Μάταιη έλπίδα όμως!... «Όλα λειτουργούσαν περίφημα... «Ο πιλότος κύτταξε την ώρα, κι' έπειτα ύψώνοντας το χέρι του, έδωσε το σύνθημα της άπογειώσεως. «Έπειτ' από λίγες στιγμές, ο Ζιλλό έγκατέλειπε την γή, όπου γιώρταζαν τα Χριστούγεννα...

***

«Ασφαλώς δεν σκόπευε να επιδείξη κανένα ζήλο! Ένας χρόνος στην αεροπορία τον είχε θεραπεύσει από τον άρχικό του ζήλο. Θά έκτελούσε εύσυνειδήτως την άποστολή του κι' έπειτα από δύο ώρες, θά ξανακατέβαινε στη γή, καταρώμενος τον ήλιθιο πού έφεύρε τα αεροπλάνα και αυτόν τον διάβολο, το συνταγματάρχη του, πού έκανε μία τέτοια κατάχρησι της έξουσίας του.

Το κρύο ήταν πολύ δυνατό και μέσ' από τα γάντια του, κοκκάλωνε τα χέρια του αεροπόρου.

Σε λίγο, κάτω απ' το αεροπλάνο το Παρίσι έλαμπε γεμάτο εκατομμύρια φάτα. Κεί κάτω, ή «Όπερα σπιθηροβόλο»σάν ένα υπέροχο κόσμημα, τα μεγάλα θουλεβάρα έλαμπαν σαν ποτάμια διαμαντιών... Πιο πέρα, τα «Ηλύσια φαινόντουσαν σαν μία φαντασμαγορία... «Οι ατά θά ήσαν ξεχειλισμένα από ανθρώπους πού γιώρταζαν!... Τα φανάρια των υπερπολυτελών αυτοκινήτων θά έριχναν φωτεινές ρέσμες... Τί γαρές, τί ευτυχίες στην άπέραντη μεγαλόπολι!

«Αργά, το αεροπλάνο ανέβαινε τώρα προς άλλες λάμψεις. «Ο Χριστουγεννιάτικος ούρανός είχε άνάψει όλα του τα φάτα

Χριστός γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει...

μέσα στην παγωμένη νύχτα. Και ήταν μία γιορτή πιά λαμπρή από της γης!... Πόσα άστρα!... Σίγουρα, ο Θεός θα είχε προσθέσει κι' άλλα... Τις άλλες νυχτες δεν ήταν τόσο πολλά!...

Φαινόταν στον Ζιλλό πως απ' τη γη ανέβαιναν μυρωδιές των πιο έκλεχτων λιχουδιών. Ήταν ιηστικός, ο φτωχός, γιατί δεν είχε θελήσει να φάει τίποτε από πείσμα.

Το αεροπλάνο, εν τώ μεταξύ, εξακολουθούσε ν' ανεβαίνει, τα φώτα λιγότευαν, έσθυναν. Τα άστρα, αντίθετως, πολλαπλασιάζοντουσαν. Θα ώρκιζόταν κανείς, ότι έτρεχαν από τα έσθθη του αιθέρος, για να δούν το θέαμα που τους παρουσίαζε ένας αεροπόρος, καταδικασμένος, μία τέτοια εύτυχη μένη νύχτα, να μανουβράρει ολόμοναχος στο χάος.

Σιγά-σιγά μία νάρκη πλημμύριζε τον Ζιλλό. Κατάλαβε πως είχε φτάσει σε μεγάλο ύψος. Κύτταζε το ύψόμετρο που έδειχνε 3.500 μέτρα. Ήταν αρκετό το ύψος αυτό για μία πρώτη πτήση. Έπρεπε τώρα να προετοιμάσει την καθόδο, όσο το δυνατόν πιο άργα, κάνοντας μία καμπύλη προς το θορηά και να ξαναγυρίσει στο Μπουρζέ, όπου ο φίλος του ο Μωβίλ θα του είχε φυλάξει μισό κοτόπουλο και κανένα ποτήρι σαμπάνια. Έπιασε ένα μοχλό κι' άρχισε να μανουβράρει για το κατέβασμα. Μά, αντί να κατέβη το αεροπλάνο, ανέθηκε περισσότερο και το ύψόμετρο έδειξε διαδοχικά 3600-3700 και σε λίγο 4000 μέτρα! Τι συνέβαινε λοιπόν;

Ο Ζιλλό κυριεύθηκε από ανησυχία. Κάποια άβυσσ θα είχε γίνει χωρίς άλλο στις μηχανές. Το αεροπλάνο δεν τον υπάκουε! Σάν τρελλά, ανέβαινε, ανέβαινε, με μία ταχύτητα που μεγάλωνε διαρκώς. Τι να έκανε;

Οι αεροπόροι έχουν μία περίεργη μοιρολατρεία! Λένε δηλαδή: «δ.τι είναι να γίνει ως γίνη...» Έτσι ο Ζιλλό έπαψε να μανουβράρει τους μοχλούς του κι' άρχισε να παρακολουθεί με κέφι σχεδόν το ύψόμετρο, που έδειχνε τώρα 5000 μέτρα. Το κεφάλι του θάραινε, μία ακατανίκητη κο γοητευτική νύστα τον πλημμύριζε, ένοιωθε τον εαυτό του αποσπασμένο απ' όλα, αδιάφορο.

Το τρομερό ροχαλιτό του μοτέρ τον νανούριζε τώρα. «Ασφαλώς η μηχανή θ' ανάψει», σκεπτόταν με βεβαιότητα. Μία ιδέα τον παρηγορούσε: ο άγιος Μωκλαίρ θα είχε το θανάτο του θάρος στη συνείδησί του κι' ασφαλώς δεν θα πήγαινε στον Παράδεισο!... Έπειτα, τί λαμπρή αποθέωσις το να πεθάνη μία χριστουγεννιάτικη νύχτα, την ώρα που το Θεό Βρέφος έρχεται στον κόσμο! Ο Ζιλλό θα ήθελε να καπνίση για τελευταία φορά την πίπα του, μά έπρεπε γι' αυτό να κάνει μερικές δύσκολες κινήσεις, και η παραμικρή κινήσις του ήταν σωστό μαρτύριο... Κύτταζε το άπεραντο στράτευμα των άστρων, που του έκλειναν το μάτι σαν να τον τροσκαλούσαν. «Έρχομαι! τούς φώναζε. Μήν ανυπομονήτε! Σε λίγες στιγμές είμαι δικός σας!...» Είδε, σαν σ' ένα σύντομο όνειρο, να περνά η ζωή, η παιδική του ηλικία, στο μεγάλο οικογενειακό τους σπίτι, κοντά στο Παρίσι, τα παιχνίδια, το φούτ-μπόλ, το σχολείο, έπειτα το τένις όπου συνάντησε την Σεσίλ. Η φτωχή μικρού-

Ο Ζιλλό τράθηξε για τα υπόστεγα

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"
ΕΥΧΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΟΥ
ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

λα!... Είχαν άρραβωνιαστή. Θα την παντρευόταν όταν θα τελείωνε τη θητεία του και θαμπαινε ως διευθύνων μηχανικός στα μεγάλα εργοστάσια αυτοκινήτων του πεθερού του... «Ω! πόσο την αγαπούσε!... Αυτή την ώρα η Σεσίλ θα γλεντούσε εύθυμα κι' ούτε θα φανταζόταν ότι ο μνηστήρ της πέθαινε. Έπειτα παρουσιάστηκε στην όδον της μνήμης του η αυστηρή όψη του τρομερού Μωκλαίρ. Κι' έπειτα...

***

Έκείνη τη στιγμή, η άλυσίδα των αναμνήσεων έσπασε. Ένα καινούργιο γεγονός είχε συμβεί. Μέσα στο πλήθος των άστρων, ένα άστρο φαινόταν να μεγαλώνει, να μεγαλώνει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Πλανιόταν πάνω απ' αυτό το άστρο, όπου φαινόταν να θάρη ή σκοτεινές κηλίδες των δασών του, ή άσημενες γρομμές των ποταμών του, οι όγκοι των θουών του. Ένα μικρό αλλόκοτο φώτιζε αυτόν τον καινούργιο κόσμο, απεικονίζοντας τις περίπλοκες οικοδομές του, τα παλάτια του, τις σπείρες του, μαζεμένα γύρω απ' τα σταυροδρόμια... Το αεροπλάνο πλησίαζε πια σε μία πολιτεία μεγάλη σαν το Παρίσι, μά πιο λαμπρά φωτισμένη. Κι' ο άερας ο ίδιος φωτεινός, ανάλαφρος, άρωματισμένος. Ο Ζιλλό έβλεπε τώρα πύργους, δωμάτια, χτίρια αλλόκοτα, τέτοια που ποτέ κανείς διαδάζοντας τη «Χαλιμά», καμωμένη από μία φωτεινή ύλη.

Ποιά είναι αυτή η αλλόκοτη χώρα; αναρωτόταν ο Ζιλλό. Δεν θυμάμαι καμμία παρόμοια στη γή... Σίγουρα δεν είναι πια στη γή! Ώστόσο, άναπνέω καλύτερα απ' όποτε ποτέ άλλοι... Άς δούμε που θα με πάει αυτό το θαυμάσιο μηχανήμα!... κι' άφησε στο αεροπλάνο του τη φροντίδα να τον οδηγήσει... Δεν πρέπει να έναντιώνεται κανείς στη μοίρα!

Το αεροπλάνο προσγειώθηκε χωρίς να χτυπήσει στο έδαφος. Μία άπεραντης πλατείας κι' ο μοτέρ σταμάτησε έπ' αλούς. Είχαν φτάσει. Άπειρο πλήθος μικροσκοπικών παπουτσιών είχε τρέξει, μά στεκόταν σε άρκετη απόσταση από το ούρανοκατέβατη θολίδα. Ήσαν μικροκαμαμένοι άντρες και μικροκαμαμένες γυναίκες, ντυμένοι με μεγαλοπρεπή ρούχα, των οποίων η άποχρώσεις αποτελούσαν μία γοητεία για τα μάτια. Αυτοί οι μικροσκοπικοί άνθρωποι έμοιαζαν πολύ με τους ανθρώπους της γης. Η όψη τους δεν είχε τίποτε το άκρουστικό και το ύψος τους δεν ήταν καθόλου έθονος. Πεναντίας, έδειχναν μεγάλη ευχάριστη για την άφύ ελπίδα, ξένου στον κόσμο τους.

Ο Ζιλλό κατέβηκε απ' το αεροπλάνο του και πρόλαβε πράγμα που έκανε το πλήθος να παραμερίσει και να τον άχτη τη προς ένα παλάτι που κατείχε το κέντρον της πλατείας. Άμέσως, η μεγάλη πόρτα του παλατιού άνοιξε και άβηκε έξω μία λαμπρή συνάδελφος από ευπατρίδες, πλασιωμένη από μια διπλή σειρά χρυσών στεφάνων σωματοφυλάκων, που, από άλλου όπλου, είχαν ένα άσπιο νιο ραβδάκι. Ο μεγαλοπρεπής αέρας απ' αυτούς τους μεγαλοπρεπείς προχώρησε προς τον Ζιλλό, ο οποίος έβγαλε με σεβασμό το καπέλο του. Τότε κι' ο λαμπρός εκείνος μεγιστάν έβγαλε με μεγάλη ευγένεια το χρυσό σκήπτρο του κι' είπε σε άσηχη γλώσσιν στον αεροπόρο:

— Κύριε ύπολοχαγέ, καλώς ήλθατε στο κράτος μου.
— Μεγαλειότατε, άπαιτούνται ο Ζιλλό, καταλαβαίνοντας πως έβλεπε κανη με βασιλέα, η άποψη της Μεγαλειότητός σας με ανησυχεί άπειρώς. Μά που βασιλεύω στην Πόλι του Φωτός, που τεύουσα του πλανήτου Άρρεόνη, του οποίου ηγεμών είμαι, ο βασιλεύς Κούξ, δούλος σας.

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΣΤΡΑ

Ο ύπολοχαγός Χόμς άναψε την πίπα του, έριξε γύρω του μια στενωρρημένη ματιά και γκρίνιαζε θυμωμένος:

— Δεν μπορεί κανείς να ήσυχάσει ούτε μία στιγμή! Τι ζωή!... Άνυπόφορη!... Άκόμη και την παραμονή των χριστουγέννων...

Κι' έπειτα, σκυθρωπός, ανέθηκε και κάθησε δίπλα στον όδηγό του θωρακισμένου αυτοκινήτου. Σήκωσε το γιακά του μανδύα του, χαμήλωσε το πηλήκιο του κι' άπότομα φώναξε στους άνδρες του:

— Έμπρός! Έμπρός!... Πρέπει να συνεχίσουμε την περιπολία μας... Η Καράστρα είναι άνάστατη!... Οι Ίνδοι, καθώς θλέπετε, έβρηκαν εύκαιρία τις έορτές για να έπαναστατήσουν... Θα κάγουμε λοιπόν χριστουγεννα στη ζούγκλα ή σε καμμία έρημο!... Ποιος ξέρει...

Δυό ήμέρες και δυό νύχτες το θωρακισμένο αυτοκίνητο με τους Άγγλους στρατιώτες και τον ύπολοχαγό Χόμς περιπολούσε στα παράξενα χωριά και στους μυστηριώδεις κάμπους της Καράστρας. Οι Ίνδοι, σαν φαντάσματα, γλιστρούσαν μέσα στο σκοτάδι, ύπουλα, άθόρυβα, έτοιμοι πάντα να έπιτεθούν και να σφάξουν τους Άγγλους. Ο Χόμς δεν άντεχε πια. Άδειασε τις σφαίρες των πολυβόλων του στις σκιές των δέντρων και στα ζώα της ζούγκλας, κυνηγούσε τους Ίνδους που γινόντουσαν άφαντοι σαν άστρα φαντάσματα και περίμενε ύπομονετικά να φτάσει στην Κανταγιάζα, ένα μικρό άγγλικό σταθμό, στην άκρη ενός άπέραντου και ζοφερού δάσους, για να ξεκουραστή, να ήσυχάσει, να περάσει μία ήσυχη χριστουγεννιάτικη νύχτα... Μά στην Κανταγιάζα τον έβρηκε η διαταγή του διοικητού: να συνεχίσει την περιπολία, να φύγει πάλι...

Οι Άγγλοι στρατιώτες έθραϊαν από το θυμό τους. Έπιθυμούσαν να βρουν στο δρόμο τους καμμία ομάδα από ανάρταρες Ίνδους για να τους άφανίσουν άλύπητα με τα πολυβόλα. Δεν θα συλλογιζόντουσαν τίποτε! Ούτε ότι ήταν παραμυθία χριστουγέννων, ούτε το «έπί γής ειρήνη...», ούτε την άγάπη που έκήρυξε ο Χριστός. Οι Ίνδοι της Καράστρας μόνοι τους θέλησαν αυτό το μακελειό. Έμπρός λοιπόν!... Άφού είναι έτσι, άποιον πάρη ο Χάρος!...

Η νύχτα ήταν αλλόκοτη, με θορείες σκιές και με άσημενια έξωφωτα. Κάθε τόσο, μαύρα σύννεφα περνούσαν μπροστά από το φεγγάρι. Κι' η παγωνιά, όλο ύγρασία, περνούσε ως τα κόκκαλα. Ο λοχίας Μπράνμαν, σε λίγο θαρέθηκε να κυττάζει το σκοτάδι, έκλεισε τα μάτια του κι' άποκοιμήθηκε πάνω σ' ένα κασσόπι με σφαίρες. Ο σκοπιτής του πολυβόλου νύσταζε, κουρασμένος, άδύο στρατιώτες έτρίζαν τα δόντια τους από τη λίσσα, όσο συλλογιζόντουσαν τι άμορρα που περνούσαν τη νύχτα των

χριστουγέννων εκείνοι που ήταν στην Άγγλία κι' άλλοι δυό, με γουρλωμένα τα μάτια, κύταζαν με πείσμα μήπως διακρίνουν τίποτε ανάρταρες ανάμεσα στα δένδρα. Μπροστά, ο όδηγός του αυτοκινήτου, είχε καρφωμένα τα μάτια του στον άσπρο δρόμο. Δίπλα του, άμίλητος, ο ύπολοχαγός Χόμς κάπνιζε την πίπα του.

Άξαφνα, το αυτοκίνητο τραντάχτηκε κι' έγειρε, σαν να κάθισε.

— Πρέπει να άλλαξουμε το λάστιχο, κύριε ύπολοχαγέ... είπεν ο σφέρ.

Δυό στρατιώτες πήδηξαν κάτω για να τον βοηθήσουν να αλλάξει γρήγορα το λάστιχο. Την ίδια στιγμή, το θωρακισμένο αυτοκίνητο δέχτηκε καμμία δεκαριά σφαίρες, ξαφνικά, από τους Ίνδους που ήταν κρυμμένοι ανάμεσα στα δένδρα. Οι Άγγλοι άρπαξαν τα όπλα τους. Έπί δέκα λεπτά της ώρας τα πολυβόλα θέρizαν τους θάμνους. Έπειτα σάπασαν. Οι Ίνδοι είχαν γίνει άφαντοι... Η θαθεία σιωπή άπλώθηκε πάλι με την παγωνιά και το ζοφερό μυστήριο της Καράστρας.

— Θηρία!... Έκανε ο Χόμς όλο νεύρα. Νόμιζαν ότι κοιμόμαστε μ' άνοιχτά μάτια!... Έμπρός!... Τελειώνετε γρήγορα το λάστιχο!...

Σε λίγο, το θωρακισμένο αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι. — Άκόμη και την νύχτα των χριστουγέννων θα κινδυνεύουμε τη ζωή μας! γκρίνιζε ένας στρατιώτης.

— Ο πόλεμος είναι πόλεμος!... του φώναζε άυστηρά ο Χόμς.

Ο στρατιώτης σάπασε, ντροπιασμένος.

Λίγο πιο κάτω, στη στροφή του δρόμου, το αυτοκίνητο δέχτηκε πάλι μία βροχή από σφαίρες. Τα πολυβόλα με διοστρείς καταιγισμούς, τρομοκράτησαν τους Ίνδους. Οι Άγγλοι τους είδαν να χάνονται σαν φαντάσματα στο βάθος ενός ξεροῦ χειμάρρου.

— Πολεμάμε με σκιές!... στέναζε ο λοχίας Μπράνμαν. Μά θα τους κάνουν με να θάγουμε μυαλό! Όταν θα φτάσουμε στο χωριό τους, τα ζημερώματα, θα θάλουμε φωτιά και θα κάγουμε όλη τις καλύβες! Πρέπει να καθάρίσουμε τον τόπο από αυτή τη σφηκοφωλιά!...

Το θωρακισμένο αυτοκίνητο εξακολούθησε το δρόμο του. Έφθασε σ' ένα μικρό άγγλικό φυλάκιο, έκανε ένα μικρό στάθμο και τράβηξε πάλι για το Ίνδικό χωριό Βεντάσα. Το φεγγάρι τώρα φάτιζε καθαρά το δρόμο.

— Εκεί κάτω, στην Άγγλία, τελειώνει τώρα η λειτουργία... ψιθύρισε ο στρατιώτης Μπέλλεϋ. Θα χιονίζει... Κι' όλα τα σπίτια θα είναι στολισμένα με το χριστουγεννιάτικο δέντρο...

Σώπα!... του άγρίεψε ο λοχίας Μπράνμαν με δακρυσμένα μάτια.

Εκείνη τη στιγμή, ο ύπολοχαγός Χόμς είδα κάτι (Συνέχεια στη σελ. 54)

Η Παναγία και το Θεϊόν Βρέφος (Έργον του Ραφαήλ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όταν η θυρωρός, κυρά Ρενιέ, είδε τον κ. Ζερβαί, θέλησε να τον διώξει γιατί τον νόμιζε για δημοσιογράφο. Μα εκείνος της έδειξε την ταυτότητα του και της είπε:

— Φαίνεται πως δεν έχεις δυνατή μνήμη, αφού δεν με αναγνωρίζεις... Ξέρω να σου απαντήσω στις ερωτήσεις που θα σου κάνω... Γρήγορα όμως, γιατί δεν έχω καιρό για χάσιμο... Πες μου, λοιπόν, αν μία κυρία κοιμώτατη, η οποία, όπως είπα, αν ήταν ντυμένη, θα φαινόταν πως ανήκε στην άριστοκρατία, ήρθε καμιά φορά σ' αυτό το σπίτι;

— Βέβαια, ήρθε! απάντησε η κυρά Ρενιέ καταφοβισμένη από τον τόνο του κ. Ζερβαί και μη τολμώντας να του φερει αντίρρησης.

— Πότες φορές ήρθε;

— Τρεις φορές την είδα εγώ. Άλλα θα ήρθε κι άλλες φορές, γιατί οι Φίσερ που κατοικούν στο τρίτο πάτωμα και ο κ. Τεό που παίζει βιολί στην Μονιάρτη, την συνάντησαν κι άλλες φορές.

— Θα τους εξετάσω κι αυτούς, είπε ο κ. Ζερβαί. Σ' υποστήριξε τώρα να μου πης ότι ξέρεις, χωρίς να επινοήσης τίποτε, γιατί μάθε ότι τους ψευδομάρτυρες τους περιμένει η φυλακή.

— Λοιπόν, άρχισε να λέει η κυρά Ρενιέ, μία κυρία πολύ καθώς πρέπει παρουσιάστηκε εδώ και με ρώτησε αν είχα να της νοικιάσω κανένα διαμέρισμα στο τέταρτο πάτωμα. Της απάντησα καταφατικά και της ζήτησα 550 φρ. ένοικιο, για να μου δώση 500, όπως συνηθίζεται. Θέλησε τότε να επισκεφθώ το διαμέρισμα, αλλά εγώ δεν είχα το κλειδί, γιατί το είχε πάρει ο εργολάβος επειδή επρόκειτο να κάνει μερικές επισκευές. Φάνηκε σαν να δυσανεστήθηκε γι' αυτό και ξαναγύρισε έπειτα από πέντ' - έξι μέρες. Την ωδήγησα τότε στο διαμέρισμα που νοικιούνταν, της άρεσε και θέλησε να το νοικιάση αμέσως, προπληρώνοντας ένα νοίκι.

— Τότε γιατί δεν έγινε το νοίκιασμα;

— Γιατί κά προκαταβολικώς άμα γίνεται η πληρωμή, ο κ. Πρεθό, ο ιδιοκτήτης, θέλει προηγουμένως να μαθαίνει πληροφορίες για τους ένοικιάσιους. Γιατί άλλωστε, παρ' όλη την προπληρωμή του ένοικίου, μπορεί να χан κανείς βάρσασα... Τό είπα λοιπόν αυτό στην κυρία εκείνη. Τότε αυτή μου προσέφερε έκαστο φράγκα για να τη δεχτώ έτσι, κι έπειδή εγώ αρνήθηκα να τα πάρω, φάνηκε πως θυμωσε πολύ.

— Δεν μπορώ να σου πω τ' όνομά μου, μου είπε. Έξέ άλλου δεν πρόκειται να κατοικήσω μόνιμως στο διαμέρισμα αυτό. Θα έρχομαι κάθε τόσο. Άλλα θα το επιπλώσω και θα σου πληρώσω και τρία νοίκια προκαταβολικώς, αν θέλεις.

— Έβαλε και πάλι ένα χρυσό νόμισμα αυτή τη φορά στο χέρι μου και πρόσθεσε:

— Είτε νοικιάσω το διαμέρισμα αυτό, είτε όχι, εσύ πάρε όπως σου δώσει το νόμισμα αυτό.

— Έσκυψε το κεφάλι της ντροπαλά καθώς έλεγε τα λόγια αυτά και πρόσθεσε με σιγανή φωνή:

— Είμαι παντρεμένη.

Νόμισα ότι ήθελε το διαμέρισμα για να συναντάται κρυφά με κάποιον φίλο της και της υποσχέθηκα να σωπάσω. Είστε, κύριε, ο πρώτος στον οποίο μιλάω για την υπόθεσή αυτή.

— Καλά, εξακολούθησε...

— Δεν πρόφτασα ν' ανακοινώσω την πρότασή της άγνωστης κυρίας στον ιδιοκτήτη του σπιτιού, όταν μετά δυο μέρες, ο Ροσβέλ, ο γλύπτης, μου ζήτησε το ίδιο διαμέρισμα.

— Τό ήθελε αμέσως;

— Όχι, τό ήθελε για τό τέλος του μηνός, αλλά, επειδή του είπα ότι η άγνωστη κυρία θα ξαναγύριζε για να

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

το νοικιάση, τότε το νοίκιασε από την ημέρα εκείνη, πλήρως προκαταβολικώς κ' υπέγραψε το συμβόλαιον...

— Και η άγνωστη κυρία τι είπε;

— Στο τέλος της εβδομάδας, όταν παρουσιάστηκε για να λάβη την απάντησή του νοικοκύρη, της ανήγγειλε ότι είχε έρθει πολύ άργα και ότι το διαμέρισμα τό είχε νοικιάσει κάποιος άλλος.

— Κατά την επίσκεψή της αυτή σ' απηύθυνε καμιά ερώτησι; Τι σε ρώτησε; Πρόσεξε, γιατί πρόκειται περί τούτου.

— Κατά την επίσκεψή της αυτή σ' απηύθυνε καμιά ερώτησι; Τι σε ρώτησε; Πρόσεξε, γιατί πρόκειται περί τούτου.

— Τότε εξακολούθησε... Τι σε ρώτησε αυτή η άγνωστη κυρία;

— "Ω! τραύλισε. "Απ' όσα σ' είπα ως τώρα δεν υπάρχει λέξις που να μην είναι αληθινή...

— Τότε εξακολούθησε... Τι σε ρώτησε αυτή η άγνωστη κυρία;

— Με ρώτησε για τό όνομα του νέου ένοικιαστή, πότε σκόπευε να εγκατασταθώ στο διαμέρισμα κι αν είχαν αρχίσει ή έπιδιορθώσεις... Έπειτα έφυγε λέγοντας: "Θα ξαναγυρίσω σε λίγες ημέρες... Πιθανόν ν' αλλάξει γνώμη ο νέος που νοικιάσε τό διαμέρισμα αυτό... Κρίμα!... Και μου άρεσε πολύ..."

— Και ξαναγύρισε; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

— Ξαναγύρισε, αλλά δεν την είδα πια εγώ. Την συνάντησα αυτή τη φορά μερικοί από τους ένοικιάσιους.

— Πώς ήταν;

— Ψηλή, λεπτή, με πολύ άριστοκρατική εμφάνιση. Το πρόσωπό της όμως δεν τό είδα ποτέ. Τό πυκνό βέλο της κρυβέ τα χαρακτηριστικά της. Μου φάνηκε όμως ότι τα μάτια της ήσαν μαύρα κι' έλαμπαν σαν διαμάντια.

— Δεν την ξαναείδες ποτέ πια από τότε; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

— Όχι, ποτέ!

— Είσαι βέβαιη;

— Βεβαιότατη.

— Σκέψου καλά.

— Η κυρά Ρενιέ κ' άλλαξε τον άρχηγό της Δημοσίας Ασφαλείας εαφνιασμένη κάπως για την έπιμονή του αυτή.

— Σκέφθηκα, του απάντησε. Είμαι βέβαιη ότι δεν είδα ποτέ την γυναίκα αυτή.

— Ο κ. Ζερβαί έπνιξε ένα στεναγμό απογοήτευσης.

— Ταν φανερό πως η θυρωρός δεν είχε αναγνωρίσει την άγνωστη κυρία στο πρόσωπό της Ναβίνας ντε Ροσβέλ, όταν εκείνη έτρεξε κοντά στην Τερέζα, μετά την απόπειρά της δολοφονίας.

— Μου είπες ότι την άγνωστη αυτή κυρία την είδαν οι ένοικιαστές σου, κ. Τεό και οι Φίσερ. Είπ' επάνω τώρα εσύ τοι; ρώτησε ο κ. Ζερβαί την θυρωρό.

— Οί Φίσερ, ναί. Έργάζονται κι' ο άντρας κ' η γυναίκα στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο.

— Μου είπες ότι την άγνωστη αυτή κυρία την είδαν οι ένοικιαστές σου, κ. Τεό και οι Φίσερ. Είπ' επάνω τώρα εσύ τοι; ρώτησε ο κ. Ζερβαί την θυρωρό.

— Οί Φίσερ, ναί. Έργάζονται κι' ο άντρας κ' η γυναίκα στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο.

— Μου είπες ότι την άγνωστη αυτή κυρία την είδαν οι ένοικιαστές σου, κ. Τεό και οι Φίσερ. Είπ' επάνω τώρα εσύ τοι; ρώτησε ο κ. Ζερβαί την θυρωρό.

— Οί Φίσερ, ναί. Έργάζονται κι' ο άντρας κ' η γυναίκα στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο.

— Μου είπες ότι την άγνωστη αυτή κυρία την είδαν οι ένοικιαστές σου, κ. Τεό και οι Φίσερ. Είπ' επάνω τώρα εσύ τοι; ρώτησε ο κ. Ζερβαί την θυρωρό.

— Οί Φίσερ, ναί. Έργάζονται κι' ο άντρας κ' η γυναίκα στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο.

— Μου είπες ότι την άγνωστη αυτή κυρία την είδαν οι ένοικιαστές σου, κ. Τεό και οι Φίσερ. Είπ' επάνω τώρα εσύ τοι; ρώτησε ο κ. Ζερβαί την θυρωρό.

— Οί Φίσερ, ναί. Έργάζονται κι' ο άντρας κ' η γυναίκα στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο.

— Μου είπες ότι την άγνωστη αυτή κυρία την είδαν οι ένοικιαστές σου, κ. Τεό και οι Φίσερ. Είπ' επάνω τώρα εσύ τοι; ρώτησε ο κ. Ζερβαί την θυρωρό.

— Οί Φίσερ, ναί. Έργάζονται κι' ο άντρας κ' η γυναίκα στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο.

— Μου είπες ότι την άγνωστη αυτή κυρία την είδαν οι ένοικιαστές σου, κ. Τεό και οι Φίσερ. Είπ' επάνω τώρα εσύ τοι; ρώτησε ο κ. Ζερβαί την θυρωρό.

— Οί Φίσερ, ναί. Έργάζονται κι' ο άντρας κ' η γυναίκα στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο.

— Μου είπες ότι την άγνωστη αυτή κυρία την είδαν οι ένοικιαστές σου, κ. Τεό και οι Φίσερ. Είπ' επάνω τώρα εσύ τοι; ρώτησε ο κ. Ζερβαί την θυρωρό.

— Οί Φίσερ, ναί. Έργάζονται κι' ο άντρας κ' η γυναίκα στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο. Ο κ. Τεό στο σπίτι τους για ένα μεγάλο υποδηματοποιείο.

— Μου είπες ότι την άγνωστη αυτή κυρία την είδαν οι ένοικιαστές σου, κ. Τεό και οι Φίσερ. Είπ' επάνω τώρα εσύ τοι; ρώτησε ο κ. Ζερβαί την θυρωρό.

— Ανέθηκε τα τρία πατώματα και χτύπησε μία πόρτα, επάνω στην οποία ήταν γραμμένο, σε μία ταμπέλλα, με μεγάλα γράμματα, το όνομα του υποδηματοποιού.

— Ο ίδιος ο Φίσερ του άνοιξε και τον ρώτησε με άλοστική προσφορά:

— Ο κύριος έρχεται για καμιά παραγγελία;

— Άλλά η γυναίκα του, πού έξυπνη, τον διέκοψε:

— Σώπα, Φίσερ. Ο κύριος θα ήρθε για την υπόθεσή της Τερέζας. Μου φαίνεται ότι τον αναγνωρίζω.

— Η γυναίκα αυτή φαινόταν τίμια κι' ελίκρινής κι' ο κ. Ζερβαί δεν έδίστασε να πη τί ήθελε.

— Η κυρία Λίνα Φίσερ του απάντησε και πάλι:

— Ναί, την κυρία αυτή, για την οποία ρωτάτε, την συνάντησα δυο φορές γυρίζοντας απ' έξω το βράδυ.

— Ποιά ώρα ήταν; ρώτησε ο άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας.

— Την πρώτη φορά, θα ήταν ή ώρα οχτώ. Ήταν Μάιος και κείνη την ώρα είχε αρχίσει να νυχτώνη. Τη δεύτερη φορά θα ήταν έννημίση τουλάχιστον, γιατί είχα άργήσει πολύ έξω.

— Την πρώτη φορά την είδα μαζί με την κυρά Ρενιέ κατά την ημέρα που της έδειξε το διαμέρισμα του πέμπτου πατώματος. Τη δεύτερη φορά, την είδα έξω τη στιγμή που έτοιμαζόταν να μπη μέσα στο σπίτι. Μόλις την είδα, είπα μέσα μου: «Είπ' η κυρία που είδα τις άλλες ιαζύ με την θυρωρό...» Μπήκε μέσα κι' άρχισε να ανεβαίνει την ίδια σκάλα με μένα.

— Ανέβαινε άργα, αλλά όταν είδε πως ανέβαινε έρπιασ της, έτάχυνε το βήμα της. Τότε, καθώς περνούσε κάτω από το ράμφος του γκαζιού του πρώτου πατώματος, είδα κάτω από τό φόρεμά της που ήταν άπλωστάτο, μάλλινο σταχτί, πλούσια μεσοφορία, μ' εκλεκτές δαντέλλες, κάλτσες πολυτελείας που γυάλιζαν σαν νάσαν από άσημι κι' ένα ποδαράκι τόσο μικρό και τόσο κομψό που ποτέ μου δεν ξαναείδα όμοιο. Φορούσε παπούτσια πανάκριδα, που θα στοίχιζαν τουλάχιστον έκαστον πενήντα φράγκα.

— Και ποιά πήγαινε;

— Δεν ξέρω. Είχα άργήσει, βλέπετε, και δεν έδωκα την ώρα να ξαναγυρίσω σπίτι μου.

— Άλλά, δη ώρα έκαναν ν' ανοίξω την πόρτα μου, άκουσα τα βήματά της στη σκάλα. Είπα μάλιστα: «Θα πηγαίνει στης κ. Τερέζας».

— Πώς σ' ήρθε αυτή ή σκέψις; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

— Έκανα αυτή τη σκέψη γιατί όλοι έδω στο σπίτι έλεγαν ότι ή κ. Τερέζα ήταν κόρη πολύ μεγάλης οικογενείας και ότι είχε φύγει από τό σπίτι της για να παντρευτεί ένα νέο που άγαπούσε κι' ο οποίος δεν είχε ούτε λεπτό.

— Βλέποντας λοιπόν την άγνωστη αυτή κυρία που κάτω από τό φορέμα της ήταν ντυμένη τόσο άριστοκρατικά, κ' ά, σκέφθηκα ότι δεν μπορούσε να ζητά άλλον έδώ μέσα από την κ. Τερέζα.

— Και αυτή την άγνωστη κυρία δεν την ξαναείδατε ποτέ πια; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

— Ποτέ!

— Προτού απαντήσετε τόσο κατηγορηματικά, ξανάπε ο άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας σκεφθίτε καλά, θυμηθίτε καλά.

— Τα ίδια περίπου είχε πη προηγουμένως και στην κυρά Ρενιέ. Άλλά ένω τό στρουγγυλίζοντας, σ' άνημι έμελει άκίνητο, τό λεπτό πρόσωπό της νεαρής Άλσας πηρε μία έκφραση άγωνίας που δεν έφυγε από τό εξέταστικό βλέμμα του άστυνομικού.

— Θυμηθίτε καλά, ξαναείπε.

— Ναί, απάντησε τέλος ή νέα γυναίκα, θυμήθηκα τώρα κάτι που τό είχα ξεχάσει και που άφησε μία έντύπωσι τόσο φευγαλέα σε μένα, ώστε είνε ζήτημα αν θα τό ξαναθυμόμουν ποτέ, αν δεν με παρακινούσατε εείς.

— Λέγετε! είπε ο κ. Ζερβαί, του οποίου τό πρόσωπο έλαμψε εαφνικά.

— Είνε τόσο αλλόκοτο τό πράγμα που θα σ' έδωζε όγούρα να με νομίσετε για τρελή, όπως νόμισα κι' εγώ τον έαυτό μου, όταν για πρώτη φορά μου ήρθε ή ιδέα αυτή.

— Άδιάφερο, είπε ο κ. Ζερβαί. Λέγετε!

— Λοιπόν, την ημέρα που μετέφεραν την κ. Τερέζα πληγωμένη από δώ και είχαμε μαζευτή όλοι κάτω στην πόρτα για να δώμε, έξαφνα μερικοί ψιθύρισαν με συμπόνοια δείχνοντας μία άριστοκρατία που άκολουθούσε από πίσω:

— «Νά ή μητέρα της». Κύτταξα τότε κι' εγώ και λίγο έλειψε να φωνάξω, γιατί μου φάνηκε πως αναγνώρισα στην κυρία που έδειχναν, την άγνωστη κυρία που είχα δη τη μία φορά μαζί με την κυρά Ρενιέ και την άλλη στη σκάλα. Μα άμέσως σκέφθηκα: «Μπα! Αυτές ή άριστοκρατίες μας μοιάζουν όλες».

— Έπειτα δεν είχα δη τό πρόσωπο της άγνωστης κυρίας. Έξέ άλλου δεν ήταν δυνατόν να είνε αυτή, αφού όλοι βεβαίαναν ότι ή μητέρα της κ. Τερέζας, θυμωμένη με την κόρη της, δεν την είχε ξαναείδη από την εποχή του γάμου της.

***

Τη στιγμή εκείνη, ή κυρά Ρενιέ παρουσιάστηκε κι' άνηγγειλε στον κ. Ζερβαί ότι ο κ. Τεό, ο ένοικιάσιός που έπαιζε βιολί σ' ένα κέντρο της Μονιάρτης, είχε ξαναγυρίσει και περίμενε κάτω στο θυρωρείο.

— Ο κ. Ζερβαί κατέθεσε άμέσως.

— Η κατάθεση του βιολιστού Τεό έμοιαζε άκριβως με της κ. Φίσερ.

Κατά τους μήνες που προηγήθηκαν της απόπειρας της δολοφονίας της Τερέζας, χωρίς όμως να μπορή να προσδιορίση ποιές ακριβώς ημέρες, είχε συναντήσει τρεις φορές την άγνωστη αυτή κυρία, αλλά πιο νωρίς απ' ότι την είχε συναντήσει ή κ. Φίσερ, δηλαδή κατά τις οχτώ ή ώρα, όταν έφευγε για να πάη στη δουλειά του.

— Τι σκέψεις κάνατε για τις συναντήσεις αυτές; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

— Έπειδή ήξερα όλους τους ένοίκους, σκέφθηκα ότι θα ήταν κάποια πλούσια κυρία που έρχόταν να επισκεφθώ κάποιον άπαρο. Κι' αυτή την αλληγορίστηκα περισσότερο.

— Και δεν την ξαναείδατε ποτέ πια; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

— Όχι, απάντησε. Ο νέος βιολιστής.

— Προτού έμεινι στο σημείο αυτό, ο κ. Ζερβαί ρώτησε:

— Είσατε στο σπίτι, όταν έπνιξαν από έδώ την κ. Τερέζα πληγωμένη;

— Χωρίς να ένωρη τό σκοπό της ερώτησής αυτής, ο μουσικός απάντησε άρνητικά.

— Την ώρα εκείνη, είπε, έλειπα από τό σπίτι.

— Ο κ. Ζερβαί δεν είχε να μάθη περισσότερα από τό σπίτι εκείνο. Ατομικώς είχε βεβαιωθεί πια και ή πεποίθησίς του είχε σπληματισθί.

Ναί, ή ελπίσις της Φράγκας ήσαν όρθιές: Η κ. ντε Ροσβέλ είχε πει πολλές φορές στο σπίτι του έγκληματος, σ' άνημι έμελει άκίνητο, τό λεπτό πρόσωπό της νεαρής Άλσας πηρε μία έκφραση άγωνίας που δεν έφυγε από τό εξέταστικό βλέμμα του άστυνομικού.

— Θυμηθίτε καλά, ξαναείπε.

— Ο κ. Ζερβαί δεν είχε να μάθη περισσότερα από τό σπίτι εκείνο. Ατομικώς είχε βεβαιωθεί πια και ή πεποίθησίς του είχε σπληματισθί.

Ναί, ή ελπίσις της Φράγκας ήσαν όρθιές: Η κ. ντε Ροσβέλ είχε πει πολλές φορές στο σπίτι του έγκληματος, σ' άνημι έμελει άκίνητο, τό λεπτό πρόσωπό της νεαρής Άλσας πηρε μία έκφραση άγωνίας που δεν έφυγε από τό εξέταστικό βλέμμα του άστυνομικού.

— Θυμηθίτε καλά, ξαναείπε.

— Ο κ. Ζερβαί δεν είχε να μάθη περισσότερα από τό σπίτι εκείνο. Ατομικώς είχε βεβαιωθεί πια και ή πεποίθησίς του είχε σπληματισθί.

Ναί, ή ελπίσις της Φράγκας ήσαν όρθιές: Η κ. ντε Ροσβέλ είχε πει πολλές φορές στο σπίτι του έγκληματος, σ' άνημι έμελει άκίνητο, τό λεπτό πρόσωπό της νεαρής Άλσας πηρε μία έκφραση άγωνίας που δεν έφυγε από τό εξέταστικό βλέμμα του άστυνομικού.

— Θυμηθίτε καλά, ξαναείπε.

— Ο κ. Ζερβαί δεν είχε να μάθη περισσότερα από τό σπίτι εκείνο. Ατομικώς είχε βεβαιωθεί πια και ή πεποίθησίς του είχε σπληματισθί.

Ναί, ή ελπίσις της Φράγκας ήσαν όρθιές: Η κ. ντε Ροσβέλ είχε πει πολλές φορές στο σπίτι του έγκληματος, σ' άνημι έμελει άκίνητο, τό λεπτό πρόσωπό της νεαρής Άλσας πηρε μία έκφραση άγωνίας που δεν έφυγε από τό εξέταστικό βλέμμα του άστυνομικού.

— Θυμηθίτε καλά, ξαναείπε.

— Ο κ. Ζερβαί δεν είχε να μάθη περισσότερα από τό σπίτι εκείνο. Ατομικώς είχε βεβαιωθεί πια και ή πεποίθησίς του είχε σπληματισθί.

Ναί, ή ελπίσις της Φράγκας ήσαν όρθιές: Η κ. ντε Ροσβέλ είχε πει πολλές φορές στο σπίτι του έγκληματος, σ' άνημι έμελει άκίνητο, τό λεπτό πρόσωπό της νεαρής Άλσας πηρε μία έκφραση άγωνίας που δεν έφυγε από τό εξέταστικό βλέμμα του άστυνομικού.

— Θυμηθίτε καλά, ξαναείπε.

— Ο κ. Ζερβαί δεν είχε να μάθη περισσότερα από τό σπίτι εκείνο. Ατομικώς είχε βεβαιωθεί πια και ή πεποίθησίς του είχε σπληματισθί.

Ναί, ή ελπίσις της Φράγκας ήσαν όρθιές: Η κ. ντε Ροσβέλ είχε πει πολλές φορές στο σπίτι του έγκληματος, σ' άνημι έμελει άκίνητο, τό λεπτό πρόσωπό της νεαρής Άλσας πηρε μία έκφραση άγωνίας που δεν έφυγε από τό εξέταστικό βλέμμα του άστυνομικού.

— Θυμηθίτε καλά, ξαναείπε.

— Ο κ. Ζερβαί δεν είχε να μάθη περισσότερα από τό σπίτι εκείνο. Ατομικώς είχε βεβαιωθεί πια και ή πεποίθησίς του είχε σπληματισθί.

Ναί, ή ελπίσις της Φράγκας ήσαν όρθιές: Η κ. ντε Ροσβέλ είχε πει πολλές φορές στο σπίτι του έγκληματος, σ' άνημι έμελει άκίνητο, τό λεπτό πρόσωπό της νεαρής Άλσας πηρε μία έκφραση άγωνίας που δεν έφυγε από τό εξέταστικό βλέμμα του άστυνομικού.

τελέση το έγκλημά της. Με ψυχραιμία είχε μπη στο διαμέρισμα του πέμπτου πατώματος και από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα παρακολούθησε την συνομιλία του Ροβέρτου και της Τερέζας, και είχε προετοιμάσει το έγκλημά της.

Δυστυχώς, την πεποίθησι αυτή που είχε γίνει ακράδαντη και απόλυτη στο μυαλό του κ. Ζερβαί, δεν υπήρχαν αποδείξεις ύλικες που να την επιβεβαιώνουν.

Πραγματικά, ούτε η κυρά Ρενιέ, ούτε η κ. Φίσερ, ούτε ο μουσικός Τεό είχαν δη το πρόσωπο της άγνωστης κυρίας. Και ασφαλώς ποτέ, χωρίς τις όφθαλμοφανείς αυτές αποδείξεις, τις οποίες δεν είχε ο διευθυντής της 'Ασφαλείας, ο κ. ντε Κομβρεμόν δεν θα δεχόταν να μπη στο δρόμο που ανοιγόταν τώρα μπροστά στον κ. Ζερβαί, προπάντων λόγω της τυφλώσεως που είχε ο άνακριτης για ό,τι άφωρρυνε την κόμησα ντε Ροσθέλ.

Για ν' αντιληφθί καλύτερα τα πράγματα, ο κ. Ζερβαί θέλησε ν' άνεβη στο διαμέρισμα του πέμπτου πατώματος, εκείνο που είχε νοικιάσει ο Ροβέρτος για τη Φράγκα.

Από την ημέρα που ο κ. Πρεβό βρήκε την Τερέζα σχεδόν νεκρή μέσα στο διαμέρισμα αυτό, τα πάντα είχαν εγκαταλειφθή στην κατάστασι που βρίσκόντουσαν και η επισκεύη που είχε ζητήσει ο Ροβέρτος δεν ξιναν.

Ο κ. Ζερβαί ζήτησε το κλειδί και αφού ανέβηκε επάνω, μπήκε μέσα. Μόλις ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του, κύτταξε την κλειδωνιά.

Ήταν άπλοιστή. Ήταν η συνηθισμένη κλειδωνιά όλων των φτηνών διαμερισμάτων. Τίποτε βέβαια δεν ήταν εύκολοτερο για τη Ναδίνα, να παραβιάση την κλειδωνιά της πόρτας αυτής.

Υπολειπόταν να εξακριβώση από ποιά η Ναδίνα είχε παρακολουθήσει τις συνομιλίες του Ροβέρτου και της Τερέζας. Από τόν έξωστη; Έκ πρώτης όψεως, ναι.

Ωστόσο ο κ. Ζερβαί δεν ήταν και τόσο βέβαιος γι' αυτό και άρχισε να εξετάζει τόν μεσότοιχο που χώριζε τα δυο διαμερίσματα... Δεν είχε κατορθώσει ν' ανακαλύψη τίποτε, όταν, βλέποντας ένα ντουλαπι ανάμεσα απ' τόν τζάκι και τόν παράθυρο, πλησίασε και τόν άνοιξε.

Ετοιμαζόταν να τόν ξανακλείση αδιάφορος, όταν ξαφνα τόν βλέμμά του έπεσαν στο βάθος του ντουλαπιού αυτού. Αμέσως τόν μάτια του άνοιξαν διάπλατα.

Πού είχε λοιπόν τόν μυαλό του; Μήπως είχε τρελλαθή;

Πώς δεν είχε δη από την πρώτη στιγμή ότι τόν βάθος του ντουλαπιού δεν ήταν τοίχος, όπως είχε νομίσει στην αρχή, αλλά σανίδες λεπτές, άσβεστωμένες.

Κύτταξε τότε με μεγαλύτερη προσοχή. Καμιά αμφιβολία δεν επιτρεπόταν. Τόν βάθος του ντουλαπιού ήταν πόρτα, μία πόρτα με τήν οποία θα έπικοινωνούσαν άλλοτε τα δυο διαμερίσματα.

Η ανάκαλυψις αυτή ήταν σπουδαία, γιατί από τήν κρυφή αυτή πόρτα η Ναδίνα είχε παρακολουθήσει τόν πάντα. Ναι, αλλά πώς θ' άπεδείκνυε ότι η μυστηριώδης εκείνη γυναίκα ήταν η Ναδίνα;

Πώς θ' άποδείξω ακόμη, επρόσθεσε, ότι η τυχοδιώκτις αυτή δεν είναι η κόμησα ντε Ροσθέλ; Γι' αυτό χρειάζονται μάρτυρες αξιόπιστοι που γνώριαν και είδαν τήν Ζουανέττα πρώτα κι' έπειτα τήν ένοικιαστρία του μικρού μεγάρου του Πασού, στην οδό Πύργου. Για τήν Ζουανέττα έχουμε τήν 'Αθηνά Κασσάρα, τήν οποία τόν δργανά μου με τόν χρήματα που δίδεσσε για τόν σκοπό αυτό, θα φέρουν γρήγορα από τόν νησί του 'Αγίου Θωμά. 'Αλλά για τήν ένοικιαστρία του μικρού μεγάρου της οδού Πύργου, πρέπει να ξαναβρω τήν Ούρσουλη, εκείνη για τήν οποία μου μίλησε η Γενεβιέδη... 'Ας πάω λοιπόν εις τήν οδόν Πύργου. 'Ισως η τύχη να με βοηθήση να τήν ξαναβρω.

Θ'

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Τόν πρωί της άλλης ημέρας, η βαρώνη Γιάκομπσεν ση-

κώθηκε κυριευμένη από μία άκατανόητη ταραχή και συγκίνηση. Τόν προηγούμενο βράδυ ήταν πολύ άργα όταν έ εισαγγελέως κ. Γκρολιέ - Σαβέρν της έδωσε τήν άδεια να πάη να δη τόν Ροβέρτο στη φυλακή του.

Έτσι δη εκείνη η νύχτα ήταν για τήν βαρώνη μία νύχτα άτελείωτης αγωνίας...

Βέβαια, πίστευε σε όσα της είχε πη η Φράγκα απόλυτως, έντελώς...

Και όμως... Και όμως... Η νέα, από τόν φλογερή της έρωτα για τόν Ροβέρτο, από τήν άγάπη της για τήν νουά της, μπορούσε να γελιόταν...

Είπε αλήθεια πώς η Παυλίνα, όταν είχε δη για πρώτη φορά τόν Ροβέρτο στο σταθμό του Βορρά, λίγο έλειψε να πείση κάτω λιπόθυμη ακούγοντας τή φωνή του.

Τής είχε φανή ότι η φωνή του γιου της 'Ολιβιέ άνηκούσε στ' αυτή της.

Αλλά μήπως είχε γλαστή; Δεν υπάρχουν φανές όμοιες σ' αυτό τόν κόσμο;

Θάβλεπε τάχα στή φυσιογνωμία του Ροβέρτου καμιά έκφρασι, καμιά γραμμή που να της θύμιζε τόν γιό της; Έπειτα, αν η Παυλίνα ήταν τώρα βέβαια ότι η δθεν κόμησα ντε Ροσθέλ δεν ήταν άλλη από τήν Ζουανέττα,

τήν κόρη της Μαχό, από εκείνη που, αφού άρπαξε τόν 'Ολιβιέ από τή Ναδίνα, τόν δηλητηρίασε για τόν μυστηριώδη σκοπό, δεν ήταν ωστόσο αυτό λόγος για να πιστεύει ότι ο Ροβέρτος, τόν έκθετο που είχε βρεθή στα σκαλιά του 'Ασούλ της 'Ορλεάνης, ήταν τόν παιδί του 'Ολιβιέ, τόν παιδί της Ζουανέττας, ο έγγονος της Παυλίας.

Τί είχε καταθέσει άλλωστε η Γενεβιέδη; "Οτι μία παραμύθια είχε παραλάβει τόν παιδί από ένα μέγιστο της οδού Πύργου στο Πασού, από κάποια γυναίκα που τήν έλεγαν Ούρσουλη.

Αλλά η μητέρα του παιδιού, η νεαρή εκείνη γυναίκα που μόλις η παραμύθια τήν είχε δη στο κρεβάτι της ως λεχών, ποιά ήταν; Η Ρόζα, η παραμύθια, δεν είχε πη τόνόμα της.

Τότε ποιά άποδείξει υπήρχε πως ήταν η Ζουανέττα, η έρωμένη του 'Ολιβιέ;

Και, μέσα στα βάθη της μνήμης της, η Παυλίνα αναζητούσε, αναζητούσε πάντοτε.

Ο 'Ολιβιέ είχε πη ποτέ η άφρα κανένα να ύπαινε στο μέγαρο, ότι πήγαινε στο Πασού; Δεν θυμόταν...

Αλλά η καμριέρα της, η Μαρία, που είχε μπη στην ύπαινε της ένα χρόνο πρό του θανάτου του νεαρού βαρώνου, ίσως να θυμόταν.

Αδυνατώντας να συγκρατήση, η Παυλίνα τήν κάλεσε χτυπώντας ένα κουδούνι, μολοντι η ώρα ήταν δυο μετά τόν μεσάνυχτα.

Συγχώρεσε με πού σε ξύπνησε, της είπε, αλλά είμαι σχεδόν σαν τρελή. Σε θεωρώ σαν φίλη μου και γι' αυτό θά σου άνοιξω τήν καρδιά μου. 'Ισως μπορείς να με βοηθήσης στή φοδερή κρίσι που περνάω.

Ω! φώναξε η Μαρία, κατασυγκινωμένη από τήν ταραχή της κυρίας της, τήν οποία έλάτρευε. Η κυρία βαρώνη ξέρει ότι είμαι άφασισμένη ολόκληρη σ' αυτή.

Η Παυλίνα άφηγήθη γρήγορα στή Μαρία τί συνέβαινε και τή ρώτησε για τήν πληροφορία που ήθελε. Αλλά η καμριέρα τή βεβαίωσε ότι ποτέ, ούτε αυτή, ούτε κανένας άλλος στο μέγαρο, έμαθε τόν μέρος όπου πήγαινε ο νεαρός βαρώνος.

Ισως μόνο ο κ. Ντεσάν να τόν ήξερε, πρόσθεσε τείνοντάς τον. Ο κ. βαρώνος είχε μεγάλη έμπιστοσύνη σ' αυτόν. Αν κανένας έμαθε ποτέ τίποτε, αυτός θα είναι μόνο ο κ. διευθυντής.

Η Παυλίνα σκέφτηκε να στείλ η άμέσως κάποιον στο σπίτι του κ. Ντεσάν. Αλλά, στην ηλικία που βρίσκονταν, τάν επικίνδυνο να τόν ξυπνήση έτσι ξαφνικά, τέτοια ώρα.

Τί ταραχή γι' αυτόν! Θα δείχνονταν υπερβολικά έγλωιστος.

Ο κ. Ντεσάν έφτανε ταχτικά στο γραφείο του στις έννέα τόν πρωί. Θά τόν έβλεπε λοιπόν πριν φύγη με τή Φράγκα για τήν επίσκεψί τους στή φυλακή.

Αυτό και έγινε πράγματι.

Από τήν έφταση, η βαρώνη τόν περίμενε στο γραφείο του με άπεριγραπτή άνυπομονή. Τέλος, κατά τήν όχτώμιση, ο κ. Ντεσάν έφτασε...

Α! Θεέ μου! Άγαπητή κυρία, τί έχετε; φώναξε ο Ντεσάν από τόν κατώφλι της πόρτας, βλέποντας τόν χαρακτηριστικά της βαρώνης αλλοιωμένα.

Αυτή τή φορά ίσως, άπάντησε η βαρώνη, βρίσκομαι έπί τή ίχνη του παιδιού του 'Ολιβιέ, αλλά πρέπει να μάθω πού κατοικούσε η καταραμένη εκείνη έρωμένη του που μου τόν σκότωσε...

Ω! Ντεσάν, παληά μου φίλε, σε έκετεύω... Προσπάθησε να θυμηθής. Ο 'Ολιβιέ σ' άγαπούσε και σ' έκτιμούσε και είσαι ο μόνος στόν όποιο άνοιξε τόν σασ τήν καρδιά του. Δεν σου είπα ποτέ ότι θά πήγαινε στο Πασού; Δεν επρόφερε ποτέ τόνόμα της οδού Πύργου μπροστά σου;

Ο Ντεσάν σκέφτηκε επί μερικές στιγμές. Από τόν χαρακτηριστικά του φαινόταν η τεραστία προσπάθεια που κατέβαλλε για να θυμηθής.

Οχι, άπάντησε τέλος. Ποτέ ο 'Ολιβιέ δεν μου έκανε λόγο για τήν συνοικία στήν οποία πήγαινε, ούτε για τόν δρόμο στόν όποιο κατοικούσε η έρωμένη του. Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

Η βαρώνη ωστόσο δεν άπογοιτεύτηκε από τήν άπάντησή του.

Ας προσπαθήσω, είπε να επιτύχω τόν σκοπό μου και χωρίς τήν λεπτομέρεια αυτή.

Τέλος, η ώρα της επισκέψεως στή φυλακή του Μαζάς έφτασε.

Η Φράγκα ήταν κιόλας έτοιμη. Καί ήταν τόσο άραια, τόσο άξιολάτρευτη εκείνο τόν πρωί, μέσα στήν άπλή τουαλέττα της, ώστε η βαρώνη μόλις τήν είδε, ένιωσε κάποιο βάλλισμο ν' άπλώνεται στήν ψυχή της.

Ω! πόσο θά χαρή ο Ροβέρτος άμα σε δη! της είπε.

Μέσα στ' άμάξι που τήν οδηγούσε προς τή φυλακή, η βαρώνη έσφιγγε σαν τρελή τή Φράγκα στήν άγκαλιά της.

Ο δρόμος ως εκεί τούς φάνηκε άτελείωτος κι' όταν τέλος τόν άμάξι στάθηκε μπρός στή βρειά πόρτα της φυλακής, ένας στεναγμός άνακουφίσως βγήκε από τή χείλη τους.

Ολόκληρο τόν προσωπικό τών φυλακών δέχτηκε με ύποκλισεις τή Παυλίνα, όταν εκείνη έδειξε τήν άδεια του εισαγγελέως Γκρολιέ - Σαβέρν και τόν θερμά συστατικά λόγια που τήν συνόδευαν.

Πού θέλει να δη τόν ύπόδικο, η κυρία βαρώνη; ρώτησε ο διευθυντής τών φυλακών. Οχι βέβαια στο μέρος που σε ο διευθυντής τών φυλακών. Οχι βέβαια στο μέρος που σε ο διευθυντής τών φυλακών. Οχι βέβαια στο μέρος που σε ο διευθυντής τών φυλακών.

Α! όχι! άπάντησε η Παυλίνα. Δεν μ' ενδιαφέρει σε ποιά μέρος... φτάνει να μη μās χωρίζουν τόν κάγκελο και τόν έξέρομε ότι είμαστε μόνοι χωρίς φύλακες. Θά προτιμούσα στο κελλί που μένει.

Πολύ ευχαρίστως, άπάντησε ο διευθυντής τών φυλακών. Ωστόσο τόν καθήκον μου μου επιβάλλει να παρακαλέσω τήν κυρία βαρώνη να μου δώση μία ύπόσχεσι.

Λέγετε.

Ότι ούτε η κυρία βαρώνη, ούτε η δεσποινίς θά δώσουν όποιοδήποτε αντίκειμενο στόν ύπόδικο.

Όσο γι' αυτό σας δίνουμε τόν λόγο της τιμής μας. Θέλουμε άπλως να τόν ίδουμε και να τόν ένθαρρύνουμε λέγοντάς του ότι είμαστε βεβαίωτες τόν τόν άθωότητά του.

Ο διευθυντής προχώρησε τότε προς μία πόρτα και πρόσκάλεσε τήν κυρία βαρώνη να τόν ακολουθήσουν. Αφού πέρασαν μία άτελείωτη σειρά διαδρόμων έφτασαν τέλος μπρός στο κελλί του Ροβέρτου.

Ενας φύλακας, που συνόδευε τόν διευθυντή, άνοιξε τήν πόρτα και μπήκε μέσα άναγγέλλοντας στόν ύπόδικο ότι τόν ζητούσαν.

Έπειτα βγήκε έξω.

Αμέσως τότε η Φράγκα ώρμησε μέσα, βγάζοντας μία τυχή.

Και πριν εκείνος τήν άναγνωρίση, ρίχτηκε στήν άγκαλιά του άγαπημένου της...

Ροβέρτε!... Ροβέρτε!... Άγάπη μου!... φώναξε έτοιμη να λιποθυμήση.

Ο νέος, σαν κεραυνόπληκτος από τήν εύτυχία, τήν έσφιγγε στήν άγκαλιά του, τήν κύτταζε μη βρίσκοντας ούτε ένα λόγο να της πη, μη πιστεύοντας στήν εύτυχία του.

Δεν έβλεπε καν τήν Παυλίνα, η οποία όρθια σε μία γωνία, κατάλευκη και τρεμάμενη, τόν κύτταζε με τόν μεγάλα της μάτια, τόν οποία είχαν γίνει τώρα ακόμα μεγαλύτερα.

Ω! Φράγκα, τραύλισε τέλος, Φράγκα μου άγαπημένη, θησαυρέ μου... άγγελέ μου... Έσύ είσ' εδώ; Ω! πόσο καλός είν' ο Θεός!...

Η Παυλίνα, ακούγοντας τούς συγκινημένους ατόους τόνους της φωνής του, δεν τούς ξεχώριζε καθόλου από τούς τόνους μιας άλλης φωνής άγαπημένης που ο ήχος της έίχε μείνει άξέχαστος στήν καρδιά και στ' αυτιά της δυστυχισμένης μητέρας...

Αυτός ήταν!

Ήταν τόν παιδί του παιδιού της που τόσο τόν είχε άναζητήσει, τόσο τόν είχε λαχταρήσει και τόσο τόν είχε κλάψει...

Ήταν αυτός που είχε στίς φλέβες του τήν τελευταίη σταγόνη του παλαιού έντιμότητος αίματος τών Γιάκομπσεν!

Ήταν αυτός ο έγγονός της που η Παυλίνα, πριν πεθάνη, θά μπορούσε να τόν φιλήση, να τόν χαϊδέψη, να τόν εύλογησέ και να τόν λατρέψη...

Τόν κύτταζε από τήν άγωνία της με άπέραντη προσοχή.

Τά άραια καστανά μάτια του με τήν χρυσή αναλαμπή ήσαν όμοια με τόν δική της.

Τά τόσο άριστοκρατικά μάγουλά του ήσαν έπίσης τόν δική της.

Τόν καλλίγραμμο και τόσο τρυφερό στόμα του ήταν τόν στόμα του συζύγου της, του Πέτρου Γιάκομπσεν, του 'Ολιβιέ, που είχε στόμα όμοιο με τόν πατέρα του.

Αλλά τόν μέτωπο, τόν εξαίσιο εκείνο μέτωπο, τόν όποιο, τόν έκφρασε τήν Φράγκα, στόλιζε όλο τόν λεπτό έπίμηκες πρόσωπό του, α! δεν υπήρχε αμφιβολία, ήταν τόν μέτωπο του Σάντα - Κρουζ, ήταν τόν μέτωπο της Φράγκας... και, γιατί να τόν άρνηθής κανείς; ήταν τόν μέτωπο της καταραμένης εκείνης γυναίκας που διατηρούσε ακόμα τόν όνομα της κόμησης Ναδίνας ντε Ροσθέλ...

Αυτή η τελευταία λεπτομέρεια άποτελούσε μία έπιπλέον άπόδειξι ότι ο Ροβέρτος, τόν έκθετο του άσούλου της 'Ορλεάνης, ήταν πραγματικά τόν χαμένο παιδί του 'Ολιβιέ και της Ζουανέττας.

Μεθαμένη από εύτυχία, βέβαια πειά, κυριευμένη από μία άπεριγραπτή συγκίνησι, νοιώθοντας τόν μητρικά της σπλάγχνα να φρίσσουν, η Παυλίνα έκλεισε τόν μάτια της.

Κάποιος θόρυβος όμως κοντά της τήν άνάγκασε να τόν άνοίξή πάλι.

Ήταν η Φράγκα που προχωρούσε προς αυτήν, κρατώντας τόν Ροβέρτο από τόν χέρι.

Οχι, τόν έλεγε, δεν με συνόδευσε η Σίμπιλ, αλλά η νουά... Δεν τήν γνωρίζεις, ακόμα, Ροβέρτε, αλλά τήν βεβαίωσα ότι τούς ανθρώπους που άγαπά έγω, τούς αγαπάς κι' εσύ. Δεν είν' έτσι;

Ω! βέβαια, έτσι είναι, Φράγκα μου! Δεν τήν γνωρίζω, είπες; Άπατάσαι! Τόσες και τόσες φορές που έχεις μιλήσει γι' αυτήν! Από σένα έξω πόσο βασανισμένη υπήρξε η ζωή της, τί υπέφερε και τί μολαταύτα υπήρξε πάντοτε καλή...

Ξέρω πόσο εύγενής, πόσο μεγαλόθυμη είναι η γυναίκα αυτή, τήν οποία όλος ο κόσμος εκτιμά και ύποπτεται... Και όμως η μεγάλη αυτή κυρία καταδέχεται κι' έρχεται εδώ να μ' έπικεφθή στο μέρος αυτό της άτιμίας...

Αυτή σε συνόδευει... Και δεν πιστεύει στήν κατηγορία που μου άποδίδουν.

Κυρία, επρόσθεσε απλώνοντας ένωμένα τόν χέρια του προς τήν Παυλίνα, να είσαστε εύλογημένη.

Ήταν έτοιμος να γονατίση μπροστά της.

(Ακολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΒΙΛΛΑ «ΡΟΖΑ»

Η βίλλα «Ρόζα» ήταν η πιό ωμορφή κ' η πιό κομψή έπαυλις στο δάσος της Βουλώνης. Είχε ολόδροσα παρτέρια, γοητευτικά λουλούδια που εύωδιαζαν κ' ήταν τόσο καλοφτιαγμένη και τόσο κουκλιστική σαν μια ιδανική έρωτική φωλιά. Γά τρυφερά ζευγαράκια που κά- ναν κάθε Κυριακή τον ρωμαντικό περίπατό τους κάτω από τις καταπράσινες φυλλωσιές των αειθαλών δένδρων, στεκόν- τουσαν και την θαυμάζαν άγκαλιασμένα. Στά μάτια του κο- ριτσιού του λαού, της φτωχής μοδιστρούλας, που είχε τρυ- πημένα τα δαχτυλά της από τις θελονιές, έλαμπε τότε ένα κρυφό αίσθημα ζήλειας. Στο νένου πάλι με τά πολλά όνειρα και τά λίγα λεφτά που την συνώδευε, άνιζε στα χείλη του ένα χαμόγελο πικρίας. "Όσο κι' αν είχε ένθουσιασμό και θάρρος για νά κατακτήση τη ζωή, έννοιωθε πως θά του ήταν άδύνατο νά κτίση ένα τόσο όμορφο σπίτι. Κι' έτσι το τρυφερό ζευγαράκι έφευγε από εκείνο τόν παράδεισο πιό μελαγχό- λικο.

Είνε όμορφο βέβαια πράγμα ό έρως. Μά πρέπει νά ξέρη νά τόν χαρή κανείς και νά τόν άπολάυση.

Η βίλλα «Ρόζα» ήταν για όλους τους έρωτευμένους της κοσμοπόλεως που κρύβαν την αίσθηματική καρδιά τους κά- τω από ένα τριμμένο κοστούμι, ένα όνειρο. Μερικοί μάλιστα με πιό θερμή φαντασία φέρναν ως εκεί την άγαπημένη τους και της ώρκιζόντουσαν ότι μόνο για ένα τέτοιο παλάτι ήταν ά- ξια κι' ότι μιά μέρα — ποιός ξέρει της τύχης τά γραμμένα — θά της χάριζαν ένα τέτοιο.

Όστόσο ή βίλλα «Ρόζα», ή βίλλα «εύτυχία», όπως τη λέ- γαν, είχε τό τραγικό μυστικό της. "Αν τύχαινε οι έρωτευμέ- νοι νά σήκωναν τά μάτια τους προς τά παράθυρά της και νά κατάφερναν νά ίδουν στο έσω- τερικό τους, θ' άπογοητευό- ντουσαν. Σ' αυτή την έπαυλι δέν κατοικούσε μιά πεντάμορφη νε- ραίδα με τό γοητευτικό σκιάδιο του έρωτά της. Ήταν ιδιοκτη- σία δύο γέρον, του κόμητος και της κομήσσης ντέ Ρινύ. Αυτοί οι γέροι, παράξενoi και ιδιό- τροφοι, θασάνιζαν τό υπηρετικό προσωπικό τους, γκρινιάζαν για τό σερβίρισμα των φαγη- τών, παραπονιόντουσαν για τους ρευματισμούς τους και τέ- λος κάθε μέρα πήγαιναν νά κα- θήσουν σε μιά γωνιά μπρός στο παράθυρο και σιωπηλοί ξε- χνιόντουσαν κυτάζοντας τό δρόμο.

Οι ύπηρετες που είχαν γι' αυ- τούς μιά συγκρατημένη κακία, λέγαν μ' ένα πικρόχολο χαμό- γελο ότι καθόντουσαν στο παράθυρο περιμένοντας τό θάνα- το. "Όστόσο αυτό δέν ήταν ή αλήθεια. "Ο κόμης κ' ή κό- μησσα ντέ Ρινύ περίμεναν τό γυιό τους. Τόν μοναδικό άν- θρωπο που λάτρεψαν στον κόσμο και που τους είχε δηλη- τηριάσει την ψυχή. Ήσαν βέβαιoi ότι μιά μέρα θά έρχό- ταν. Ήσαν βέβαιoi ότι κάποτε θά καταλάβαινε τό λάθος του. Δέν ήταν δυνατό νά τους αφήση νά πεθάνουν ολομόνα- χοι, εκεί, σ' αυτή τη βίλλα. "Επρεπε νά γυρίση για νά τους ζητήση συγγνώμη. "Ο ντέ Ρινύ μάλιστα, ό πατέρας του, είχε «φέξει» από αυτό τόν καυμό του. Στην άρχή δήλωνε κα- τηγορηματικά στη γυναίκα του ότι αν αυτός ό «άσωτος» έρχόταν, θά έβαζε τους ύπηρετες νά τόν διώξουν σαν ζη- τιάνο. "Επειτα, με τόν καιρό, αυτή ή μεγάλη θλίψις του μαράζωσε την καρδιά.

— Φτάνει νά έρθη, έλεγε. Μά την αλήθεια θά του δώσω έ- να καλό μάθημα για νά του δείξω τί αξίζω. Στο κάτω- κάτω όμως νέος είναι κι' αυτός. Τά λάθη αν δέν είναι για τους νέους, τότε για ποιούς είναι;...

Εναθώκε την έρωτική του εύτυχία κοντά στη γυναίκα του.

τους φτωχούς δέν είναι τόσο ρόδινο όσο για τους πλούσιους. "Ο Ρενέ πάλαιψε σκληρά με τη δυστυχία, πείνασε, δοκί- μασε την περιφρόνησι των παλιών φίλων του και των γνωστών του και τέλος άρρώστησε θανατικά κι' έμεινε κατάκοιτος. Η γυναίκα του έκλαψε πολύ για τό δυστυχισμό του. Τόν άγα- πούσε μ' όλη τη δύναμη της εδγενικής ψυχής της κι' άπο- σθηκε ότι θά φρόντιζε πια εκείνη νά μεγαλώση με κάθε μέ- σο τό παιδί της και νά τόν συντηρήση.

Κι' αλήθεια ή όμορφη Νινέτ έκανε όλα τά τίμια επαγχι- ματα. Η όμορφιά της και τό φαινοτό πρόσωπό της ήταν πια τόν τραγικό στέφανο του μαρτυρίου. Πολλές φορές έμεινε νηστική για νά συντηρήση τό παιδί της και τόν ά- δρα της κι' ολόκληρες νύχτες έμεινε άγρυπνη διαρκώς και νύκτα. Μά δέν τά κατάφερε. Οι γιατροί γράφαν διαρκώς από συνταγές για τόν Ρενέ και τό παιδάκι τους είχε άνάγη από άφθονη και θρεπτική τροφή. Στην άπελπισία της τότε σπύ- ρθηκε νά κάνει κάτι κρυφά από τόν Ρενέ. Και μιά μέρα πήγε με θάρρος στη βίλλα «Ρόζα». Οι ύπηρετες όταν έ-

ΤΟΥ ΛΟΥΣΙΕΝ ΑΡΝΩ

Η γυναίκα του κρατούσε μιά παγερή σιωπή κ' ύπέφερε τόν πόνο της μ' αξιοπρέπεια. "Ετσι πέρασαν ένα, δύο, τρία, πέντε χρόνια. Τώρα πια οι γέροι είχαν αφήσει τά προσή- ματα. Διαρκώς μιλούσαν για τό γυιό τους και συχνά ή κόμησσα έννοιωθε τά μάτια της νά θουρκώνουν.

— Κύριε, ψιθύριζε στις προσευχές της, λυπήσου μας! Ναί, ναί, τό ξέρω ήταν σφάλμα δικό μας. "Ο έρως είναι για ό- λους τους ανθρώπους και έρχεται και στην καρδιά του πτω- χού και του πλούσιου. Ναί, ήταν μοναχογιός ό Ρενέ μας, γίταν ό τελευταίος ντέ Ρινύ. Δέν ήταν δυνατό νά χωρή μέσα σε μιά οικογένεια χωρίς όνομα, χωρίς κοινωνική θέσι. Μά άφού έσύ τό θέλησες, έστω, άς γίνη τό θέλημά σου. Μά φωτίσε τόν νά γυρίση πάλι κοντά μας.

Κ' ή γρηά κόμησσα έκλαιγε και μάτιας πρόσμενε τό γυιό της.

Κι' αλήθεια ό Ρενέ σωστά πέντε χρόνια δέν τους είχε γρά- ψει ένα γράμμα και δέν είχε δείξει σημεία ζωής. Τό μόνο που είχαν μάθει από τους φι- λους τους ήταν ότι είχε πα- τρευτή μιά φτωχή μοδιστρούλα κι' ότι ήταν άποφασισμένος νά ζήση μαζί της.

Τότε ό πατέρας του έκρινε καλό νά του γράψη ένα αίσθη- ρό γράμμα και να του δηλώση ότι του άπαγόρευε νά λερώνη τ' όνομά του κι' ότι αν ήθελε νά ξαναπατήση τό πόδι του στη βίλλα έπρεπε νά διώξη αλά την «ύπηρετρια». "Ο Ρενέ μά- τιας προσπάθησε νά τους μετα- πείση.

«Η Νινέτ, τους έγραφε, είναι ένα σωστό άγγελος καλωσύνης. Μη την ά- δικήτε και μη την θρίζετε. Είνε έρω- φη σαν μιά ξανθή Παναγία κι' έχει χρυσή καρδιά. Αλλά μ' έκανε νά ά- σμονήσω τό χαρτοπαίγιο και τό με- θύσι. "Αποφάσισα μάλιστα νά έμει- νώ. Δέν σας ζητώ τίποτε άλλο από την εύχή σας. "Αφήστε με νά σας γο- ρίσω την Νινέτ και θά ήθε τόσο τη παρέξηγησας.

Μά ό κόμης κ' ή κόμησσα ντέ Ρινύ ήσαν άμεταπειστοί.

"Ετσι ό Ρενέ, αγα-αγά, άρ- χισε ν' άπογοητεύεται από τους γονείς του και τέλος τό πήρε απόφασι ότι δέν ήθελε νά έ- χουν πια καμιά σχέση μαζί- του. "Αλλάξε μάλιστα και τό νομά του και δαλόθηκε με θάρ- ρος νά εργασθή για νά συντη- ρήση τη γυναίκα του και τό παιδί του.

Μά ή ζωή στο Παρίσι για τούς φτωχούς δέν είναι τόσο ρόδινο όσο για τους πλούσιους. "Ο Ρενέ πάλαιψε σκληρά με τη δυστυχία, πείνασε, δοκί- μασε την περιφρόνησι των παλιών φίλων του και των γνωστών του και τέλος άρρώστησε θανατικά κι' έμεινε κατάκοιτος. Η γυναίκα του έκλαψε πολύ για τό δυστυχισμό του. Τόν άγα- πούσε μ' όλη τη δύναμη της εδγενικής ψυχής της κι' άπο- σθηκε ότι θά φρόντιζε πια εκείνη νά μεγαλώση με κάθε μέ- σο τό παιδί της και νά τόν συντηρήση.

Κι' αλήθεια ή όμορφη Νινέτ έκανε όλα τά τίμια επαγχι- ματα. Η όμορφιά της και τό φαινοτό πρόσωπό της ήταν πια τόν τραγικό στέφανο του μαρτυρίου. Πολλές φορές έμεινε νηστική για νά συντηρήση τό παιδί της και τόν ά- δρα της κι' ολόκληρες νύχτες έμεινε άγρυπνη διαρκώς και νύκτα. Μά δέν τά κατάφερε. Οι γιατροί γράφαν διαρκώς από συνταγές για τόν Ρενέ και τό παιδάκι τους είχε άνάγη από άφθονη και θρεπτική τροφή. Στην άπελπισία της τότε σπύ- ρθηκε νά κάνει κάτι κρυφά από τόν Ρενέ. Και μιά μέρα πήγε με θάρρος στη βίλλα «Ρόζα». Οι ύπηρετες όταν έ-

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ
ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΛΗΘΗ

Καλότυχoi οι νεκροί που λημονάνε την πίκρα της ζωής. "Οντας ευθιής ό ήλιος και τό σουρουπο άκλουήση, μήν τους κλαίς, ό καημός σου όσος και νάνε.

Τέτοιαν ώρα ή ψυχές διψούν και πάνε στής λημονιάς την κρουσταλλένια θρύση μιά θούρκος τό νεράκι θά μαυρίση, αν στάξη γι' αυτές δάκρυ όθε άγαπάνε.

Κι' αν πιούν θολό νερό ξαναθυμούνται, διαθαίνοντας λειθάδια από άσφοδιλι, πόνους παληούς που μέσα τους κοιμούνται.

"Αν δέ μπορείς παρά νά κλαίς τό δέιλι, τους ζωντανους τά μάτια σου άς θρηνησουν: θέλουν — μά δέ θολεί νά λημονήσουν.

Λ. ΜΑΒΙΛΛΗΣ

ΠΟΛΛΗΣ ΤΙΜΗΣ ΑΞΙΟΙ

(Ανέκδοτον)

Φτωχοί και ταπεινοί, μιά και γεννήθηκαν ταλαίπωρήθηκαν στα νειάτα τους πολύ. Μά τώρα πια,

— Ποιός τη χαρά τους! του πλούτου άπολαύσινουν τη χλιδή. Τους έδωκε ό Θεός κι' ένα παιδί, που θά νά σώση 'στον αιώνα τ' όνομά τους

"Εκείνος κομπορρήμων, σοδαρός, κι' ως πρέπει εις άνδρας εύγενείς, παραξενάρης, της άρετής άμυντάρ θθεναρός και φιλανθρώπων έργων ύμνητης αν κ' είναι τοκογλύφος φοδερός, και νοθευτής — (σαν πρώην ταθερνιάρης).

"Εκείνη κουνιστή και πλουμιστή, σε κέντρα κοσμικά συχνάζει, για δοϋλες και μοδιστρες συητεί μιλώντας κόβεται για την τιμή κι' ένδόμυχα, δοξάζει κι' εύλογεί τό φίλο της, που τόσο ό γυιόκας της του μοιάζει.

Κ' οι δύο τους τέλος αξιέπαινοι θαφρείς, κ' είναι εύγενείς παππού προς παππού. Οι τρόποι και τό λέγειν τους έν γένει έντύπωνιν άριστην προέλευση. Τους πρέπει κάποιος θρόνος δόξης. Πά ο δ ε δ ρ ο ς, σά νά λέμε, έκείνος κάποιος, κι' έκείνη προεδρίνα νά γενούν ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

"Εκεί στο θρόνον της γωνιάς τ' άγαπημένο δέντρο λυγρέτα, σεϊέται, δένεται απ' τό σκληρό έδαφος, κι' ως έρίσκει άσυντρίφιαστο, δυστυχισμένο κι' έρμιο μού γνεφει με τ' άδύνατα τρεμάμενα κλαριά. Τό παραθύρι σπώνοντας σαν πέση τό σκοτάδι, μιάν όμίλιν σινάλη θάρρουμε οι δύο, αυτό θά χέρηθ θλιβερά τό κίτρινο κεφάλι, και γά για τόν στέλειωτο θαν του μιλώ καυμό, για τόν καυμό, που πόλεμο θαρά μου έχει σημένα, κι' ένώ λυγρεί και δένει με κι' ένώ με τυραννεί, μου θανατέει τά λόγια του τά παραπονεμένα, μπροστά μου ξαναφέρνοντας τη θλιβερή μορφή και στο περιόδι τόν θαρά τά φύλλα πεθαμένα, σωριάζονται, σωριάζονται στα πόδια μας μπροστά, τρεμάμενος τά χέρια μου φιλεί τά παγωμένα, και το φίλο τό μέτωπο για μιά ύστερη φορά.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΛΟΥΣΙΕΝ ΑΡΝΩ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η άναμνήσεις είναι ή εύτυχία των γερόντων.

Βερανζέρος

Η όμορφιά τέρπει, τό πνεύμα διασκεδάζει, ή εύαισθη- σία ένθουσιάζει και ή καλωσύνη συνδέει τους ανθρώπους.

Λαροσφουκώ

Τό Ιδανικό είναι για την ψυχή, δι,τι ή όμορφιά για τά υο- τια

Γκωτιέ

Ο φεύκτος έπαυτος είναι κρυφή κατηγορία.

Κορνηλίου

ΤΑ ΑΒΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Δεν εί ΚΟΠΕΡΦΙΛΑΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Όλα τελείωσαν πειά, είπεν ή κ. Μάρκλεχαμ, τεντώνοντας τ' αυτιά της. "Ο αγαπητός μας δόκτωρ υπέγραψε, ή διαθήκη σφραγίστηκε κι' έτσι έχει τώρα το μυαλό του γαλήνιο. Τό αξίζει όμως αυτό! Τί χαρακτήρ! "Αννι, θησαυρέ μου, πάω στο γραφείο γιά νά διαβάσω την έφημερίδα μου, γιατί είμαι πολύ δυστυχισμένη άμα δεν μαθαίνω τά νέα. Μίς Τρότγουντ, κύριε Ντάβυ, έλάτε λοιπόν στο γραφείο.

Πρόσεξα στο σκοτάδι τόν κ. Ντίκ, ό όποιος έκλεινε τό σουγιά του, τή στιγμή πού θγαίναμε από τό δωμάτιο γιά νά πάμε στο γραφείο.

Βρήκαμε τόν δόκτωρα καθισμένον στο τραπέζι του ανάμεσα στα βιβλία του με τό κεφάλι του άκουμπισμένο στο χέρι του. "Η "Αννι, χλωμή και τρέμοντας, μπήκε άθδρυστα μέσα στηριγμένη στο μπράτσο του κ. Ντίκ. Με τό ελεύτερο χέρι του, ό κ. Ντίκ άγγιζε στόν ώμο τόν δόκτωρα, ό όποιος σήκωσε τό κεφάλι του με ύφος άφηρημένο. Τότε ή "Αννι γονάτισε μπροστά του, και με τά χέρια ίκετευτικά άπλωμένα, κύτταξε τόν σύζυγό της με μιά έκφρασι άπερίγραπτη. Μόλις τό είδε αυτό, ή κ. Μάρκλεχαμ άφησε την έφημερίδα της νά πέση κάτω με μιά άπέραντη έκπληξι.

— "Αννι, φώναζε ό δόκτωρ, έσύ, παιδί μου, γονατιστή μπροστά μου;

— Ναι, άπάντησε εκείνη, και παρακαλώ δσους είν' εδώ νά μή φύγουν. "Ω σύζυγέ μου, πατέρα μου, άς λύσουμε ατί τη μακρυά σιωπή! "Ας μάθουμε επιτέλους κ' οι δυο τί είν' αυτό πού ώρθώθηκε μεταξύ μας!

Τή στιγμή εκείνη, ή κ. Μάρκλεχαμ φουσκωμένη από μητρική περηφάνεια και άγανάκτησι, φώναζε:

— "Αννι! Σήκω άμέσως και μη ντροπιάζης τούς δικούς σου με τέτοιους έξευτελισμούς.

— Μαμά, τής άπάντησε ή κόρη της, τά λόγια σου είνε περιττά. "Απευθύνομαι στόν σύζυγό μου και δεν έχεις έσύ καμιά σχέση με τά ιδιαίτερά μας...

— Δεν έχω καμιά σχέση; φώναζε ή κ. Μάρκλεχαμ. "Εγώ, ή μητέρα σου; Αυτό τό παιδί έχασε σίγουρα τό μυαλό του! "Ενα ποτήρι νερό, σάς παρακαλώ.

Μά είμαστε όλοι τόσο άπασχολημένοι με τόν δόκτωρα και με την σύζυγό του, ώστε δεν δώσαμε καμιά προσοχή στα τελευταία λόγια της.

— "Αννι, είπεν ό δόκτωρ άκουμπώντας τά χέρια του στα μαλλιά της συζύγου του με τρυφερότητα, ό,τι κι' άν συμβαίνει στις συζυγικές μας σχέσεις, τό λάθος είνε δικό μου. "Αλλά τίποτε δεν μετεβλήθη μεταξύ μας. "Η άγάπη μου, ό θαυμασμός μου, ό σεβασμός μου δεν άλλαξαν καθόλου. Θέλησα νά σέ κάνω ευτυχισμένη. Σήκω, "Αννι, σέ παρακαλώ.

Μά εκείνη δεν σηκώθηκε. "Αφού τόν κύτταξε μιά στιγμή, σφίχτηκε στα πόδια του, άκούμπησε κατόπιν τό ένα της χέρι στο γόνατο του δόκτωρος και, άκούμπώντας έπειτα σ' αυτό τό κεφάλι της, είπε:

— "Όλα τά αισθήματα πού ένοιωσα από τότε πού παντρεύτηκα, θα τά έκθέσω μπροστά σέ όλους σας. Δεν θα κρατήσω τίποτε κρυφό...

— "Αννι, παιδί μου, την διέκοψε με γλυκύτητα ό δόκτωρ. Ποτέ δεν άμφέβαλλα γιά σένα. "Οχι, δεν είνε άνάγκη νά πής τίποτε, άγαπημένη μου...

— "Οχι, είπε με τόν ίδιο τόνο ή "Αννι, είν' άνάγκη ν' άνοιξω όλη την καρδιά μου. "Όταν ήμουν πολύ νέα, όταν ήμουν ακόμα ένα κοριτσάκι, είχα ένα δάσκαλο, ένα φίλο του πατέρα μου, πού μου δίδαξε μ' υπομονή τις πρώτες μου γνώσεις... "Η άνάμνησίς του συνδέεται πάντοτε με ό,τι έμαθα και μου είνε άγαπητή... Αυτός έβαλε στη διάνοιά μου τούς πρώτους της θησαυρούς κι' άποτύπωσε σ' αυτή την σφραγίδα του πνεύματός του. Μεγάλωσα, μά ή ευγνωμοσύνη μου προς αυτόν έμεινε ή ίδια. "Ημουν περήφανη γιά τό ενδιαφέρον πού μου έδειχνε κι' ένοιωθα γι' αυτόν μιά άφοσίωσι θαθεία και τρυφερή. Τόν θεωρούσα — δεν ξέρω πώς νά τό έκφράσω αυτό — σαν πατέρα και σαν οδηγό, σαν κάποιον στόν όποιο

θα μπορούσα νά έμπιστευθώ τά πάντα με κάθε σιγουράδα τή στιγμή πού θ' άμφέβαλλα γιά όλο τόν κόσμο. Κι' ό άνθρωπος αυτός ήταν ό δόκτωρ Στρόνγκ. Ξέρεις, μαμά, πόσο ήμουν νέα και άπειρη, όταν έξαφνα με πληροφόρησε ότι ό δόκτωρ Στρόνγκ έπιθυμούσε νά με παντρευτή.

— Αυτό είν' ένα γεγονός πού τό διηγήθηκε περισσότερες από πενήντα φορές στα πρόσωπα πού είνε αυτή τή στιγμή εδώ, είπεν ή κ. Μάρκλεχαμ.

— Γιά την άγάπη του Θεού, σάπα, κυρά μου, και μή αναμιγλής ποτέ πειά! μουρμούρισε ή θεία μου.

— Αυτό ήταν γιά μένα τόσο άπροσδόκητο, μου φαινόταν σαν μιά τόσο μεγάλη μεταβολή, έξακολούθησε ή "Αννι στόν ίδιο τόνο, ώστε ταραχτήκα έξαιρετικά. "Ημουν πολύ νέα ακόμα, όταν είδα με μιά όψη τόσο καινούργια αυτόν πού κύτασα ως τότε με τόσο σεβασμό. Μου φαίνεται ότι ένοιωσα στην άρχή λύπη. Μά ήμουν περήφανη πού με εύρισκε άξία του και ό γάμος μας έγινε.

— Στην έκκλησία του "Αγίου "Αλβέρτου, στο Καντέρμπουρυ, είπεν ή κ. Μάρκλεχαμ.

— Μπα πού νά την πιάση πανούκλα! μουρμούρισε ή θεία μου. Αυτή ή γυναίκα δεν έννοεί νά καθήση ήσυχ.

— Δεν συλλογιζόμουν καθόλου, συνέχισε ή "Αννι, τής όποιας τό πρόσωπο κοκκίνισε, τά όλικά όφέλη πού ό γάμος αυτός παρουσίαζε γιά μένα. Δεν υπήρχε θέσις στη νεανική καρδιά μου γιά σκέψεις τόσο ταπεινές. Μαμά, επιτρέπατέ μου νά πώ πώς έσύ πρώτη μ' έκανες νά καταλάβω ότι μπορούσαν οι άλλοι άνθρωποι νά προσβάλουν τόν σύζυγό μου κι' έμένα με μιά τέτοια σκληρή ύποψία!

— "Εγώ; φώναζε ή κ. Μάρκλεχαμ.

— Ναι, έσύ, θρωμογύναικο! μουρμούρισε ή θεία μου.

— Αυτό ήταν ή πρώτη θλίψις της νέας μου ζωής, συνέχισε ή "Αννι. Αυτή ήταν ή άφορμή όλων τών όρών της θλίψεως πού γνώρισα από τότε. Αυτές ή ώρες έγιναν κατόπιν περισσότερες άπ' όσες μπορείτε νά φαντασθήτε — μά όχι, μεγαλύτερες φίλε μου, γιά τό λόγο πού ύποθέτεις, γιατί στην καρδιά μου δεν υπήρχε σκέψις, άνάμνησις, έλπίδα πού νά συνδέεται με σένα.

"Ενωσε τά χέρια της, ύψωσε τά μάτια της και μου φάνηκε εκείνη τή στιγμή όραία και άγνή σαν άγγελος.

— "Η μαμά δεν μπορεί νά κατηγορηθή ότι σοφ ζήτησε ποτέ τίποτε γιά τόν έαυτό της και οι σκοποί της, είμαι βέβαιη γι' αυτό, δεν αξίζουν καμιά έπικρίσι. Μά όταν είδα πώς τόσες ένοχλητικές αιτήσεις σου γινόntonσαν έν όνόματί μου, όταν είδα σέ ποιο σημείο δειχνόσουν γενναϊόδωρος, συνανθάνθηκα τότε ότι έδινα άφορμή στη φριχτή ύποψία πώς σου πουλάω την άγάπη μου, και αυτό τό αισθήμα με πλημμύρισε σαν μιά μεγάλη ντροπή, την όποια σέ άνάγκαζα νά συμμερίζεσαι και σό. Δεν μπορώ νά σοφ πώ, ή μαμά νά μπορεί νά φαντασθή ποιά δοκιμασία ήταν γιά μένα τό νά θασανίζωμαι άπ' τό θάρος αυτής της ύποψίας, ένώ μέσα στο θάθος της καρδιάς μου ήξερα ότι ό γάμος μου είχε στεφανώσει μιά άγάπη πού άποτελεί την τιμή της ζωής μου.

— Νά, φώναζε ή κ. Μάρκλεχαμ, με τά μάτια της πλημμυρισμένα δάκρυα, τί κερδίζει κανείς όταν άφιερώνεται στούς δικούς του! Καλύτερα νά ήμουν μιά σκύλα παρά μητέρα!

— Σοφ τό εύχομαι με όλη μου την καρδιά! μουρμούρισε ή θεία μου.

— Και τώρα έρχομαι στόν έξάδελφό μου Τζάκ Μάλντον, γιά τόν όποιο ή μητέρα μου έδειξε τόσο ενδιαφέρον. "Ενοιωθα γι' αυτόν (ή "Αννι πρόσφερε τά λόγια αυτά με σιγαλή φωνή μά χωρίς δισταγμό) μεγάλη στοργή. Παίζαμε μαζί τούς έρωτευμένους όταν είμαστε παιδιά. "Αν ή περισσότερες έρωτευμένους όταν είμαστε παιδιά. "Αν ή περισσότερες ήσαν διαφορετικές, πιθανόν νά έπειθα τόν έαυτό μου ότι τόν άγαπούσα και νά τόν παντρευόμουν γιά τή δυστυχία μου. Γιατί δεν υπάρχει άνομοιότης σοβαρότερη, μεταλλά δύο συζύγων από τούς αντίθετους χαρακτήρες και τό άνάθετα γούστα. "Ο έξάδελφός μου κι' έγώ δεν είχαμε τίποτε τό κοινό. Είπε καιρός πού τό άνακάλυψα αυτό. Κι' άν άκόμα δεν χρωστούσα τίποτε άλλο στόν σύζυγό μου, θα του ήμουν

ευγνωμών γιάτί μ' έσωσε από έναν ένδεχόμενο γάμο με τόν έξάδελφό μου.

Στεκόταν άκίνητη μπροστά στόν σύζυγό της και μιλούσε μ' ένα πάθος πού με πλημμύριζε από συγκίνηση.

— "Όταν ό Τζάκ Μάλντον περίμενε την βοήθειά σου, φίλε μου, πού του την παραχώρησες τόσο μεγαλόψυχα έξ αίτίας μου κι' υπέφερα τόσο γιά τόν ένδιάμεσο ρόλο πού μ' έβαζαν νά παίζω, εύρισκα ότι τό καλύτερο πού θα είχε νά κάνει, θα ήταν νά τά θγάλη μόνος του πέρας. Αυτό θα έκανα έγώ στη θέση του, με όποισδήποτε θυσία. Πάντως δεν τόν έκρινα πολύ άσχημα ως την ημέρα πού έφυγε γιά τις "Ινδίες. "Εκείνο τό θράδυ μόνο άντελήφθην πώς δεν είχε καρδιά τιμίου ανθρώπου και πώς ήταν άχαριστος, γιάτί θέλησε νά έρωτοτροπή μαζί μου. Συγχρόνως ή δύσπιστη στάσις του άπέναντί μου μ' έκανε νά καταλάβω γιά πρώτη φορά τή μαύρη ύποψία από την όποια δηλητηριάστηκε ή ζωή μου από τότε.

— "Υποψία, "Αννι; είπεν ό δόκτωρ. "Οχι, όχι, όχι!

— Μέσα στο πνεύμα σου, φίλε μου, δεν υπήρχε καμιά ύποψία, τό ξέρω. "Ηρθα και σέ όρηκα εκείνο τό θράδυ γιά ν' άλαφρώω την καρδιά μου από την θλίψη πού την θάραινε. Μά όταν θέλησα νά σοφ πώ, ότι, μέσα στο σπίτι σου, ένας συγγενής μου, του όποιου σάθηκες εύεργέτης, μου είπε λόγια πού δεν θάπρεπε ποτέ νά τά προφέρη, ακόμα κι' άν ήμουν τό άδύνατο και πουλημένο πλάσμα πού φανταζόταν, τό πνεύμα μου έξεγέρθηκε έναντίον της ντροπής πού θα μου έφερνε αυτή ή άφήγησις και τά χείλη μου έμειναν κλειστά.

"Από τότε, ποτέ πάλι δεν άλλαξα ούτε μιά λέξη μαζί του παρά μόνο όταν ήσουν έσύ μπροστά. Τά διαθήματα πού έκανες γιά την πρόδό του, ό τρόπος με τόν όποιο μιά ευχάριστη έκπληξι, όλ' αυτά, καταλαβαίνεις, έκαναν ακόμα πιό θαρό και πιό όδυνηρό τό μυστικό μου.

"Η "Αννι γλύστρησε πάλι στα πόδια του δόκτωρος άν και εκείνος προσπάθησε νά την έμποδίση, και είπε ύψώνοντας προς αυτόν τά θλέμματά της, πού ήσαν πλημμυρισμένα από δάκρυα.

— Μη λές τίποτε, φίλε μου, άφσέ με νά μιλήσω άκόμα.

Δεν ξέρω άν έκανα καλά ή κακά τότε, μά μου φαίνεται πώς τό ίδιο θα έκανα και τώρα άν έπρόκειτο νά έπαναληφθή τό ίδιο. Δεν μπορείς νά φαντασθής πόσο μου φάνηκε σκληρό, τή στιγμή πού σοφ ήμουν τόσο τρυφερά άφρωσιωμένη, ν' άνακαλύπτω πώς ύπάρχαν άνθρωποι άροκετά

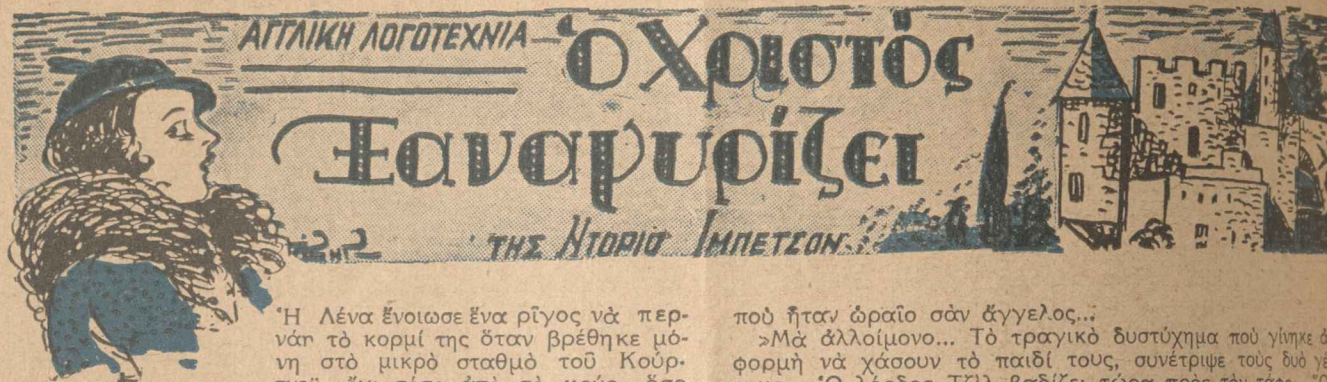

"Η "Αννι γλύστρησε μπροστά στα πόδια του δόκτωρος.

Η Λένα ένοιωσε ένα ρίγος να περνάει το κορμί της όταν βρέθηκε μόνη στο μικρό σταθμό του Κούρτνεϊ, όχι τόσο από το κρύο, όσο από την μοναξιά που απλωνόταν γύρω της.

Ο σταθμάρχης την λοξοκύτταζε. Από το ύψος της καταλάβαινε πώς ήταν ήθοποιός. Δεν είχε ξαναϊδή ποτέ του τέτοια γυναίκα στο Κούρτνεϊ.

Μόλις όμως η Λένα του χαμογέλασε γλυκά κι' άθωα, έσβυσε μονομιάς κάθε προκατάληψη εναντίον της. Κατάλαβε πώς αυτή η γυναίκα δεν έμοιαζε με τις άλλες θεατρίνες...

— 'Απέχει πολύ από δω ο πύργος του Κούρτνεϊ; ρώτησε η νέα.

— 'Ο πύργος του Κούρτνεϊ; Έκανε ο σταθμάρχης ξαφνιασμένος. 'Όχι... δεν είναι πολύ μακριά. 'Όταν φτάσετε στην πλατεία της εκκλησίας να στρίψετε δεξιά και ν' ακολουθήσετε τη μεγάλη δεντροστοιχία. Θά σάς βγάλη κατ' ευθείαν στον πύργο...

Η Λένα τον ευχαρίστησε μ' ευγένεια και τράβηξε κατά το χωριό, ενώ ο σταθμάρχης την παρακολουθούσε με το βλέμμα του, μη μπορώντας να εξηγήσει τί ήθελε η νέα γυναίκα στον άριστοκρατικό πύργο των Κούρτνεϊ, τέτοια μέρα, παραμονή Χριστούγεννα.

Η Λένα έν τω μεταξύ τάχυνε το βήμα της... Ήταν ταραγμένη, ένκευρισμένη, περισσότερο κι' από την πρώτη βραδυά που βγήκε στη σκηνή. Κ' η ταραχή της είχε μεγαλώσει τόσο όταν έφτασε μπρός στη μεγάλη καγκελόπορτα του πύργου, ώστε δεν τόλμησε να μπη μέσα, αλλά φοβισμένη, ξαναγύρισε πίσω...

Κατέφυγε στη μικρή και κρύα εκκλησία του χωριού. Σκέφτηκε μάλιστα για μιά στιγμή να τρέξει στο σταθμό για να ξαναγύριση με το πρώτο τραίνο στην πόλη. 'Αλλά μια δύναμις την συγκράτησε...

Καθώς γύρισε το βλέμμα της στην αύλη της εκκλησίας είδε μερικά μνημεία.

Συγχρόνως άκουσε θόρυβο βημάτων. Ήταν η γυναίκα του καντηλανάφτη, η οποία στάθηκε ξαφνιασμένη βλέποντας μιά άγνωστη. 'Επειτα την πλησίασε και την έρωτησε:

— Μήπως θέλετε να ήδτε την εκκλησία, κυρία;

— 'Ω, όχι απάντησε η Λένα. 'Εμπήκα εδώ έτσι... στην τύχη... Κύτταξα αυτά τα μνημεία...

— Είναι οι τάφοι των Κούρτνεϊ, των αφεντάδων του πύργου, της εξήγησε η καντηλανάφτισσα. 'Εκεί, στην άκρη, θά στηθή αυτές τις ήμέρες έν' άλλο μνημείο για τον φτωχό Κόλιν Κούρτνεϊ, ένα παλληκάρι είκοσι χρονών που σκοτώθηκε εδώ και τέσσερες μήνες σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα και που βρίσκεται τώρα θαμμένος προσωρινά στο Λονδίνο...

— 'Α, έτσι; Έκανε η Λένα, χλωμιάζοντας ξαφνικά.

— Μάλιστα, κυρία... Το δυστυχησμένο παλληκάρι ήταν ο τελευταίος της ράτσας του... Θυμάμαι, όταν γεννήθηκε, τί μεγάλες γιορτές που έγιναν στον πύργο... Οι γονείς του, ο λόρδος Τζιλ κ' η γυναίκα του, ή λαίδη Κούρτνεϊ, είχαν χάσει πειά κάθε έλπίδα ν' αποκτήσουν παιδί... Κι' ξαφνα ήρθε στον κόσμο αυτό το αγοράκι

που ήταν ωραίο σαν άγγελος...

— 'Μά άλλοιμονο... Το τραγικό δυστύχημα που γίνηκε άφορμή να χάσουν το παιδί τους, συνέτριψε τους δυό γέρους... 'Ο λόρδος Τζιλ βαδίζει τώρα προς τον τάφο... 'Όταν θά πεθάνη, θά σόσην μαζί του κ' η γενιά των Κούρτνεϊ...

— Τόν ξέρατε τον Κόλιν; ρώτησε δειά η Λένα.

— 'Αν τον ήξερα; Και ποιος δεν τον ήξερε; Ήταν ένα υπέροχο παιδί, πολύ ζωηρό βέβαια, αλλά με μεγάλη καρδιά... 'Όταν τον συλλογίζωμαι μου φαίνεται ακόμα όπως τον είδα πέρσι τα Χριστούγεννα. Είχε κλείσει τότε τα είκοσι του χρόνια και δόθηκε στον πύργο μιά μεγάλη έρπη, στην οποία είχαν καλέσει όλους τους κατοίκους του χωριού. Μά φέτος, άλλοιμονο! δεν θά γιορτάσουν Χριστούγεννα στον πύργο... 'Ο λόρδος κ' η λαίδη δεν έχουν συγγενείς. 'Η γενιά τους σβύνει μ' αυτούς. 'Αλλά αρκετά σ'σ φυλάρησα... Χαίρετε, κυρία, και καλά Χριστούγεννα...

Η Λένα βγήκε από την αύλη της εκκλησίας και τράβηξε αποφασιστικά τώρα προς τον πύργο.

Πέρασε την καγκελόπορτα και, καθώς διέσχισε το πάρκο, που είχε άρχισει να σκοτεινιάζει, ένας καινούργιος φόβος την κυριεύσε. Της φαίνονταν σαν να την παραμόνευαν μέσ' άπ' τα δέντρα άπειλητικές σκιές κι' έκανε πάλι μιά κίνηση για ν' α γυρίση πίσω...

'Αλλά την συγκράτησε η σκέψις ότι χρειαζόταν ίσως στον πύργο.

Το παλιό αυτό χτίριο ήταν κατασκότεινο και φαίνονταν έρημο. Η Λένα χτύπησε το βαρύ μπρούτζινο ρόπτρο με χέρι που έτρεμε.

— 'Η λαίδη Κούρτνεϊ είν' εδώ; ρώτησε δειά τον υπηρέτη με την λιθρέα που της άνοιξε.

— 'Όχι, κυρία, της απάντησε εκείνος, άφου την κύτταξε από πάνω ως κάτω.

— Τότε θά περιμένο, είπε η Λένα αποφασιστικά και προχώρησε μέσα στο μεγάλο χώλ.

— Λυπάμαι, κυρία, της απάντησε ο καμαριέρης, αλλά ο λόρδος και η λαίδη μετά τον θάνατο του παιδιού τους, δεν δέχονται πειά κανένα, ούτε τους στενωτέρους φίλους τους...

— Νομίζω ότι έμένα θά με δεχθώ, έπέμεινε η Λένα. Πέστε στη λαίδη Κούρτνεϊ ότι έπιθυμεί να της μιλήση η κυρία Κούρτνεϊ... 'Η κυρία Κούρτνεϊ, καταλάθετε; Θά περιμένον εδώ...

Ο υπηρέτης άπόμεινε γι' μιά στιγμή σαν απολιθωμένος. 'Επειτα ανέθηκε επάνω, αφήνοντας μόνη την Λένα... 'Εκείνη τότε ξανακυριεύτηκε από τον φόβο της. Της φαίνονταν ότι οι πρόγονοι των Κούρτνεϊ την κύτταζαν από ψηλά, μέσ' άπ' τα βαρεία κάδρα τους που ήσαν παραταγμένα στους τοίχους του χώλ με έχρημο ύφος.

— 'Εν τούτοις, ένας άπ' αυτούς, ένας άριστος άντρας, ο τελευταίος στη σειρά των πορτραίτων της χαμογελούσε με γλυκύτητα... 'Αλλά βεια, πόσο έμοιαζε του Κόλιν...

— 'Επειτ' άπ' λίγες στιγμές, ο υπηρέτης ξαναπαρουσιάστηκε.

— Πέρασε, κυρία, της είπε, κάνοντας μιά βαθειά ύπκλιση μπροστά της.

— 'Η Λένα τον άπο

λούθησε και σέ λίγο βρέθηκε σ' ένα μικρό σαλόνι. Ένας ήλικιωμένος κύριος με πολύ άριστοκρατική φυσιογνωμία, μ' έναν άπέραντο πόνο ζωγραφισμένο στα χαρακτηριστικά του, σηκώθηκε μόλις την είδε να μπαίνει μέσα. Μιά κυρία με κάτασπρα μαλλιά την κύτταζε με τα μάτια της πλημμυρισμένα στα δάκρυα.

— Δεν ήρθα να σάς εκθιάσω! είπε η Λένα, μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω της. Δεν θέλω τη συνδρομή σας. Μπορώ να εργαστώ, όπως έκανα σ' όλη μου τη ζωή...

— Ένας λυγμός την άνάγκασε να σταθή και με φωνή γλυκεία εξακολούθησε άργα:

— 'Ηρθα γιατί... γιατί ο Κόλιν είχε σχεδιάσει να περάσουμε εδώ τα Χριστούγεννα μαζί... Τα πρώτα μετά τον γάμο μας Χριστούγεννα... Είχε αποφασίσει να σάς τα φανερώσω όλα...

— Καθήστε, κυρία... της είπε ευγενικά ο λόρδος Τζιλ, σπρώχνοντας ένα κάθισμα κοντά στη φωτιά.

Η Λένα προχώρησε με βήμα που κλονιζόταν και σωριάστηκε σ' αυτό εκμηδενισμένη άπ' τη συγκίνησι.

— Δεν νομίζετε ότι είναι καλύτερα νά μ'ας τά πητε όλα; είπε με φωνή γλυκεία ο λόρδος Τζιλ.

Η νέα γυναίκα άρχισε τότε να μιλάει σιγανά και δισταχτικά, κυττάζοντας τη φωτιά:

— Κάναμε μιά τρέλλα, το ξέρω... 'Αλλά ο Κόλιν ήταν βέβαιος ότι δεν θά του δινάτε ποτέ την συγκατάθεσή σας για το γάμο μας! Και άγαπιόμαστε τόσο πολύ! Γι' αυτό με παντρεύτηκε κρυφά άπ'όσας... Δεν ήξερα ούτε ποιος ή-ταν, ούτε μ' ένδιεφερε να μάθω. 'Ηξερα μόνο ότι μ' αγαπούσε όσο τον αγαπούσα κι' εγώ... 'Αργότερα έμαθα πώς ήταν άριστοκράτης και πλούσιος...

— Στάθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Δεν ζητώ τίποτε άπ'όσας... Δεν άνηκα στον κόσμο σας... Καταλαβαίνω ότι έκανα άσχημα να παντρευτώ τον Κόλιν... 'Ο γυιός σας έπρεπε να πάρη μιά γυναίκα της τάξεώς του... 'Αλλά δεν ήξερα τότε ποιος ήσαν... Καλύτερα νά φύγω τώρα... Δεν... έπρεπε... νάρθω εδώ... να σάς ταράξω...

Και η νέα γυναίκα στάθηκε πάλι, γιατί την έπνιγαν οι λυγμοί της.

Η λαίδη Κούρτνεϊ δεν της άπάντησε τίποτε.

Σήκωσε μόνο το χέρι της και χτύπησε με ύφος έπίσημο ένα κουδούνι. 'Επειτα, με φωνή γαλήνια, είπε στον καμαριέρη που παρουσιάστηκε:

— Φρόντισε, Γουίλκινς, να έτοιμάσεις το δωμάτιο που είχε το παιδί μας. 'Η κυρία Κούρτνεϊ (και έδειξε την Λένα) θά περάση τα Χριστούγεννα εδώ, μαζί μας...

— 'Ω! τραύλισε η Λένα, αφήνοντας τα δάκρυά της να τρέλουν ελεύθερα. 'Ω! πόσο καλή είστε... Δεν περίμενα ποτέ να φερθήτε με τόσο καλωσύνη σέ μένα.

— Μά δεν είστε η σύζυγος του παιδιού μας, του Κόλιν;

— Έχω πολλά πράγματα να σάς πω γι' αυτό, ψιθύρισε η Λένα. 'Αλλά δεν μπορώ τώρα να μιλήσω... Είμαι τόσο κουρασμένη...

Η λαίδη της χαμογέλασε με στοργή. 'Ο λόρδος Τζιλ πάλι άκούμπησε το χέρι του στον ώμο της νέας σά να την χαϊδεύει και της είπε:

— Ναι, όταν ξεκουραστήτε, θά μιλήσουμε... θά μιλήσουμε γι' αυτόν...

— 'Επειτα άπ'όλίγη ώρα, ο λόρδος και η λαίδη συνώδευσαν τη Λένα στο δωμάτιό της.

— Σας δώσαμε το δωμάτιο του Κόλιν, της είπε η λαίδη. 'Εδώ μέσα μεγάλωσε το παιδί μας.

Μέσα σ' αυτό το ντουλάπι βρίσκονται ακόμα τα παιχνίδια του, και στη βιβλιοθήκη, εκεί, τα πιά άγαπημένα του βιβλία... 'Η φωτογραφίες που βλέπετε στους τοίχους, τον δείχνουν σέ διάφορες ήλικίες...

— 'Όλα μιλούν γι' αυτόν εδώ μέσα... ψιθύρισε η Λένα κυττάζοντας γύρω της με μάτια δακρυομένα.

— 'Η λαίδη την κύτταζε με στοργή κι' έπειτα είπε:

— Θά σας αφήσω τώρα μόνη, αγαπητή μου κόρη, για να ξεκουραστήτε άπ'ό το ταξίδι σας... Την ώρα του δείπνου θάρθω να σάς πάρω... Ήταν πολύ ευγενική η ιδέα σας νάρθητε να περάσετε τα Χριστούγεννα με δυό δυστυχησμένους γέρους σαν έμεις... 'Ω! δεν θά ξαναγυρίσουν πειά σ' αυτό τον πύργο τα ευτυχισμένα παλιά Χριστούγεννα...

— Μά δεν καταλάθετε λοιπόν άκόμη; φώναξε η Λένα.

Και, πιάνοντας το χέρι της ήλικιωμένης κυρίας το έφερε στο στήθος της που χτυπούσε δυνατά.

— 'Επειτα πρόσθεσε:

— Δεν καταλάθετε λοιπόν γιατί ήρθα, παρ' όλο το φόβο που είχα μήπως με διώξετε;... Τα ευτυχισμένα Χριστούγεννα ξαναγυρίζουν στο σπίτι σας... Τα έφερα εγώ μαζί μου κλεισμένα στα σπλάχνα μου... 'Επειτ' άπ'ό λίγους μήνες, θάρθω στον κόσμο το παιδί του Κόλιν, ο κληρονόμος του όνόματος των Κούρτνεϊ... Σας το φέρνει για δώρο ο μικρός Χριστός που γεννιέται άπόψε...

N. ΙΜΠΕΤΣΟΝ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ
ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΚΑΤΣΙΚΑΚΙ ΓΕΜΙΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟΥ

(Μακεδονίας)

Λιανίζουν ψιλά - ψιλά το σηκωτάκι, την σπλήνα, τα νεφρά και τα πλεμόνια του καταικιού. Βάζουν να ξανθίση με βούτυρο έως μιά χούφτα κρεμύδι ψιλό και άμα ξανθίση καλά ρίχνουν τα κομμένα έντόσθια να γιαχνιστούν άρκετά. Προσθέτουν τότε άνάλογο νερό, άλατοπίπερο και μαϊντανό με άνιθο ψιλό.

Άφου πάρουν μερικές βράσεις ρίχνουν έως δυό φλυτζάνια ρυζί μουσκεμένο άπ'ό πριν και άφήνουν να σιγοβράση ώσαν πιλάφι, χωρίς όμως να λασπώση το ρυζί. Άπεναντίας πρέπει το ρυζί να μνη έχη πλυθή έντελώς. Άν θέλωμεν δε προσθέτομεν και μιά χούφτα σταφίδες μαύρες.

Άμα έτοιμασθώ το πιλάφι αυτό, το φήνουν να μισοκρυώση και γεμίζουν την κοιλιά του καταικιού άφου πρώτα το τρίψουν άπ'ό μέσα με λεμόνι και το άλατοπιπέρο. Άν θέλωμεν κατ'άποψη το πιλάφι να γεμίσω με βελόνα και έλωσή και άφου το άλείψουν κατ' άπ' έξω με λεμόνι και άλατοπίπερο, το κουλουριαζουν μέσα στο ταψί, βάζοντας γύρω και λίγες πατάτες για να μη ξεραθή στο ψήσιμο και το περιχύνουν με ζεστό βούτυρο και μνηται σέ φούρνο, όχι πολύ δυνατόν, προσέχοντας να μη ξεραθή. Μπορεί όμως να ψηθή και σέ σούβλα, άπ'ό τις μακρές σιδερένιες και όχι τις εύλινες, όπως των άρνιών. Και τότε περιβρέχεται με λαδολέμονο κατ'ά την ώρα που ψήνεται.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

— Τα ευτυχισμένα Χριστούγεννα ξαναγυρίζουν στο σπίτι σας...

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

«Η περίφημη «στάρ» του γαλλικού κινηματογράφου Σιμόν Σιμόν, σε τρεις έκφραστικότερες πόζες της, όπως έμφανίζεται στο νέο φιλμ «Υπνωτήριο Κοριτσάκια».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

«Η μεγάλη Γαλλίς καλλιτέχνις του θεάτρου και του κινηματογράφου Γκαμπριέλ Μορλαί σε διάφορες πόζες της από τα φιλμ «Ο Βασιλεύς» και «Οι Μενάδες».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό την Ζώνη των Αλδιδών

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ
ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΓΕΥΜΑ

Με περισσή μεγαλοπρέπεια οργανώθη πρό ημερών εις την γνωστοτάτη κοσμική ταβέρνα ή «Παπαρούνα» το άναγελθεν προς τιμήν των έν Αιγύπτω λογίων δειπνών των Αθηναίων επιστημόνων, λογοτεχνών και καλλιτεχνών. Παρεπιδημούντες παρευρέθησαν ένα τιμηθούν άντιπροσωπεύσαντες και τους συναδέλφους των οι γνωστοί καλλιτέχναι και διανοούμενοι ο κ. Νίκος Καραθίας (διευθ. τής έφημ. «Έφημερίς»), ή κ. Θάλεια Φλωρά — Καραθία (ζωγράφος), ή κ. Απ. Γ. Κωνσταντινίδης (συγγραφέας), ή κ. Ρίκα Σεγκοπούλου (ποιήτρια), ή κ. Ε. Πέτρος Πετρίδης (λογοτέχνης και διπλωματικός), ή κ. Γ. Αρβανιτάκης (συγγραφέας και μέλος του Ίνστιτούτου Καίρου), ή κ. Εύα Γκίκα κ. ά.

Είς το δειπνον τουτο έλαβον μέρος περί τούς 40 καλλιτέχναι και διανοούμενοι, μεταξύ των οποίων και οι κ.κ. Μιχ. Τάμπρος, Ι. Πετρίδης, στρατηγός, Μάριος Βαϊάνος, Εύγενία και Ούρ. Ζωγράφου, Ν. Καστανάκης, Κλ. Δίπλα — Βαλάμου, Αθηνά Τασούλη, Μ. Μασάκης, Γ. Σταμπολής, Π. Διαμαντοπούλου, Ν. Μπαλογιάννης, Γ. Μόσχος, Χ. Στεφανοπούλου, Π. Καρανικόλα (διανοούμενος), Αγγ. Στεφάνου, Αλκή Κωτσάκης, Σ. Βικτωριος, Κ. Κοφινιώτης, Θρ. Λάσκος, Κ. Θεττάλος, Γ. Βελισσαρίδης, Άρης Χατζηδάκης κλπ. Προπόσεις ήγήρησαν υπό των κ. κ. Απ. Κωνσταντινίδη, Πετρίδη, Μ. Βαϊάνου, Σ. Πέτρου κ. ά.

Το δειπνον υπήρξεν άκρως εϋθυμον. Ήδη αναγγέλλεται άποχαρετιστήριον ταύί παρά του σώματειου τουτου, δι' όσους δέν ήδυνήθησαν να παραστούν εις το δειπνον (και υπήρξαν οδοι πολλοί, όπως οι κ. κ. Φιλαδελφούς, Συναδινός, Λάσκαρης, Λούδαρης, Νιρβάνας, ή κ. Χατζημυχαήλ, ή κ. Χάρης Αργυρός κ. ά.).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

Είς τά Λεχαινά, την ιδιαιτέραν πατρίδα του αλχημονήτου λογοτέχνου Ανδρέα Καρκαβίτσα, πρόκειται να στηθή ή προτομή του. Προς τουτο ήρχισε ή διενέργεια έράνου, έκλεγείσης ειδικής επιτροπής. Μέχρι τής στιγμής συνεκεντρώθησαν τά κάτωθι ποσά: Ζ. Παπαντωνίου 100, Στέφανος Ξενοπούλος 100, Τράπεζα Καραθιάδων — Πύργος 300, Α. Γκουτζουρή 300, Δημ. Μπαλαούρας 300, Α. Αναστασόπουλος, άρχιαιτρος 200, Α. Σχινάς 200, Δ. Πανατζόπουλος 100, Α. Βρανίτης 10, Κ. Ανέστης 50, Δ. Ζωγόπουλος 70, Γ. Μπουχοΐτσος έκ Κίνας 100, Α. Δημόπουλος 100, Ν. Κολοκοΐτσος 70, Α. Μπρέας 100, Γ. Σκάκης 50, Γ. Κατσούρης 100, Δ. Τσιγγάνος 50, Π. Παπαπετρόπουλος 100, Δ. Αδαμόπουλος 200, Θ. Φώφολος 100, Βιοτεχνικός Σύλλογος Λεχαινών 225, Α. Σπηλιόπουλος 200, Μ. Κυριακόπουλος 500, Α. Δημοτικών Σχολείων Λεχαινών 300, Δήμος Πετρινών 2.000, Μητρόπολις Ήλειας, προϊόν δίσκου πρώτη δόσις 2.062, και αι Κοινότητες Φανατικών Ήλειας 100, Ρώμηση 200, Καρδιοκάπη 100, Ήρακλείου 100, Τζόγια 100, Κολύρι 100, Σαλμένη 50, Λατζόι 200, Καθασιών 500, Γασούνης 500, Μανωλάδος 400, Χάδαρι 300, Σαβελών 200, Κυλλήνης 100, Κελεβής 150. Σήμεν κεντρώθησαν μέχρι σήμερον 28.580 δραχ.

Πώς διατηρείται ή εμορφή

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΞΕΝΗΝ ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ, Ένταθα.— Δέν μοϋ φαίνεται περίεργο πώς χάλασε το χρώμα του δέρματός σας έφ' όσον, όπως μοϋ γράφετε, υποφέρετε επί δέκα χρόνια από έλώδεις πυρετούς. Άν δέν άλλάξη ή κατάσταση της υγείας σας, δέν μπορεί να διορθωθ ή δέρμα σας. Όσο για την λιπαρότητα του προσώπου σας, σής συνιστώ να τό πλένετε κάθε μέρα με νερό ζεστό και σαπούνι τύπου «Πήραρ». (Υπάρχουν και ελληνικά σαπούνια πολύ λιπαρά και έχουν χρώμα μαύρο). Προηγούμενος άλείφετε να αυτού του είδους και έχουν χρώμα μαύρο). Προηγούμενος άλείφετε με την εξής λoσίον:

ΑΠΟ ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΓΕΥΜΑ

Ο κ. Σ. Πέτρος Πετρίδης
(Σκίτσο Boni)

προσθέτετε στο νερό αυτό, τό όποιον θα έχετε στραγγίξει 100 γραμμάρια οινόπνευμα των 80 βαθμών άρωματισμένο με λεβάντα και 20 σπυγίς άμμιωνίας. Όταν λούζεσθε, κι' ένόσω θα είνε τά μαλλιά άρραβωνιασμένα, έφ' όσον τις ρίζες και τις άσπρες τρίχες μ' αυτό τό μίγμα.

ΑΔΕΛΑΪΔΑ, Ένταθα.— Πρωτίστως άποφύγετε, για δύνοια του θεού, να χρησιμοποιήσετε την συνταγή που σάς όσσησε ή φαρμακοποιός σας. Άπορώ πώς ένας επιστήμων αν νέστησε σφαή με βάσι τό μολύβι και τό θείο. Τό δέρμα του προσώπου σας δέν είνε πολύ ανώγειο, θα σάς συμβούλευα και έγω να τό έαφήνετε, όπως σάς όσσησε ή Ζωρς, όχι όμως πάρα πολύ. Άν τό ρέσετε μάλιστα να τό κάνετε καστονέλα. Άν τό δέρμα σας είνε ήπιο και μαλακό, πρέπει τό πρσι να τό πλένετε με ψωμί και γάλα και κατόν να τό έπλένετε με χλιαρό πιτυρόνερο. Επίσης θα σάς όσσηλήση να θράξετε μαρουλόφυλλα μέσα στο γάλα και μ' αυτό τό νερό να ξεπλένεσθε. Τό έρώδι άλείφετε τό προσώπο σας με την κρέμα σας που είνε πολύ καλή και κάνετε ένα έλαφρό μασάζ, χτυπώντας με τά δάχτυλα όσωπου να κοκκινίση. Μετά σκουίζετε την κρέμα με την εξής λoσίον:

Soufre precipité 5 gr.
Alcool camphré 5 gr.
Eau distillée 80 c. c.

Μετά τό πλύσιμο άλείφετε τό προσώπο σας με μία λιπαρή κρέμα, π. χ. την κάλ-κρέμ του Ζορς, και άφοϋ του κάνετε ένα έλαφρό μασάζ κατόν βάξετε επί 5 λεπτά κομπρέσες με ζεστό νερό, μετά δέ περινάτε από πάνω ένα κομματάκι πάγο τυλιγμένο σ' ένα πανάκι. Σφουγγίζετε ύστερα τό προσώπο σας άπαλά και πονδάρσθε μετά ένα τέταρτο τής ώρας. Τό έρώδι καθαρίζετε και πάλι τά λιπαρά μέρη του προσώπου σας με την λoσίον που άνέφερα παραπάνω. Πούδρα σάς συνιστώ να χρησιμοποιήσετε την Σ έ ρ κ σε χρώμα ροσέλ ΙΙ και ρουζ χειλών του Ζορς στην άσπικότερη απόχρωση. Όσο για ρουζ προσώπου, τό καλύτερο που θα ταιριάξη στο προσώπο σας είνε τό κομπάκτ «Μ ό σ σ τ ι κ ο υ μ ε» σε άσπ-χρωσι Κ λ ι β ι α. Για τά μαλλιά σας στο έρχόμενο τεύχος.

ΜΑΙΡΗΝ Ι. Κ., Πειραιά.— Χρησιμοποιήστε την εξής συνταγή που είνε τελείως άδολής και άποτελεσματική: Βράζετε καρβόφυλλα σε μία όκά νερό, τόσο ώστε να μείνι τό ένα τέταρτον όκα νερό, τόσο ώστε να μείνι τό ένα τέταρτον και να μήν είνε πιά τό νερό διαφανές. Κατόν προσθέτετε στο νερό αυτό, τό όποιον θα έχετε στραγγίξει 100 γραμμάρια οινόπνευμα των 80 βαθμών άρωματισμένο με λεβάντα και 20 σπυγίς άμμιωνίας. Όταν λούζεσθε, κι' ένόσω θα είνε τά μαλλιά άρραβωνιασμένα, έφ' όσον τις ρίζες και τις άσπρες τρίχες μ' αυτό τό μίγμα.

ΑΠΟ ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΓΕΥΜΑ

Ο κ. Απ. Γ. Κωνσταντινί-
δης, ίστορ. συγγραφέας.
(Σκίτσο Ν. Καστανάκη)

Eau de laurier cerise 10 gr.
Lait d' amandes 150 gr.

Ή πούδρα σας και ή κρέμα σας τής άμέρας είνε πολύ καλές. Να τις κρατήσετε. Σ' ένα μίγμα μοϋ γράφετε τ' άποτελέσματα.

ΜΑΡΙΝΑ Μ.— Ή Κρέμα που χρησιμοποιήσατε είνε καλή. Για τό άλλο ζήτημα θα σάς άπαντήσω στο πρόσσεχς φύλλο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τί λέγει ή διάσημος γραφολόγος Ραφαήλ Χέρμαν. Ο παράδοξος άρραβωνιαστικός. Τό τραγικό μυθικό που άπέκλυσαν τά γράμματά του. Ή έκδικησι μιάς συζύγου. Ο «άφωσιωμένος θαυμασις» μιάς Βερολινέζας. Το δρᾶμα τής έρωτευμένης του Κάρλσμπαντ. Γυναίκες που είνε μοιραίο ν' άγαπούν κτηνώδεις και βίαιους άνθρώπους κλπ.

Ο δόκτωρ Ραφαήλ Χέρμαν είνε σήμερα ένας από τους πιο διάσημους γραφολόγους τής Εϋρώπης. Μπορεί με μία κατά και πάλι ριπή στο γραφικό χαρακτήρα σας να καταλάβη άμέσως πώς σκέπτεσθε, τις φιλοδοξίες σας κι' ακόμη τά πιο άπόκρυφα αίσθηματά σας. Γι' αυτόν, τό γράψιμο ενός ανθρώπου είνε ένας καθρέφτης που καθρεφτίζει ό,τι μπορεί να κρύψη κανείς από τά μάτια ενός άγνώστου. Όπως καταλαβαίνετε λοιπόν είνε ένας τρομερός κι' έξαιρετικά επικίνδυνος δόκτωρ. Όσοσο είνε άπαράκλητος στην έγκληματολογική υπηρεσία του Βερολίνου. Με τή βοήθειά του αυτή έχει διαφωτίσει τό σκοτεινό μυστήριο ενός πλήθους δραμάτων και την έχει συνδράμει στην ανακάλυψη και τή σύλληψη των ενόχων. Ο Ραφαήλ Χέρμαν όμως άσχολείται και με ύποθεσεις τής ιδιωτικής ζωής μας. Γι' αυτό τό λόγο κίολας δημοσίεψε τό άκόλουθο έρωτο στο περιοδικό «Βυ» του Παρισιού. Σ' αυτό τό έρωτο του ό περίφημος γραφολόγος μιλάει για τά μυστικά δράματα τής καρδιάς και τις αίσθηματικές ίστορίες που ταραχούν καθή τόσο την ψυχή των ανθρώπων. Ίδου δέ τί άναφέρει γι' αυτό τό ύπερσοφικό ενδιαφέρον ζήτημα:

— Ή μακροχρόνια πείρα μου μ' έκανε να βλέπω πολύ διαφορετικά τους συνανθρώπους μου, γράφει ή δόκτωρ Χέρμαν. Αυτό δέν πρέπει καθόλου να σάς παραξενεύη Προέρχεται από τις γνώσεις που μοϋ χάρισε ή επιστήμη τής γραφολογίας. Στα πρώτα χρόνια αυτές ή άποκαλύψεις για την ανθρώπινη ψυχή μοϋ στοίχιζαν ένα πλήθος άπογοητεύσεις. Έβλεπα ότι ό κόσμος δέν είνε τόσο όμορφος όσο φαίνεται κι' ότι πίσω από ένα καλοκάγαθο χαμόγελο ή ένα στοργικό βλέμμα δέν κρύβεται πάντα μία ελκρινής καρδιά. Υπάρχουν όμορφα πρόσωπα που ζέρουν να ξεγελάνε. Κι' έχουν δίκιο πολλοί ζωγράφοι που ζωγραφίζουν τον Διάβολο με την γοητευτική μορφή ενός άγγέλου. Έπειτα όμως αυτό πεία δέν μοϋ έκανε έντύπως κι' ήρθε μάλιστα μία μέρα που άγάπησα τον κόσμο ακριβώς γι' αυτές τις άδυναμίες του. Μά άς σάς άναφέρω μερικές περιπτώσεις από αυτές που μοϋ παρουσιάσθηκαν τελευταία:

Μία μέρα στο γραφείο μου μ' έπισκέφθηκε μία νέα και κομψή κυρία. Ήθελε να με συμβουλευθ γι' αυτό και κομψή κυρία. Ήθελε να με συμβουλευθ γι' αυτό και κομψή κυρία. Ήθελε να με συμβουλευθ γι' αυτό και κομψή κυρία.

— Αυτό δέν μπορώ να τό εξηγήσω, μοϋ δήλωσε. Ο νέος λάτρευε πάρα πολύ την κόρη μου και θα μπορούσε κανείς να πη ότι ό γάμος τους θα είνε ένας γάμος από έρωτα. Έν τούτοις έρχονται μερικές στιγμές που αυτός ό νέος κυριεύεται από μία τρομακτική κακία. Μοϋ φέρεται άπότομα και μιλάει ψυχρά στην άρραβωνιαστική του.

Κύτταξα προσεχτικά τά γράμματα του νέου και τής κόρης τής. Όστερα την παρακάλεσα να γράψη κι' έκείνη δυό λέξεις για να τις μελετήσω. Και τότε από αυτούς τους τρεις γραφικούς χαρακτήρας ξεπήδησε ή αλήθεια, μία τρομακτική αλήθεια.

— Κυρία μου, τής είπα, ό νέος αυτός δέν πρόκειται να παντρευθ την κόρη σας και ή αίτία είσαστε σεις. Από την ήμερα που σάς γνώρισε άρχισε να αισθάνεται για σάς μία περίεργη συμπάθεια, που δέν άργησε να καταλήξη σ' έναν κρυφό έρωτα. Αυτό τό αίσθημα που παλεύει να κρύψη στην καρδιά του, τον έχει άναστατώσει κι' έρχονται στιγμές που σάς μισει γι' αυτό τό παράξετο, χωρίς να τό θέλετε, τή ζωή του. Άλλοτε πάλι αυτό τό αίσθημα τον κάνει να σάς λατρεύη. Όρίστε τό γραφικό χαρακτήρα του. Στο γράμμα που γράφει σ' έσας, τ' όνομά σας είνε γραμμένο στα-

θερά και με μία δόσι κακίας. Κυττάτε πόσο χοντρά και πόσο δυσανάλογα είνε τά γράμματα. Στο γράμμα όμως που γράφει στην κόρη σας, τ' όνομά σας είνε γραμμένο διαστικά, διατακτικά, σαν να φοβόταν μήπως προδώση στην άρραβωνιαστική του τό μυστικό του. Επίσης από τό γραφικό χαρακτήρα του κι' από τον τρόπο που γράφει την λέξη «έγω», φαίνεται καθαρά ότι δέν έχει θέληση κι' ότι παρσσύρεται από τά αισθήματά του. Έτσι, είμαι βέβαιος ότι δέν θα παντρευθ την κόρη σας. Έπειδή όμως είνε ευγενής, θα φύγη χωρίς να σάς άποκαλύψη τό μυστικό του και δέν θα θελήση να έπωφεληθ τής άδυναμίας που έχετε γι' αυτόν.

Ή κυρία τά είχε χάσει. Έπειτα με δάκρυα μοϋ όμολόγησε ότι πράγματι έκτιμούσε πάρα πολύ αυτό τό νέο κι' αισθάνονταν κοντά του μία ιδιαίτερη εύχαρίστηση σαν να ήταν φίλη του κι' όχι μητέρα τής μηστής του.

Κι' αλήθεια έτσι όπως είχα πη και έγινε. Έπειτα από λίγο καιρό ή ίδια κυρία με πληροφορούσε ότι ό νέος τούς είχε έγκαταλείψει κι' ότι είχε φύγει με μία πρόσφατη.

Μία άλλη φορά πάλι μοϋ δόθηκε ή εύκαιρία ν' άσχοληθ με την άκόλουθη ύπόθεση: Ένας Βερολινέζος είχε έγκαταλείψει την όμορφη γυναίκα του για ν' άκολουθήση μία παλιά φίλη του, άσχημη και κακή, την οποία όμως, παραδόξως, έλάτρευε. Ή γυναίκα του τότε, τρελή από τή ζήλεια τής, άποφάσισε να τον έκδικηθ. Άρχισε λοιπόν να γράφει τρυφερά γράμματα στην φίλη του, παραποιώντας τον γραφικό χαρακτήρα τής, ώστε να μοιάζη με άνδρικό και ύπεγραφε: «Ε ν α ς ά φ ω σ ι ω μ έ ν ο ς θ α υ μ α σ τ ή ς σ α ς».

Ή άσχημη γυναίκα στην αρχή δέν έδωσε σημασία σ' αυτά τά γράμματα. Έπειτα όμως δέν άργησαν να τής κινήσουν τό ενδιαφέρον. Έτσι έγινε κοκέττα, προμεθεύσαν ένα πλήθος καλλονικά για να κρύψη την άσχημία τής, έγινε εύθυμη και συχνά σκεφτόταν τον μυστηριώδη θαυμαστή τής. Τόλμησε μάλιστα να τοϋ άπαντήση και να τοϋ όμολογήση ότι είχε συγκινήθ έξαιρετικά από αυτή την άγάπη του.

Και από αυτή τή στιγμή άρχίζει ή τραγωδία. Ή σατανική γυναίκα με γυναίκατο πεία χαρακτήρα έγραψε στον παλιό άνδρα τής και τοϋ άπέκαλυψε ότι ή φίλη του έπαυσε πεία να τον σκέφτεται κι' ότι καλόν θα είνε να ρίξη ένα μπί στην άλληλογραφία τής. Ο τέως σύζυγος φυσικά άκόλουθησε τή συμβούλη τής «αλήστου» και έπαιρνε τά γράμματα του «θαυμαστού» τής φίλης του, τά διάβαζε και τά έσκιζε. Κι' έτσι άρχισε να πεία την φίλη του και να τής φέρει πρόστυχα και να την βασανίζει. Ή φίλη του πάλι, έρωτευμένη με τον μυστηριώδη άγνώστο, και είδοποιημένη από αυτόν ότι ό φίλος τής τούς παρακολούθει, δέν άόγησε να γίνει νευρική, να ύποφέρει και να περνά μέρες άγωνίας. Στην απελπισία του έπάνω ό άνδρας έσκέφθηκε να έρωθ να με θρᾶ μίπως τυχόν κι' ό άντιπάλος του ήταν κανένας στείος γνωστός του οποίου γι' αυτό φαίνονταν να έξερ πάρα πολύ καλά την ιδιωτική ζωή του.

Κύτταξα τον γραφικό χαρακτήρα των δυό έπιστολών και τοϋ έλάσα:

— Αυτό τά γράμματα είνε γραμμένα από μία γυναίκα που έχει μάλιστα λόγους να κρύβη τον πραγματικό γραφικό χαρακτήρα τής, γιατί όταν γράφει και σε σάς αλλοιώνει τό γράψιμο τής, πεία που κάνει επίσης κι' όταν θέλη να μιλήθ άνδρικό χαρακτήρα, όταν γράφει δηλαδή στην φίλη σας.

Έπειδή δέ μοϋ είχε έξωμολογήθ ή αλήτη ζωή του, τον παρακάλεσα να μοϋ δείξη κι' ένα γράμμα τής γυναίκας του. (Συνέχεια στη σελίδα 53)

κάνουν. Από τα άτακτα όμως αυτά στοιχεία, ο λοχαγός Λαγκάρντ είχε σχηματίσει ένα σώμα γενναίων που θα μπορούσε να συγκριθεί στην ανδρεία και μ' αυτούς ακόμα τους Έλευθέρους Σκοπευτές του Παρισιού.

Με την καλωσύνη του και την δικαιοσύνη του, είχε καθορίσει να επιβάλει στους στρατιώτες του τάξι και πειθαρχία. Τους αγαπούσε στοργικά και τους αποκαλούσε φίλους του, παιδιά του. Μά κι' αυτοί έτρεφαν προς τον αρχηγό τους άπεριόριστη εμπιστοσύνη κι' αφοσίωση κ' υπάκουαν σε κάθε του διαταγή τυφλά και χωρίς αντιλογίες.

Οι Γάλλοι βρισκόντουσαν ακόμα στην Όρλεάνη, στη θέση δηλαδή που είχαν εγκαταλείψει οι Γερμανοί μετά τη μάχη του Κουλμιέρ.

Ένα πρωί, ο λοχαγός του τάγματος στο οποίο υπηρετούσε ο 'Ιάκωβος, τον έπληξε ιδιαίτερας και τόν ρώτησε:

— Υπολοχαγέ, διάβασες τόν σημειώ «Μηνύτορα»; (*)

— Όχι, λοχαγέ μου.

— Περιγράφει την συμπλοκή της έπαύλεως και γράφει μεγάλους επαινούς για σένα.

— Αλήθεια;

— Βέβαια. Έκτός αυτού όμως αναφέρει και κάτι άλλο που σ' ενδιαφέρει πολύ.

— Τί;

— Βλέπω ότι δεν ξέρεις τίποτε... Θεωρώ λοιπόν εύτυχη τόν εαυτό μου αναγγέλλοντάς σου ότι ώνομαστήκες Ιπτότης της Λεγεώνας της τιμής.

Ο 'Ιάκωβος Γκραντέν άνοιξε διάπλατα τά μάτια του και για μία στιγμή άπόμεινε άφωνος σαν άπολιθωμένος.

— Εγώ; Εγώ; φώναξε κατόπιν κατάπληκτος.

— Βέβαια, σί!

— Ω, συγγνώμη, λοχαγέ μου... Άλλά τó πράγμα ήταν τόσο άπροσδόκητο!

Ο λοχαγός έθωαλε τότε άπ' την τσέπη του μία έφημερίδα και, δίνοντάς την στον 'Ιάκωβο, τού είπε:

— Νά, διάβασε!

— Ω! είν' αλήθεια!... ψιθύρισε ο 'Ιάκωβος, κοκκινίζοντας σαν κοπέλλα, άφοδ έρριξε μία ματιά στην έφημερίδα.

Τό διάταγμα της παρασημοφορίας περιλάμβανε πολλά όνόματα, μά τó όνομα τού 'Ιακώβου Γκραντέν ήταν άπό τά πρώτα.

Σοδ άφηνω την έφημερίδα, είπε ο λοχαγός άπομακρυνόμενος, άφοδ έσφιξε πρώτα τó χέρι τού υπολοχαγού.

Τήν ίδια μέρα, ο συνταγματάρχης κάλεσε τόν 'Ιάκωβο Γκραντέν νά παρουσιαστή μπροστά του.

— Φίλε μου, τού είπε, έχω διαταγή νά σοδ επιδώσω αυτό. Και, λέγοντας αυτά τά λόγια, κρέμασε στο στήθος τού νέου τó Σταυρό της Λεγεώνας.

— Συνταγματάρχα μου, είπε ο 'Ιάκωβος μέ φωνή συγκινημένη, φαίνεται ότι κάποιος Ισχυρός και άγνωστος προστάτης θά ένήργησε για νά τυχω μίας τόσο έξαιρετικής τιμής, ενώ δεν έκανα τίποτε άλλο άπό τó καθήκον μου. Ωστόσο, συνταγματάρχα μου, σάς ύπόσχομαι νά φανώ άξιος τού σταυρού αυτού.

— Τό πιστεύω, γενναίε μου υπολοχαγέ. Έξ άλλου δεν θά σοδ λείψουν ή ευκαιρίες για νά διακριθής... Μίλησε πρδ όλίγου για κάποιον άγνωστο προστάτη. Ο προστάτης λοιπόν αυτός ύπάρχει πραγματικά. Είνε ο λοχαγός τών Έλευθέρων Σκοπευτών Λαγκάρντ.

— Α! φώναξε ο 'Ιάκωβος.

— Ο άνθρωπος αυτός, τόν όποιο εγώ δεν ξέρω, έξακολούθησε ο συνταγματάρχης, φαίνεται πως έχει μεγάλη σπουδαιότητα, γιατί ο στρατηγός μας τόν αγαπάει πολύ κι' ακολουθεί πάντοτε τις συμβουλές του. Θέλησαν νά τόν παρασημοφορήσουν, αλλά δεν δέχτηκε και τó Σταυρό που

(*) «Μ η ν υ τ ω ρ», ή έπίσημη έφημερίς της γαλλικής κυβερνήσεως.

σοδ προσέφεραν τόν έζητήσε για σένα... Δίτασαν στην άρχή νά σοδ τόν δώσουν, όχι γιατί δεν τόν άξιζες, άλλα γιατί ήσουν πολύ νέος. Άλλά ο λοχαγός Λαγκάρντ έπέμεινε άναφέροντας μεταξύ τών άλλων σου κατορθωμάτων, την άνάκτησι της σημαίας στο Σεντάν και τόν ήρωισμό σου κατά την συμπλοκή της έπαύλεως. Έτσι έγινε δεκτή ή αίτησίς του.

Μετά τά λόγια αυτά τού συνταγματάρχου, ο 'Ιάκωβος τόν ευχαρίστησε και βγήκε έξω.

«Α! έλεγε. Άν ήξερα αυτή τη στιγμή που βρίσκεται ο λοχαγός Λαγκάρντ, θά έτρεχα άμέσως νά τόν ευχαριστήσω. Άλλά που νά είνε; Πού νά τόν ζητήση κανείς; Και ποιος είνε ο παράδοξος αυτός άνθρωπος που τόσο γρήγορα μ' αγάπησε κι' έγινε προστάτης μου χωρίς νά τó ξέρω; Κρύβει τó όνομά του. Γιατί; Για λόγους μυστικούς, καθώς μου είπε. Άλλο μυστήριο αυτό!...»

Και ο νους τού 'Ιακώβου πήγε σ' ένα άλλο μυστήριο, σ' αυτό που τού έκρυβε ο γέρο ζητιάνος τού Βλανκούρ.

«Περίεργο! Ξαναείπε μέσα του. Κάτι μου λέει ότι ο λοχαγός Λαγκάρντ, που είνε πολύ άνώτερος άπ' ότι φαίνεται, θά έχη μεγάλη επίδρασι στο πεπρωμένο μου. Χωρίς άλλο πρέπει νά τόν ξαναδω... Άπό αύριο θ' άρχισω τις έρευνές μου...»

Πραγματικά, άπό τó πρωί της άλλης ήμέρας άρχισε νά ζητά παντού τόν λοχαγό Λαγκάρντ, άλλα κανένας δεν μπορούσε νά τού πη που βρίσκεται.

Κατά τó μεσημέρι ξαναγύριζε στο στρατόπεδο, θλιμμένος για την άτυχία του, όταν στη γωνιά κάποιου δρόμου της Όρλεάνης βρέθηκε μπροστά σε κάποια άξιωματικό, τού όποιο ή φυσιογνωμία δεν τού ήταν άγνωστη.

— Συγγνώμη, τού είπε πλησιάζοντάς τον, μου φαίνεται ότι σάς συνάντησα και άλλοτε.

— Α! φώναξε εκείνος, χαϊρετώντας στρατιωτικά. Είστε ο ήρωας της συμπλοκής της έπαύλεως.

— Και σεις ανήκετε στο σώμα τού λοχαγού Λαγκάρντ.

— Έχω την τιμή αυτή.

— Τότε θά λάβετε την καλωσύνη νά μου δώσετε μία πληροφορία.

— Είμαι στις διαταγές σας.

— Ποδ βρίσκεται τώρα ο λοχαγός;

— Θέλετε νά τόν δήτε;

— Νά!

— Ω! τότε τó πράγμα είν' εύκολο. Βρίσκεται στην Όρλεάνη πρδ τριών ήμερών. Πρδ όλίγου ήμουν κοντά του και έλαβα μάλιστα διαταγές του.

— Ποδ κατοικεί;

— Σ' αυτόν ακριβώς τó δρόμο. Έλάτε, υπολοχαγέ, θά σάς πλώ ως την πόρτα τού σπιτιού του.

«Έπειτ' άπό μερικές στιγμές, ο 'Ιάκωβος Γκραντέν έμπαινε στο σπίτι που τού υπέδειξε ο συνοδός του και χτυπούσε την πόρτα τού λοχαγού.

— Έμπρός, τού άπάντησε μία φωνή, την όποια άνεγνώρισε άμέσως.

«Ανοίξε τότε την πόρτα και μπήκε μέσα.

Ο λοχαγός καθόταν μπρδ σ' ένα τραπέζι γεμάτο γρατιά κι' έγγραφε. Χωρίς νά ταραχθή καθόλου, γύρισε τó κεφάλι του για νά δη ποιος είχε μπή μέσα. Μόλις όμως φανηγνώρισε τόν 'Ιάκωβο, παράτησε την πέννα του και σηκώθηκε βιαστικά, ενώ τά μάτια του έδειχναν μεγάλη ευχαρίστησι.

— Ω, λοχαγέ μου! φώναξε ο 'Ιάκωβος προχωρώντας πρδς αυτόν μέ τά χέρια άπλωμένα.

Ο λοχαγός Λαγκάρντ έπληξε τά χέρια του μέσα στα δικά του και τά έσφιξε μ' έγκαρδιότητα.

— Λοχαγέ μου, ξαναείπε ο 'Ιάκωβος κατασυγκινημένος, ξέρω τί κάνατε για μένα και ήρθα νά σάς ευχαριστήσω.

— Τί έκανα για σάς; ρώτησε ο λοχαγός κάνοντας τόν

Ο 'Ιάκωβος έρριξε μία ματιά στην έφημερίδα.

ξαφιασμένο.

— Ω! μά κάνετε πώς δεν ξέρετε! είπε ο 'Ιάκωβος. Τά έμαθα όλα...

— Λοιπόν άς δούμε... Τί ξέρετε;

— Χθές ο συνταγματάρχης μου μέ πληροφορήσε ότι έχω έναν Ισχυρό προστάτη και ότι ο προστάτης αυτός είνε ο λοχαγός Λαγκάρντ. Σήμερα τó πρωί έτρεξα παντού για νά μάθω που βρίσκεται, άλλα κανένας δεν ήταν εις θέσιν νά μέ πληροφορήση. Γύριζα λοιπόν εδώ καταλυπημένος, όταν έξαφνα συνάντησα έναν άξιωματικό σας, ο όποιος είχε την καλωσύνη νά μέ φέρη ως εδώ. Είμαι λοιπόν εύτυχής, λοχαγέ μου, γιατί μπορώ νά σάς έκφράσω την ευγνωμοσύνη μου... Τό Σταυρό μου τόν χρωστάω σε σάς...

— Ιάκωβε, τού άπάντησε ο λοχαγός, τó Σταυρό σου τόν όφειλεις στο θάρρος σου και στην αφοσίωσί σου πρδς την πατρίδα. Τά ξέρεις όλα, μου είπες... Λοιπόν, ξέρω κι' εγώ κάτι που δεν μου άποκάλυψε... Σε μένα χρωστάς τó Σταυρό!... Και ή σημαία μου Σεντάν!... Και τ' άνδραγαθήματά σου στη μάχη τού Κουλμιέρ; Αυτά, κατά τη γνώμη σου, δεν άξιζούν τίποτε...

— Χίλιοι άλλοι στάθηκαν καλύτεροι μου... Έπειτα ο βαθμός τού υπολοχαγού ήταν μ' ανταμοιβή πολύ μεγάλη για μένα. Ωστε, λοχαγέ μου, χάρις σε σάς...

— Καλά, άς μη μιλάμε πειά γι' αυτό, τόν διέκοψε ο Λαγκάρντ, και άφησε μέ τελοσπάντων νά σοδ πώ πόσο χαίρω που σε ξαναβλέπω. Άλλ' άς μη στεκόμαστε όρθιοι... Άς καθήσουμε εκεί στο ντιβάνι για νά τά πούμε καλύτερα.

Άφοδ κάθισαν, ο λοχαγός έξακολούθησε:

— Η γεμάτη καλωσύνη κι' ευγένεια φυσιογνωμία σου τράβηξε άμέσως την συμπάθειά μου, γιατί πρέπει νά ξέρης ότι δίνω γρήγορα τη φίλια μου και ότι γνωρίζω περισσότερο την αγάπη άπό τó μίσος. Ωστόσο, ύπεφερα πολύ στη ζωή μου και στην καρδιά μου ύπάρχει μία χατωμένη πληγή που ίσως δεν θά έπουλωθ' ποτέ... Ναι, δίνω γρήγορα την αγάπη μου και ίσως νά κάνω άσχημα, γιατί στο δρόμο της ζωής μου, συνάντησα συχνά ανθρώπους άχαρίστους, ύποκριτάς, καρδιές μοχθηρές, ψυχές ποταπές... Και όμως δεν συνειστίηκα... Τί τά θέλεις, είμαι άδιόρθωτος! Πές μου, 'Ιάκωβε, θέλεις νά είσαι φίλος μου;

— Ω! λοχαγέ μου! φώναξε ο νέος συγκινημένος μέχρι δακρύων.

— Κατάλαβα, ευχαριστώ. Η δική σου φίλια θ' άντικαταστήσει πολλές άλλες που τις έχασα ή καλύτερα, δεν τις άπέκτησα ποτέ. Και τώρα, άς μιλήσουμε λίγο για σένα, για τó μέλλον σου, για τις έλπίδες σου... Γιατί δεν σοδ κρύβω την επιθυμία μου, ότι θέλω νά μάθω κάθε τι που σε άφορά...

— Δεν έχω τίποτε άξιόλογο νά σάς πώ, λοχαγέ...

— Όταν πρόκειται περί φίλου, όλα είνε άξιόλογα. Έχεις περιουσία;

— Όχι, σχεδόν τίποτε.

— Τί κάνουν οι γονείς σου;

— Ο πατέρας μου πέθανε ένα χρόνο μετά την γέννησί μου. Ήταν φτωχός χωρικός και μ' άφησε ως μόνη κληρονομία, στη μητέρα μου, ή όποια μ' άνάθεψε ως ότου έγινα δώδεκα χρονών.

— Και τότε;

— Πέθανε και κείνη.

— Φτωχέ μου φίλε! Είσαι λοιπόν όρφανός.

— Ο νουνός μου, παλαιός λοχαγός τών δραγόνων, φρόντισε τότε για μένα και μέ άνάθεψε όπως τού έπέτρεπαν τά μικρά σχετικάς μέσα του. Στάθηκε αληθινός πατέρας, όταν κληρώθηκε για τó στρατό, εργαζόμενος σε κάποια άγροικία. Έφυγα όμως προτού κληθώ υπό τά όπλα για νά μπορέσω νά καταταχθώ στο δέκατο τάγμα τών δραγόνων, όπου ο νουνός μου υπηρετούσε ως λοχαγός. Αυτή είνε όλη ή ιστορία μου.

— Και όμως είνε άρκετά ένδιαφέρουσα, φίλε μου. Άλλά θά ύπάρχουν και πράγματα τά όποια μου κρύβεις ίσως. Άλήθεια, δεν άφησες καμιά φίλη στην πατρίδα σου;

— Τό πρόσωπο τού νέου έγινε κατακόκκινο.

— Ναι, άφησα εκεί την αγαπημένη μου μνηστή, άπάντησε χαμογελώντας.

— Και θά είνε νέα, όραία και φρόνιμη;

Προσεχώς στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ή καταπληκτική Ιστορία μίας έπικής βασίλισσας τών έλληνικών βουνών επί τουρκοκρατίας.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

(Ακολουθεί)

— Είνε μόλις δεκαεφτά χρονών κι' όραία σαν άγγελος. Όσο για τη φρονιμάδα της, φτάνει μέχρι ύπερβολής. Όλοι την θαυμάζουν στο χωριό. Είνε κόρη τού νουνού μου, τού παλαιού λοχαγού.

— Όραία! Ο ένθουσιασμός σου αυτός μου άρέσει. Θεωρώ περιττό νά σε ρωτήσω αν την αγαπάς.

— Την αγαπώ περισσότερο άπ' τó κάθε τί στον κόσμο! φώναξε μέ πάθος ο 'Ιάκωβος. Περισσότερο κι' άπό τη ζωή μου την ίδια... Ω! ναι, την αγαπώ την γλυκειά μου 'Ιωάννα!

Ακούγοντας τó όνομα 'Ιωάννα, ο λοχαγός Λαγκάρντ άνασκήτησε.

— Ιάκωβε, είπε, δεν μου είπες ακόμα ποιά είνε ή πατρίδα σου.

— Γεννήθηκα στο Μαρέλ, άπάντησε ο νέος.

— Στά Βόσγια; φώναξε ο λοχαγός χλωμαίνοντας.

— Ναι, λοχαγέ μου, άπάντησε ο 'Ιάκωβος Γκραντέν, κυτάνοντας τόν Λαγκάρντ ξαφνιασμένος.

Τό μέτωπο τού λοχαγού είχε σκοτεινιάσει και τó θλέμμα του είχε πάρει μία θλιβερή έκφρασι.

— Μήπως έχετε πάει στο Μαρέλ; Μήπως ή πατρίδα μου συνδέεται μέ καμιά άνάμνησί σας; ρώτησε ο 'Ιάκωβος που δεν μπορούσε νά έξηγήση την ξαφνική αυτή μεταβολή της έκφράσεως τού λοχαγού.

— Ναι, πέρασα άλλοτε άπό κεί και ξέρω μερικούς άπ' τους κατοίκους μίας γειτονικής κομπολόως, άπάντησε ο Λαγκάρντ, προσπαθώντας νά συγκρατήση την ταραχή του.

«Ιάκωβε, πρόσθεσε σε λίγο, σαν νά μάντεψε τις σκέψεις τού νέου. Είμαι λίγο στενοχωρημένος, μελαγχολικός. Άλλά μη σοδ φανή παράδοξο... Αυτό μου συμβαίνει συχνά... Είνε άνάμνησις παλιών μεγάλων θλίψεων...

Και, άφοδ είπε τά λόγια αυτά ο λοχαγός, σηκώθηκε κι' έκανε δυο φορές τó γύρο τού δωματίου, θαδίζοντας άργά κι' έχοντας τó κεφάλι του σκυμμένο πρδς τó στήθος του.

Γ'

ΟΠΟΥ Η ΤΥΧΗ ΠΑΙΖΕΙ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ

— Ο δυστυχισμένος! Έλεγε άπό μέσα του για τόν 'Ιάκωβο ο λοχαγός Λαγκάρντ. Δεν ξέρει άκόμα τίποτε. Άλλά πώς είνε δυνατόν;... Κανένας δεν τού έγγραφε;... Θά μπορούσα νά τού τó πώ εγώ... Άλλά όχι... θά τόν έπρόσβαλα κατάκαρδα... Για την ώρα, θά ήταν καλύτερα νά σωπάσω...

Και, πλησιάζοντας τόν 'Ιάκωβο, ο όποιος είχε σηκωθεί και έτοιμαζόταν νά φύγη, έπρόσθεσε:

— Κάθισε, φίλε μου... Μη φύγης άκόμα... Έχω και κάτι άλλο νά σε ρωτήσω... Πές μου, λαβαίνεις συχνά γράμματα άπό τó Μαρέλ;

Ο 'Ιάκωβος άναστέναξε κι' άπάντησε θλιμμένα:

— Έχω καιρό νά λάβω γράμμα. Δεν ξέρω τί γίνεται εκεί κάτω κι' αυτό μέ κάνει άησυχό, πολύ άησυχό...

— Ξέρεις ότι οι Γερμανοί κατέλασαν όλες τις άνατολικές μας έπαρχίες;

— Τό ξέρω, κι' αυτό μέ άνησυχεί άκόμα περισσότερο.

— Έστω, αλλά σοδ έξηγει αυτό τó ότι δεν λαβαίνεις γράμματα;...

Ο 'Ιάκωβος κούνησε τó κεφάλι του.

— Πολλά γράμματα που στέλνονται άπό τις έπαρχίες αυτές, άπάντησε, έρχονται έγκλωπώς. Άλλά εγώ δεν λαβαίνω τίποτε. Πολλές φορές άνησυχώ μήπως συνέβη κανένα δυστύχημα στον νουνό μου ή στην 'Ιωάννα, αλλά πάλι ήσυχάζω μέ τη σκέψι ότι αν συνέβαινε τίποτε, θά τó μάθαινα άπωσρόποτε.

Ο 'Ιακώβος Λαγκάρντ, κοιτώντας την καρδιά του νά σωπάσει, ρώτησε:

— Πότε έλαβες τó τελευταίο γράμμα;

— Τρεις μέρες πριν άρχίσουν ή έχθροπραξίες.

— Σοδ έγγραφε ή 'Ιωάννα;

— Όχι, ή έπιστολή ήταν τού λοχαγού Βαγιάν, αλλά ή 'Ιωάννα είχε πρόσθεσει μερικά λόγια άπό κάτω.

— Ποδ είσαστε τότε;

— Στά σύνορα.

— Και σ' αυτές έγγραφες;

— Ναι.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΜΟΡΦ

Η ΚΛΩΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ἡ Ἀγία Οἰκογένεια ἔφευγε πρὸς τὴν Αἴγυπτον...

Οἱ ὁδοιπόροι περνοῦσαν ἀπὸ μιᾶ χώρα ἀ-
γοῖν. Ἡ ἀπέραντη μοναξιά, πού τοὺς περιτρι-
γύριζε, ἔκανε τὴν καρδιά τους νὰ τρέμη ἀπὸ
φόβο. Ἀγγελοὶ τοὺς συνώδευαν στὴν κουρα-
στική αὐτὴ πορεία μὲ τὸ γαϊδουράκι. Ἡ ἀό-
ρατος παρουσία τους παρηγοροῦσε κάπως
τοὺς στρατοκόπους, γιατί ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ
Θεὸς δὲν τοὺς εἶχε ἐγκαταλείψει. Ὡστόσο, ὁ
ἥλιος τοὺς ἔβηνε τὴν ἡμέρα, τὴ νύχτα ἔεπα-
γιάσαν ἀπὸ τὸ κρύο—καὶ τὸ μέλλον ὠρῶνόνταν
ἀπειλητικὸ μπροστά τους...

Ἐσεῖς, μικροὶ μου ἀναγνώσται, πού κοιμό-
σαστε στὰ κρεββάτια σας, θὰ λυπηθῆτε τὸν
Χριστὸ πού δὲν εἶχε οὔτε δαμάτιο, οὔτε κού-
νια, οὔτε τίποτα. Μαζεμένους στὴν ἀγκαλιά τῆς
μητέρας του, πού προχωροῦσε καθάλλα στοῦ
γαϊδουράκι, λικνιζόταν ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ βάδι-
σμα τοῦ ὑποζυγίου, χωρὶς νὰ παραπονιέται...

Δὲν ἤθελε, βλέπετε, σὰν καλὸ παιδί
πού ἦταν, νὰ δυσαρεστήσῃ τὴν μητέ-
ρα του. Μὰ ὅταν τὸ γαϊδουράκι ἀνοι-
γε περισσότερο τὸ βῆμα του, ὅταν ὁ
ἀνεμος φυσοῦσε πιὸ δυνατὰ ἢ ὅταν ἀ-
κουγότανε πέρα μακριὰ τὸ μούγκρι-
σμα κανενὸς θηρίου, τὸ πρόσωπο τοῦ
Χριστοῦ ἔπαιρνε ἔκφρασι τόσο σοθα-
ρῆ, ὥστε ἡ Παναγία τὸν ἔσφιγγε μὲ
ἀπελπισία στὴν ἀγκαλιά της ἐνῶ οἱ
ἄγγελοι ξεδίπλωναν ἀπάνω του τὰ φτε-
ρά τους γιὰ νὰ τὸν προστατέψουν...

Στὴν ἀρχή, οἱ ὁδοιπόροι δὲν μι-
λούσαν, γιατί βιαζόντουσαν ν' ἀπο-
μακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ
μέρη... Μὰ ὁ Ἰωσήφ κουράστηκε ἀ-
πὸ τὴν πεζοπορία. Ἀναγκάζονταν ν'
ἀκουμπᾶ στὰ καπούλια τοῦ γαϊδου-
ριοῦ γιὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω ἀπὸ τὴν
ἐξαντλήσι... Ἡ Μαρία ἀνησυχῆζε· καὶ
τοῦ εἶπε νὰ σταθοῦν λίγο, γιὰ νὰ ξε-
κουραστοῦν.

Δὲν μπορούμε νὰ σταματήσουμε! φώναξε ὁ Ἰωσήφ. Ἡ ἀλήθεια, βέ-
βαια, εἶνε ὅτι τὰ πόδια μου ματώ-
σανε... μὰ πρέπει νὰ συνεχίσουμε τὸ
δρόμο μας... Ἐσὺ πῶς εἶσαι, Μαρία;
Μήπως κρύωνῃ τὸ παιδί;

—Ὁχι, ὄχι, εἴμαστε πολὺ καλά...
Φοβάμαι, ὅμως, γιὰ σένα... Ἀφοῦ δὲν θέλεις
νὰ σταθοῦμε, πάρε τὸλάχιστον τὴ θέσι μου
στὸ γαϊδουράκι... Θὰ ἤθελα νὰ περπατήσω λι-
γο γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν τὰ πόδια μου.

—Αὐτὸ δὲν μπορεῖνὰ γίνῃ, Μαρία! ψιθύρισε
ὁ Ἰωσήφ. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σ' ἀφήσω νὰ
περπατᾶς μὲ τὰ πόδια...

Ἡ Παναγία ἀναστέναξε:
—Μὲ πειράζει, ξέρεις, πού μένω μὲ σταυρω-
μένα τὰ χέρια, δίχως νὰ μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω
σὲ τίποτα...

Ἐφνικὰ, ἡ Μαρία θυμήθηκε ὅτι εἶχε κρεμά-
σει στὴ σέλλα ἕνα κομμάτι πανί, πού τῆς εἶχαν
χαρίσει οἱ Μάγοι. Καὶ ἐπειδὴ δὲν πρόλαβε,
φεύγοντας, νὰ πάρῃ μαζί της φασκίες, σκέφτη-
κε νὰ κόψῃ τόπανι καὶ νὰ ράψῃ ζεστά σκεπά-
σματα γιὰ τὸν Ἰησοῦ. Πῆρε, λοιπόν, μιὰ βελό-
να, ἔσχισε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ πανί—ἀφοῦ το-
ποθέτησε ἀνακαυτικὰ τὸν Χριστὸ στὰ γόνατά
της—κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ ράψῃ. Εἶδε, ὅμως,
τὸν Ἰωσήφ ἐξαντλημένο ἀπὸ τὴν πεζοδρομία

καὶ τὸν γιοῦ τῆς μ' ἔκφρασι σοβαρότητος στὸ
πρόσωπο καὶ σκέφτηκε ὅτι ἴσως μὲ τὸ τρα-
γοῦδι νὰ τοὺς ἔκανε νὰ εὐθυμίσουν...

Καὶ ἡ Παναγία ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ὁ Ἰησοῦς χαμογέλασε ἀμέσως, ὁ Ἰωσήφ
φάνηκε σὰν νὰ ξεκουράστηκε—καὶ αὐτὸ ἀκό-
μα τὸ γαϊδουράκι ἀνοιξε περισσότερο τὸ βῆμα
του.

Ὅταν ἡ Μαρία τελείωσε τὸ τραγοῦδι της, ὁ
ἀνεμος πῆρε ἀπὸ τὴν βελόνα της τὴν κλωστή
πού ἔμεινε. Ἡ Παναγία ἐτοίμασε ἄλλη κλω-
στή καὶ τὴν ἔκοψε μὲ τὰ δόντια της, κατὰ τὴν
συνήθειά της...

Δὲν φαντάζεσαι, Μαρία, πόσο μὲ δροσι-
εῖ τὸ τραγοῦδι σου! τῆς εἶπε ὁ Ἰωσήφ. Μοῦ δίνει
καινούργιες δυνάμεις... Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ
μποροῦσα νὰ πάω μὲ τὰ πόδια καὶ στὴν ἄλλη
ἄκρη τοῦ κόσμου, ἀκούγοντας ἀπὸ τὰ χεῖλη
σου τραγοῦδια τόσο γλυκὰ...

Ἡ Παναγία, εὐχαριστημένη ἐπειδὴ μπορούσε
νὰ προσφέρῃ κάποια ὑπηρεσία στὸν
σύντροφό της, ἄρχισε νὰ λήῃ ἕνα ἄλλο
τραγοῦδι... Καὶ ὅταν τελείωσε κι' αὐ-
τὸ, ὁ ἀνεμος πῆρε καὶ πάλι τὴν κλωστή
πού ἔμεινε στὰ χεῖλη της...

Καὶ ὅσο βάσταξε ἡ Φυγὴ τῆς Ἀγί-
ας Οἰκογένειας, ἡ Μαρία δὲν ἔπαυε
νὰ τραγουδᾷ καὶ νὰ ράβῃ... Καὶ ὁ ἀ-
νεμος ἔπαιρνε τῆς κλωστὲς πού ἔμε-
ναν στὰ χεῖλη της καὶ τῆς μετέφερε
στὰ φτερά του πέρα, μακριὰ...

Τέλος, ἔφτασαν στὶς ὄχθες ἐνὸς με-
γάλου ποταμοῦ.

Θὰ εἶνε ὁ Νεῖλος, εἶπε ὁ Ἰωσήφ.
Προχώρησαν ἀκόμα λίγο καὶ βρέ-
θηκαν κάτω ἀπὸ τὴν Σφίγγα. Ἐκεῖ
κοντὰ, ὅμως, ὑπῆρχε κι' ἕνα ποτάμι
γεμάτο κροκοδείλους. Ὁ Ἰωσήφ φο-
βήθηκε νὰ κατασκηνώσουν ἐκεῖ. Μὰ οἱ
ἄγγελοι τὸν καθησύχασαν:

—Πέστε νὰ κοιμηθῆτε, τοῦ εἶπαν.
Ἐμεῖς θὰ σᾶς προστατεύουμε...

Ὁ Ἰωσήφ ἔστησε τότε μιὰ πρόχειρη
σκηνὴ, μὲ τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας.
Ἀναψαν μιὰ καλὴ φωτιά καὶ ὕστερ
ἀπὸ λίγο, ἡ Παναγία κοιμότανε βα-
θειὰ μὲ τὸν Ἰησοῦ στὴν ἀγκαλιά της...
Ὁ Ἰωσήφ πλάγιασε κι' αὐτὸς καὶ ὁ
ὑπνος δὲν ἄργησε νὰ κλείσῃ τὰ βλέφα-
ρά του...

Ἡ νύχτα ἦταν γαλήνια. Ἡ ἀστέρια ἔλαμπαν
στὸν οὐρανὸ σὰν μάτια ἀγγέλων. Ἡ φωτιά
ἀργόσθηνε, ἀφήνοντας ν' ἀνεβαίνει ψηλὰ ἕνας
καπνὸς ἐλαφρὸς σὰν πρῶτὴν ὁμίλη. Ἐνα φω-
τοστέφανο περιέβαλλε τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ
Χριστοῦ. Καὶ πίσω ἀπὸ τὴν φεγγαβολὴ αὐτὴν,
ἡ ἀνιγματοειδὴ μορφή τῆς Σφίγγος ἔμοιαζε σὰν
νὰ ρωτοῦσε τὸ στερέωμα νὰ μᾶς πει ποῖο ἦταν
τὸ θαυμαστὸ παιδί, πού ἦρθε νὰ ζητήσῃ κατα-
φύγιο κάτω ἀπὸ τὸν πέτρινο ὄγκο της...

Σὲ λίγο, σμήνος δλόκληρο ἀπὸ πεταλοῦδες
καὶ πουλιὰ ἄρχισαν νὰ πετοῦν γύρω ἀπὸ τὴν
Ἀγία Οἰκογένεια. Πλήθος κροκοδείλοι βγί-
καν ἀπὸ τὰ θολὰ νερά τοῦ Νεῖλου καὶ ἄρχι-
σαν νὰ προχωροῦν σιγά-σιγά πρὸς τὴν κατα-
σκήνωσι. Οἱ ἱπποπόταμοι καὶ οἱ ρινόκεροι ἀ-
κολούθησαν τοὺς κροκοδείλους. Πρὶν περᾶσῃ
πολλὴ ὥρα, ἕνας κύκλος ἀπὸ ἀγρία θηρία εἶ-
χε σχηματισθῇ γύρω ἀπὸ τοὺς φυγάδας. Ὅλα

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Μία μεγαλειώδης δημοσιο-
γραφική επιτυχία.

Ἐνας καταπληκτικὸς δημο-
σιογραφικὸς δρίαμβος:

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ!...

Ὅλες ἡ δραματικές, ὅλες ἡ
τρυφερές, ὅλες ἡ σπαρακτι-
κές λεπτομέρειες τοῦ περι-
παδεστάτου εἰδυλλίου τοῦ
παραιτηθέντος Βασιλέως

ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

καὶ τῆς γοητευτικῆς Κανα-
δῆς, τῆς ὠραίας καὶ σαγη-
νευτικῆς

Κ. ΣΙΜΠΣΟΝ

Ἐπὶ τῇ βάσει ἀκριβεστάτων πληροφοριῶν
τὰς ὁποίας συνεκέντρωσε διὰ τὸ «Μπουκέ-
το» ὁ ἐν Λονδίῳ ἀντιπρόσωπός μας κ. Βάλ-
τερ Μέρντινθ.

Ἀκριβὲς καὶ συναρπαστικὴ ἐξιστόρησις
τῆς αἰσθηματικῆς ἱστορίας τοῦ λαοφιλεστά-
του Βασιλέως καὶ τῆς ἐκσυσκευαστικῆς Ἀμερικᾶ-
νίδος, μὲ πλούτον

ἈΝΕΚΔΟΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

αἱ ὁποῖαι ἡγοράσθησαν εἰς τὴν ἀγγλικὴν
πρωτεύουσάν διὰ λογαριασμὸν τοῦ περιοδι-
κοῦ μας.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ
ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Οὐδέποτε ἑλληνικὸν Περι-
οδικὸν ἐπέτυχε μεγαλύτερον
δρίαμβον.

τὰ ζωὰ τῆς ἐρήμου τρεσανε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Κι' ἕνα πελώριο
λιοντάρι εἶχε καρφώσει τὰ πρόσνια μάτια του στὸν Χρι-
στὸ.

—Μὰ ποῖο εἶνε τὸ παιδί αὐτὸ, πού ἔχει μέτωπο λαμπερὸ
σὰν τὸν ἀποσπερίτη; ρώτησε τὸ λιοντάρι τὸ γαϊδουράκι,
πού εἶχε ὑπνῆσει κείνη τὴ στιγμή.

—Τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ὁ Χριστὸς! ἀποκρίθηκε τὸ γαϊδου-
ράκι, τρέμοντας δλόκληρο. Εἶνε μὲ τὴν μητέρα του, τὴν
Παναγία, τὸν πατέρα του, τὸν Ἰωσήφ κι' ἐμένα, τὸ γαϊδου-
ράκι τους... Μὴ μὲ φᾶς, σὲ παρακαλῶ πολὺ, λιονταράκι
μου...

Μὰ τὸ λιοντάρι δὲν φαινόταν νάχη κακοὺς σκοπούς...

—Τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ὁ Χριστὸς! ἐπανελάσαν ὅλα μαζί
τὰ θηρία. Δὲν πρέπει νὰ κάνουμε θόρυβο, γιὰ νὰ μὴ τὸν
ἐξηυλώσουμε...

Καὶ, ὡς τὰ χαράματα, τὰ ζωὰ ἔμειναν ἐκεῖ, ἀποθαυμά-
ζοντας σιωπηλὰ τὸν ἀποκοιμισμένον Χριστὸ.

Ὅταν ἐξημέρωσε, ὁ Ἰωσήφ φοβήθηκε βλέποντας γύρω
τοῦ τόσα θηρία. Πῆρε τὸ ραβδί του γιὰ νὰ τὰ διώξῃ. Κανένα,
ὅμως, ἀπὸ τ' ἀγρία ζωὰ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.
Τὸ λιοντάρι, μάλιστα, θέλησε νὰ ἐξηγήσῃ στὸν Ἰωσήφ τὸ
λόγο τῆς παρουσίας τους... Μὰ ὁ πατέρας τοῦ Χριστοῦ
δὲν εἶχε μάθει τὴ γλῶσσα τῶν θηρίων. Καὶ χύμησε ἀπάνω
τους μὲ σηκωμένο τὸ ραβδί.

Στὸ μεταξὺ ἐϋπνῆσε ἡ Παναγία ἀπὸ τὴν φασαρία πού
γινότανε καὶ ὁ Χριστὸς ἄρχισε νὰ κλαίῃ... Καὶ τότε μο
νάχα ἀπομακρύνθηκαν τὰ θηρία, γιὰ νὰ μὴν κάνουν τὸν
μικρὸ Ἰησοῦ νὰ κλαίῃ...

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα...

Ἡ Παναγία, θλιμμένη πλέον Μητέρα, κλαίει στὰ πόδια
ἐνὸς σταυροῦ... Τὰ σπαρταχτικά ἐμφωνητὰ της καὶ τ' ἀνα-
φυλλητὰ της συνοδεύουν τὴν ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν τοῦ παι-
διοῦ της, πού τὸ ἐγκατέλειψαν οἱ ἄνθρωποι στὸ μαρτύριό
του, ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς—γυμνὸ, ταπεινωμένο στὴν
κορυφὴ τοῦ φριχτοῦ Γολγοθᾶ...

Ἡ κλωστή, πού σκόρπισε δεξιά καὶ ἀριστερά ἡ Πανα-
γία, κατὰ τὴν φυγὴ πρὸς τὴν Αἴγυπτον, ἐνῶ ἔρραβε τῆς
φασκίης τοῦ Χριστοῦ, συγκεντρώθηκαν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα
τοῦ ὀρίζοντος, ἀκούγοντας τὸ παράπονό της. Καὶ τὰ νή-
ματα αὐτά, πού δὲν σκέπασαν τὸν Ἰησοῦ ὅταν ἦταν βρέ-
φος, περιτυλίχθηκαν γύρω του σὰν σάβανον τώρα πού βρι-
σκοτανε στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του... Ὑστερ' ἀπὸ λί-
γο, ἕνα λεπτὸ ὑφάδι εἶχε σκεπάσει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τὸ
σκελετωμένο σῶμα τοῦ Χριστοῦ...

Ἐφνικὰ, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ σάβανον:

—Νήματα πού σᾶς ὕψανε τὸ χεῖρ τῆς Παναγίας, κλω-
στὲς πού σᾶς ἔπλεξε μιὰ μεγάλη ἀγάπη, ἀφήστε με ἐμένα
καὶ πηγαίνετε νὰ ντύσετε καὶ νὰ ζεστάνετε τοὺς φτωχοὺς
καὶ τοὺς γυμνοὺς, αὐτοὺς πού δὲν ἔχουν νὰ φορέσουν τί-
ποτα ἀπάνω τους!...

Καὶ ἀπὸ τὴν μακρινὴ ἐκείνη ἐποχὴ, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατο-
λὴ στὴ Δύσι, ἡ κλωστή τῆς Παναγίας πετοῦν πάντα καὶ
πάνε ἀκατάπαυστα ἐκεῖ πού τῆς καλεῖ ἡ ἀνθρώπινη φτώ-
χεια...

Τὸ φθινόπωρο, ὅταν βλέπετε τῆς μεταξωτῆς αὐτῆς κλω-
στὲς νὰ πετοῦν στὸν ἀέρα, συλλογισθῆτε, ἀγαπημένα μου
παιδιά, ὅτι ἔργεταί ὁ χειμῶνας, ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ πού
θὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ δώστε τους κάτι νὰ ντυθοῦν
—γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας!...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΥΠΕΡΑΙΩΝΟΒΙΟΙ!

Κατὰ τὴν Ἀγία Γραφή, ὁ Ἀδὰμ ἔζησε 930 ἔτη, ὁ Σὴθ
912, ὁ Ἐνὼχ 955, ὁ Κάιν 919, ὁ Μαθουσαλάς 969, ὁ Νῶε
950, ὁ Σὴμ 600, ὁ Ἀβραὰμ 275, ὁ Ἰσαὰκ 180, ὁ Ἰακώβ
147, ὁ Ἰωσήφ 110, ὁ Ἰωὴ 217, ὁ Μαυθσῆς 120 καὶ ὁ Ἀαρὼν
110 ἔτη. Ἐκ τῶν νεωτέρων δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἱστορι-
κῶν ὡς μακροβιώτεροι ὁ Ἐπιμενίδης ὁ Κρής, ὁ ὁποῖος ἔ-
ζησε 157 ἔτη, ὁ Ἱπποκράτης 104, ὁ Δημόκριτος 104, ὁ Σό-
λων, ὁ Θαλῆς, ὁ Πιττακὸς 100, ὁ Κτησίβιος 184, ὁ Ἱερώνυ-
μος 104, ὁ Ἀνακρέων 130, ὁ Ἀσκληπιάδης 150. Ἐπίσης ὁ
μουσικὸς Ξενόφιλος σὲ ἡλικία 130 ἐτῶν φαινόταν μόλις πεν-
τηκοντοῦτης. Ὁ Ἀττίλας ἀπέθανε τὴν πρώτη νύχτα τῶν γά-
μων του σὲ μιὰ κραυγὰλὴ εἰς ἡλικίαν 124 ἐτῶν καὶ ὁ ἡγε-
μὼν τῆς Πολωνίας Πιάστ ἔζησε 120 χρόνια!...

Μοναδικὴ ΣΧΩΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων
ὅπου τὴν διευθύνουν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας
κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπό-
λεως 14 α', Ἀθήναι.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΤΟΥ Λ. ΜΠΑΡΑΝΣΥ

Ελα, μὴν ἀργεῖς, κόρη μου! εἶπε ἀνυπόμονα ὁ μπάμπας Μπρεσσόν στη μικρή Φρανσίν πού τριγύριζε ἀδιάκοπα μέσ-σιν στήν κάμαρη. Μὰ τί κάνεις λοιπόν;

— Τί κάνω, ἀπάντησε ἡ νέα σαστισμένη γιατί τὴν εἶχαν δῆ νὰ κρατᾷ δυὸ μεγάλα τσόκαρα στὰ λεπτοκαμωμένα της χέρια. Νά... θέλω...

Καὶ γέλασε μ' ἀμυχανία. — Θέλεις νὰ τὰ θάλης μπροστά στο ἑξάκι, ἔ; τῆ ρώτησε ὁ μπάμπας Μπρεσσόν ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

— Ναι, μπάμπας Μπρεσσόν...

— Μὰ τρελλάθηκες μικρούλα μου; Ἐπιτρέπεται σὴν ἡλικία σου νὰ κάνη τέτοιες ἀνοησίες;

— Ἀφῆσέ την, ἀντρα μου, εἶπε ἡ γρηᾷ Μαρία, ἐπεμβαίνοντας στὴ συζήτηση. Δὲν τὰ θάζει γιὰ τὸν ἑαυτὴ της σὸ ἑξάκι τὰ τσόκαρα τοῦ φτωχοῦ μας Ζουστέν, μὰ γιὰ τὴν Λουιζέττα πού ξύπνησε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα καὶ τῆς οὔστηκε νὰ μὴ τὸ ξεχάσει.

Ἡ Λουιζέττα ἦταν ἡ ἐγγονὴ τῶν Μπρεσσόν καὶ ἡ Φρανσίν πού τὴν εἶχαν περμαζέψει ἀπὸ φιλοφρονήματα, ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, καὶ τὴν κράτησαν ἀπὸ τότε ἀγαπᾷ γιὰ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ἐνεργητικότητά της.

Ἡ Φρανσίν εἶχε κλείσει τὰ δεκαοχτὼ της χρόνια καὶ ἀποτελοῦσε πιά μέλος τῆς οἰκογενείας Μπρεσσόν.

Χαριτωμένη, μὲ τὰ ξανθὰ της μαλλιά πού ἡ ἀνυπόταχτες μπούκλες της ξεπετιόντουσαν κάτω ἀπ' τὸ σκούφο της, μὲ τὸ τριανταφυλλένιο πρόσωπό της, μὲ τὰ γλυκὰ γαλανὰ μάτια της, στεκόταν ὀρθία κρατώντας ἕνα τσόκαρο σὲ κάθε της χέρι καὶ μὴ ξέροντας τί νὰ τὸ κάνη ἀκόμα.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, καλὰ, εἶπε ὁ ἀγαθὸς μπάμπας Μπρεσσόν. Ἀγοράσες ὁμῶς γυναῖκα, τίποτε γιὰ τὴν Λουιζέττα; Τί θὰ τῆς φέρῃ ὁ Χριστὸς πού γεννιέται αὐριο; Ἐγὼ γέρασα καὶ τὸ μυαλό μου ἀδυνατίζει. Δὲν σκέφτηκα τίποτε.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, ἀπάντησε ἡ Ἄννα-Μαρία. Ἐνῶ, Φρανσίν, κάνε γρήγορα. Φτάσανε πιά τὰ μεσάνυχτα. Νά, ἄρχισε νὰ χτυπά ἡ καμπάνα γιὰ τὴ νυχτερινή

λειτουργία.

Ἐνῶ ἡ νέα ἔβαζε τὰ τσόκαρα μπροστά στο ἑξάκι, πού ἡ φωτιά τοῦ ἑξαγιᾶ κόμα, ἡ γρηᾷ ἔρριψε μιά τελευταία ματιά σὸ τραπεζι, τὸ στρωμένο μὲ τὸ κάτασπρο τραπέζομαντιλό καὶ ἔτοιμο γιὰ τὸ νυχτερινὸ δείπνο, σὸ ὁποῖο εἶχαν προσκαλέσει καὶ μερικοὺς γειτόνους. Ἐπειτα, ἀφήνοντας τὸν πελώριο σκύλλο τους, τὸν Ταγιώ, νὰ φυλάττῃ τὴν Λουιζέττα, θῆκε ἀπὸ τὸ σπῆτι μαζὺ μὲ τὸ σύζυγό της καὶ τὴ Φρανσίν, πηγαίνοντας στὴν ἐκκλησία.

Οἱ Μπρεσσόν εἶχαν ἀρκετὰ μεγάλη περιουσία, μιά ἀγροικία στὴν ὁποία κατοικοῦσαν κ' ἕνα σωρὸ ἀμπέλια καὶ χωράφια. Ὅλος ὁ κόσμος στὴν περιφέρειά τους ἀγαποῦσε καὶ τοὺς ἐκτιμοῦσε γιὰ τὴν γενναϊότητα τους καὶ τὴν καλὴ τους καρδιά.

Καὶ γι' αὐτὸ ὅλο τὸν τελευταῖο καιρὸ τοὺς συμπενοῦσαν ἐξ αἰτίας τοῦ γιοῦ τους, τοῦ Ζουστέν! Τὸ ἀνύριστο κεφάλι εἶχε αὐτὸ τὸ παιδί!... Ἀπ' τὸν καιρὸ ἀκόμα πού πήγαυε σὸ σχολεῖο, ἦταν ὁ πῶς ἀπειθαρχητὸς μαθητῆς, ἀν καὶ ἐσχολάζε γιὰ τὴν ἐξουσία του. Ἀργότερα, ὅταν ἄρχισε νὰ καλλιεργῇ τὴ γῆ μαζὺ μὲ τὸν πατέρα του, παρατῶσε κάθε τόσο τὴ δουλειά του γιὰ νὰ διαβάσῃ τὰ βιβλία πού ἀγοράζε κρυφά... Κι' αὐτὰ τὰ βιβλία τοῦ ἐρέθιζαν τὴ ζωηρὰ ἄλλωστε φαντασία του καὶ τὸν ἔκαναν νὰ λαχταρᾷ μιά ζωὴ διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴ πού ζοῦσε.

Καὶ μιά μέρα, σηκώθηκε κ' ἔφυγε ἀπ' τὸ σπῆτι του. Τί ἔκανε τότε; Τί εἶχε πέρα, σὸ Παρίσι μὲ τοὺς τόσοσους πειρασμούς του πού τὸν εἶχε τραβήξει σὰν μαγνήτη;...

Ἡ Φρανσίν ἦταν βέβαια μιά μικρὴ καλὴ χριστιανή. Καὶ ὁμῶς δὲν μπορούσε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ μυαλό της τίς σκέψεις αὐτῆς στὴν ἐκκλησία ὅπου βρισκόταν τότε μὲ τοὺς θεοὺς γονεῖς της.

Ὁ οὐρανὸς ἔφα ἦταν ὁ λοκάθαρος καὶ μυριάδες ἑλαμπαν τ' ἀστέρια. Ἡ ἀρχὴ εἶχε κατὰ τὸ φαντασμαγορικὸ, καθὼς τὰ παγωμένα κρύσταλλα πετοῦσαν ἀναλαμπές ἀπ' ὅλα τὰ κλάδια τῶν δένδρων. Τὸ κρύ-

ἦταν πολὺ διαπεραστικό. Κ' οἱ χωρικοὶ ἔτρεμαν ὅταν τελείωσε ἡ μεταμεσονύκτιος λειτουργία καὶ θελήσαν νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους.

Ἐξαφνὰ ὁ μπάμπας Μπρεσσόν στάθηκε κ' ἔβλεπε στὴ γυναῖκα του ἕνα φῶς πού περνοῦσε μέσ' ἀπ' τίς χαραμάδες τῆς πόρτας καὶ τῶν παραθύρων τοῦ σπιτιοῦ του.

— Ἐχάσες νὰ σβύσης τὴ λάμπα; τὴν ρώτησε.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἐκείνη, θυμάμαι πολὺ καλὰ ὅτι τὴν ἔσβυσα.

Ὁ γέρος κατσούφιασε καὶ ἔβλεπε τὸ ὄμμα του. Πλησιάζοντας τὴν πόρτα, ἀφογκράστηκε. Δὲν ἄκουσε ὅμως κανένα θόρυβο κ' ἔσπευσε νὰ καθουχάσῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴ Φρανσίν πού εἶχαν τρομάξει.

— Κάναμε κακὰ ν' ἀφήσουμε μόνη τὴ Λουιζέττα, εἶπε ἡ Ἄννα-Μαρία.

— Μόνη της; Ἐξηλᾷς τὸν Ταγιώ; ἀπάντησε ὁ μπάμπας Μπρεσσόν θάζοντας τὸ κλειδί στὴ κλειδωνιά. Μὲ τέτοιο φύλακα κοντὰ της, ἡ μικρὴ δὲν ἔχει κανένα φόβο.

Ἐξαφνὰ καθὼς ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἔβγαλε μιά κραυγὴ.

— Διάθεσε! Τί σημαίνει αὐτό;

Ἡ Ἄννα-Μαρία κ' ἡ Φρανσίν ἀπόμειναν σὸ κατῶφλι κατὰπληκτες καὶ τρομαγμένες.

Πραγματικά, ἡ λάμπα πού τὴν εἶχαν σβήσει φεύγοντας, ἦταν ἀναμμένη. Στὴν ψάθην πολυθρόνα, μπροστὰ σὸ ἑξάκι, καθόταν ἕνας ἀντρας ἀποκοιμισμένος μὲ τὰ πόδια ἀπλωμένα πρὸς τὴν φωτιά πού εἶχε μισοσβύσει καὶ χωμένα μέσα στὰ τσόκαρα τοῦ Ζουστέν πού ταίριαζαν περὶφημα στὰ πόδια του. Τὸ πρόσωπό του, καθὼς τὸ εἶχε γυμνῶ, δὲν φαινόταν καλὰ.

Ὁ Ταγιώ, ὁ ὁποῖος ἔτρεψε νὰ ὑποδεχτῇ τὸ μπάμπας Μπρεσσόν καὶ τίς δυὸ γυναῖκες φαινόταν ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν ἐπισκοπὴν σὸ σπῆτι ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος.

Ὁ γέρος, ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ Φρανσίν ἀναρωτήθηκαν προτοῦ προχωρήσουν πρὸς τὸν κοιμισμένο ξένο: «Ποῖος νάναί τάχα;».

Ὁ σκύλος ἀπάντησε στὴ σιωπηλὴ ἐρώτησι πού τοῦ ἔκαναν μὲ τὰ βλέμματά τους μ' ἕνα χαρούμενο γαῦγισμα. Τὸ γαῦγισμά του ἔξυπνησε τὸν ἐπισκέπτη, ὁποῖο; πετάχτηκε ἀμέσως ἐπάνω κ' ἄπλωσε τὰ χέρια του μ' ἐγκαρδιότητα.

— Ὁ Ζουστέν! Ὁ Ζουστέν! Ὁ Ζουστέν! ἀκούστηκε τότε μιά τριπλὴ κραυγὴ.

Ἡ Ἄννα-Μαρία ρίχτηκε σὰν τρελλὴ στὴν ἀγκαλιά τοῦ γιοῦ της πού γέμισε μὲ φιλήματα τ' ἀσπρά της μαλλιά καὶ τὸ μέτωπό της. Ἐπειτα ἦρε ἡ σειρά τοῦ πατέρα καὶ τῆς Φρανσίν.

Μήπως ὀνειρεῦντόντουσαν; Μήπως εἶχαν πέσει θύματα αὐταπάτης; Ἦταν πραγματικά ὁ Ζουστέν, ὁ ἀγαπημένος τοῦ Ζουστέν, πού τὸν ξανάβλεπαν ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια;

Ναί, ἦταν ἐκεῖνος... Ὁ ἄσματος γυιὸς ξαναγύριζε, λαχταρώντας τὴ θέρμη καὶ τὴ γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ του, μετανοημένος, κουρασμένος, ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὸ καταρμένο αὐτὸ Παρίσι, πού τὸν εἶχε πληγώσει καὶ τσακίσει...

Καὶ γιὰ νὰ εἶνε ἡ συγγνώμη σίγουρη καὶ πῶς μεγάλη ἡ εὐτυχία, ξαναγύρισε τὴ νύχτα, τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, ὅπως μιά ἄλλη τέτοια νύχτα εἶχε φύγει.

Τὸν ἀκούσαν κ' οἱ τρεῖς ἐκατοικίαι νὰ μιλᾷ χωρὶς νὰ τὸν διακόπτουν, ἀπολαμβάνοντας τὴν ἀπερίγραπτη χαρὰ πού τὸν ξανάβλεπαν, καὶ νοιώθοντας συγχρόνως τὸν φόβο μήπως ἦταν μιά γλυκεῖα ὁπτασία πού θὰ διαλυόταν ὅπως εἶχε παρουσιασθῇ.

— Δὲν θὰ φύγω πιά, εἶπε ὁ νέος μαντεύοντας τὸ φόβο τους. Θὰ μείνω κοντὰ σας γιὰ πάντα. Ἀπὸ τὴ στιγμή αὕτη ἔξαναγίνομαι ὁ παλιὸς Ζουστέν, ἐκεῖνος πού ἔπρεπε νὰ εἶμαι μὲν. Ὡ! ἂν ξέρατε πόσο εὐτυχισμένος εἶμαι πού σὰς ξανάβλεπω!

Καὶ ἔξασπεσε σὲ δάκρυα γλυκεῖας συγκινήσεως. Τὴ νύχτα ἐκείνη δὲν κοιμήθηκαν καθόλου σὸ σπῆτι τῶν Μπρεσσόν. Γιώρτσαν ὅλοι, μαζὺ μὲ τοὺς καλεσμένους τους ὡς τὸ πρῶτὴ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ γιοῦ τους.

Ἡ Λουιζέττα τὴν ὁποία ξύπνησε ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν καὶ τῶν ποτηριῶν, πετάχτηκε σὲ κάποια στιγμή ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, κ' ἔτρεξε μὲ τὸ νυχτικὸ της καὶ μὲ τὰ ὠραία της μαλλιά ἀναστατωμένα νὰ ζητήσῃ τὸ δῶρο της. Ἡ Ἄννα-Μαρία τῆς ἔδωσε τότε τὰ πράγματα πού τῆς εἶχε ἀγοράσει καὶ τῆς εἶπε:

— Ὁ θεὸς Ζουστέν συνάντησε σὸ δρόμο τὸ Χριστούλη. Καὶ σοῦ ἔφερε ἕκ μέρους του αὐτὰ τὰ ὠραία παιχνίδια.

Ὁ θεὸς Ζουστέν;... Ποῖος ἦταν αὐτὸς πάλι; Ἡ μικρὴ δὲν τὸ ἔξερε καθόλου... Ἀφοῦ ὁμῶς τῆς ἔφερνε δῶρα, ἔβλεπε νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα φιλάκι. Καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε περνοώντας

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐκολὰ φανερώνονται.

— Ὁ ἀνδρας εἶνε ἡ ἡ γυναῖκα τὸ σπῆτι καὶ ὁ Δι-ἀβολος φυσάει καὶ τὴν ἀνάθει!

— Ἡ πίστις τῆς συζύγου χωρὶς ἀγάπη εἶνε μιά ἐλεημοσύνη γιὰ τὸν σύζυγο.

— Ὁ χωρισμὸς προσεβεῖ πόνο μόνον στοὺς ἀνύπαντρους.

— Ὁ ἔρωτας εἶνε τυφλός, μὰ πίνει πάντα στὰ δίχτυα τοῦ ὅς ἀνοιχτομάτης.

— Μιά κόρη φθάνει μόνη, δυὸ ἔγιναν παραπολλές, τρεῖς κόρες κ' ἡ μητέρα δαιμονίζουν τὸν πατέρα!

— Ἐπὶ 100 ἀνδρῶν θὰ βρῆτε δυὸ εὐφρεῖς, ἐπὶ 100 γυναικῶν θὰ βρῆτε μίαν βλάκα.

— Ἡ πεθερὰ δὲν θυμάται ὅτι ὕπηρε νύφη.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

— Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἡμίονος ὑπακούουν στὰ χάρια.

— Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος εἶνε σὰν τὸν ἀπὸ, ὅσο περισσότερο πιέζεται τόσο περισσότερο δυναμώνει.

Λ. ΜΠΑΡΑΝΣΥ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΝ ΚΟΡΡΑΝΤΟ ΑΛΒΑΡΟ

TERESITA

Με τὰ χέρια πίσω στὴν πλάτη, ὁ Φέρρο ἔκοθε δλημερίς θόλτες στὴν καμαρὴ του σὰν φυλακισμένος. Παρουσιαζόταν ξαμνικά σὸ παράθυρο, ἐρριχνε μιὰ ματιά ἔξω, ἔκανε ξαφνικά μεταβολὴ καὶ ξανάρχιζε νὰ περπατᾷ μετὰ τὸ ρυθμικὸ θῆμα του.

Ὅταν τὸν ἔβλεπαν, μετὰ ἄσπρα τοῦ μαλλιά τ' ἀνωρθωμένα πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό του καὶ μετὰ γκριζὰ τοῦ μάτια, τὰ παιδιὰ κρυθόντουσαν πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο θράχο ποὺ εἶχε κυλήσει ἀπ' τὸ θουνοῦ ἀκριβῶς μπροστά σὸ παράθυρό του.

Ἡ γυναίκες τοῦ σπιτιοῦ, ἡ γυναίκα του καὶ ἡ δυὸ κόρες του ἔμεναν ὅλη τὴν ἡμέρα στὴν κουζίνα, σιωπηλές καὶ χωρὶς παπούτσια· μονάχα ἡ ἀνάσα τοῦ ἀκουγόταν. Τὸν ὑπηρετοῦσαν, τοῦ φοροῦσαν τὰ πρώη μονάχος του, περιμένοντας πάντα ν' ἀντηχήσῃ ἡ θυμωμένη φωνὴ του. Φώναζε: «Κυρία Σαθέρια», ὅταν καλοῦσε τὴ γυναίκα του. Ἐκείνη ἔτρεχε τρέμοντας, λυγισμένη στὰ δυὸ καὶ περίμενε σιωπηλὴ τίς διαταγές του καὶ τίς ἀργιοφωνάρες του. «Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐρέθιζε. Δὲν ἀνεχόταν μπροστά του παρὰ μόνον τὸ μικρότερο ἀπ' τὰ παιδιὰ του, αὐτὸν ποὺ τοῦ ἔμοιαζε περισσότερο καὶ ποὺ τὸν προώριζε γιὰ νὰ τὸν σπουδάσῃ. Τὸς ἄλλους δυὸ, τοὺς μεγαλύτερους, μόλις μεγάλωσαν κάπως, τοὺς ἔκανε βοσκούς. Ὁ ἀγαπημένος του γιὸς ἔμενε κοντὰ του ὡρες ὁλόκληρες, κυττάζοντας νὰ πηγαίνει ὡς καὶ νὰ χειρονομή ξαφνικά σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ κάτι ποὺ τὸν στενοχωροῦσε.

Τὸ πρωῒ, κλεισμένος στὴν κάμαρή του, ἀκούγε τοὺς θορύβους τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ξυπνοῦσε. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας, ποὺ ξυπνοῦσε τὴ μικρούλα τους κόρη Τερεζίτα, μιὰ φωνὴ ὅλο γλύκα καὶ μουσικὴ. Ἐπειτα δὲν ἀκούγε πειὰ τίποτε, ἀλλὰ ἀρχίζει νὰ περιμένῃ. Περιμένε μετὰ κρυφὴ εὐχαρίστησι τὴ μικρούλα Τερεζίτα νὰ παῇ στὴν κάμαρή του. Πλησίαζε στὴν πόρτα του μετὰ θῆμα συρτό κι' ἀθέηαιο, τὴν ἔσπρωχνε ὅσο μποροῦσε καὶ, ἐπειδὴ δὲν κατορθώνει νὰ τὴν ἀνοίξῃ, φώναζε: «Μπαμπά!... Μπαμπά!...» Ἐκείνος τὴν ἀφηνε νὰ σπρώχνῃ ἀνήμερη τὴν πόρτα, ὡς ὅτου ἡ μικρούλα ἀρχίζει νὰ τὴ χτυπᾷ μετὰ τὰ χερὰκια καὶ τὰ γυμὰ ποδαράκια της, πονώντας κ' ὑποφέροντας. Αὐτὸς ὁ πόνος κι' αὐτὴ ἡ ἀνάμνη τὸ ἔδιναν μιὰ παιδιόστικη εὐχαρίστησι. Ἀνοίγε τέλος τὴν πόρτα, ἄρπαζε τὴν Τερεζίτα στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἔβαζε νὰ καθῆσθαι πλάι του σὸ κρεββάτι καὶ τὴ ρωτοῦσε: «Τί εἶδες στὸνειρό σου; Ἀγαπᾷς τὸ μπαμπά σου; Πόσο τὸν ἀγαπᾷς; Πολύ; Πόσο;» «Σὰν τὸν ἡλιο! Σὰν τὸ φεγγάρι! Ἀπαντοῦσε ἡ μικρούλα. Σὰν τὰ μάτια μου! Σὰν τὸ ψωμί! Σὰν τὸν οὐρανό!»

Δὲν κουραζόταν νὰ τὴν ἀκούῃ. Τὴν ἔβαζε καὶ τὴν ξανάβαζε νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ γιὰ τὴν ἀγάπη της, αὐτὸς ποὺ δὲν ἦταν συνηθισμένος ν' ἀκούῃ τέτοια λόγια. Ἐπειτα, σηκώνονταν ἀπ' τὸ κρεββάτι του. Τὰ μάτια του ξαναγίνοντο ὡς ἂν ὁλοοσυρὰ, καὶ τὸ στόμα του ξανά

Ἐτρεχε κάθε πρωῒ νὰ τὸν ξυπνήσῃ.

παίρνε τὴν περιφρονητικὴ τοῦ ἔκφρασι.

Ἡ Τερεζίτα ξαναγύριζε τότε στὴν κουζίνα, κοντὰ στὴ μαμά της. Ἦξερε ὅτι δὲν ἔπρεπε πειὰ νὰ παρουσιαστῇ γιὰ τὸ πατέρα της θὰ τὴν μάλλανε. Ἦθελε μονάχα νὰ τὸν ξυπνήσῃ κάθε πρωῒ, λέγοντάς του πὺς τὸν ἀγαπᾷ. Ὅταν τὴν ξανάβλεπε ντυμένη, μετὰ τὴ μικρὴ τῆς πλεξούδα δεμένη στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλοῦ της, δοκίμαζε ν' αὐτὴν τὸ ἴδιο αἶσθημα ποὺ ἔνοιωθε καὶ γιὰ τίς ἀλλες τοῦ κόρες, καὶ σὰν μιὰ ἀδελφὴ ἔχθρα, σὰν ν' ἀντιπροσώπευαν γι' αὐτὸν τὰ δνειρά του ποὺ εἶχαν τελειώσει ἀσχημα.

Πάντρεψε τίς μεγαλύτερες, ὅταν ἡ Τερεζίτα ἦταν μικρούλα. Συγχρόνως ἔφερνε σὸ μισό τοῦ ὅλους ἐκείνου, στοὺς ὁποίους θὰ μποροῦσε νὰ τὴ δώσῃ κι' ἐκείνην. Τὸ σκεπτόταν αὐτὸ, μὰ ἤξερε ὅτι θὰ μισοῦσε τὸ σύζυγο τῆς Τερεζίτας.

Ἐν τῷ μεταξύ, διάταξε τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ νὰ πᾶνε νὰ θροῦνε δουλειὰ, ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο τους. Ὁ ἕνας ἔγινε τελαιοφυλάκας, ὁ ἄλλος ἀντιστάθηκε στὴν πατρικὴ θέλησι κ' εἶπε πὺς θάμνε στὸν τόπο του γιὰ νὰ δουλέψῃ τὴ γῆ, ὁ τρίτος ἔφυγε μιὰ νύχτα καὶ δὲν ἔμαθαν πειὰ γι' αὐτὸν τίποτε. Ὁ Φέρρο δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος παρὰ μόνον ὅταν τὸ σπῆτι τοῦ ἀδείασε, ὅταν ὅλοι ἔφυγαν, ἄλλοι ἐδῶ κι' ἄλλοι ἐκεῖ. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ ἀγαπημένος του γιὸς τὸν παράτησε γιὰ νὰ παντρευτῇ, μόλις ἔπιασε δουλειὰ. Αὐτὸ σκέπτεκε ἕνας μεγάλος πόνος γιὰ τὸ γέρο. Ποιὸς θὰ τὸν ἀγαποῦσε λοιπὸν σὸ ἔξῃς;

Ἡ Τερεζίτα, ποὺ εἶχε γίνε μιὰ ὡμορφ κοπέλλα, ἔφυγε τελευταία ἀπὸ τὸ σπῆτι, παίρνοντας ἀντρά ἕνα πλοῦσιον χαρικό. Ὁ Φέρρο τοῦ τὴν εἶχε δώσει μετὰ λύσσα. Ἐμειναν λοιπὸν μόνον σὸ σπῆτι, αὐτὸς κ' ἡ γυναίκα του, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν ἄλλη, χωρὶς σχεδὸν νὰ ἔλεπαιται ποτέ, ἀφοῦ ἐκείνος ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώῃ καὶ νὰ κοιμάται μόνος.

Τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου τῆς Τερεζίτας, ὁ Φέρρο τελείωσε ἀργὰ τὸ ντύσιμό του, ξαφνιασμένος, θυμωμένος ποὺ δὲν εἶχε δὴ τὴν κόρη του ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ὅπως πάντα. Εἶπε στὴ γυναίκα του τὴν ὥρα ποὺ τοῦ φοροῦσε τὰ παπούτσια:

— Τί ἔγινε λοιπὸν ἡ Τερεζίτα; Κι' ὁ ἀντράς της; Δὲν ἔρχονται νὰ μοῦ φιλήσουν τὸ χερί γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσουν ποὺ τοὺς ἐνόησα; Τί θὰ γίνω τώρα ἐγώ; Κανένας πειὰ δὲν με ἀγαπᾷ.

Καὶ τὸ πόδι του, καθὼς μίλοῦσε ἔτρεμε τόσο, ὥστε ἡ γυναίκα του, δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ περάσῃ τὸ παπούτσι.

— Καλὰ - καλὰ, τοῦ ἀποκρίθηκε. Θαρροῦνε χωρὶς ἄλλο πὺς ἀργὰ νὰ σοῦ ποῦν καλὴ μερὰ καὶ νὰ σοῦ ζητήσουν τὴν εὐλογία σου.

Οἱ νεόνυμφτοι πῆγανε πραγματικὰ καὶ ὅταν ὁ ἥλιος θριασκόνταν πειὰ ψηλά. Μὰ ὅταν ἡ Τερεζίτα χτύπησε τὴν πόρτα, ὁ Φέρρο

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλιν ἦσαν δυὸ δίδυμοι ἀδελφοὶ ποὺ ἔμοιαζαν σὰν δυὸ σταγόνες νερό. Μιὰ μέρα ὁ ἕνας πέθανε. Ὑστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες ὁ ἄλλος, περνώντας σὸ δρόμο, συνάντησε ἕνα οἰκογενειακὸ φίλο.

— Πές μου, σὲ παρακαλῶ, τὸν ρώτησε ὁ φίλος, ποιὸς ἀκριβῶς πέθανε; Ἐσεῖς ἢ ὁ ἀδελφός σας;

Ἐνας ραββῖνος μιὰς πολωνικῆς κοινότητος κάνοντας κάποια περιουσία, ἐπῆγε νὰ μείνῃ στὴν οἰκογένεια Ρούθ σ' ἕνα μικρὸ χωριό. Τὸν δέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμό καὶ ὁ ραββῖνος, ἐκμεταλλευόμενος τὴν φιλοξενία τους, τὸ ἔστρωσε γιὰ καλὰ σὸ φαγοπότι καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ. Ὑστερ' ἀπὸ δέκα μέρες, οἱ ἄνθρωποι ἀρχισαν νὰ στενοχωροῦνται καὶ ὁ Ρούθ εἶπε στὴ γυναίκα του δυνατὰ γιὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ ὁ ραββῖνος ποὺ ἦταν σὸ ἄλλο δωμάτιο.

— Αὐτὸς ὁ παληοραββῖνος δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ δῶ. Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τί χαρὰ θὰ μοῦ ἔκανε ἂν ἔφευγε.

Ὁ ραββῖνος τὸ ἀκούσε καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἔφυγε. Ἀλλὰ μόλις βράδυνασε, ὁ ἀστυγοὶ Ρούθ τὸν εἶδαν μετὰ μεγάλῃ τους ἐκπλήξι νὰ ξαναγυρίζῃ.

— Τί σὰς συνέβη, κύριε ραββῖνε, καὶ ξαναγυρίσατε; τὸν ρώτησε ὁ σύζυγος Ρούθ.

— Τίποτε σπουδαῖο, εἶπε ὁ ραββῖνος, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἤξερα πὺς ἡ ἀναχώρησίς μου θὰ ἦτο εὐτυχὲς γεγονός γιὰ σὰς καὶ ἐπειδὴ σὰς ἀναπῶ πάρα πολὺ... ξαναγύρισα γιὰ νὰ χαρῶ κι' ἐγὼ μαζί σας.

Ἐνας δικηγόρος μεγάλων ὑποθέσεων ἀφοῦ ὑπεράσπισε τὸν πελάτη του ποὺ κατηγορεῖτο γιὰ ληστεία μετὰ φόνου καὶ γιὰ ἐμπρησμό βγαίνει ἀπὸ τὸ δικαστήριον μετὰ ὑψος εὐχαρίστημένο. Ἐνας συνάδελφός του τὸν συνάντησε στὴν πόρτα.

— Φαίνεται, τοῦ λέει, πὺς τὰ κατάφερες πάρα.

Ὁ πελάτης σου θὰ ἦταν ἄγερός. — Ἀσφαλῶς. Ἐκέρδησα τὸ ἥμισυ τῆς ὑποθέσεως.

— Κατεδικάσθη ὁ πελάτης σὲ φυλάκισι;

— Κατεδικάσθη σὲ θάνατον. Ἀλλὰ τὸν ἀπέλλαξε ἀπὸ τὴν κατηγορίαν τοῦ ἐμπρησμοῦ.

Ὁ μισὲ Τζανῆς, μισὲ Μπουρλῆς καὶ μερικοὶ ἄλλοι χιώτες Καστρονοὶ εἶχανε πᾶσι ἀπὸ κυνήγι. Ἐκεῖ ποὺ κυνηγοῦσε, ἕνα θηρίο ἔφαγε τοῦ μισοῦ Τζανῆ τοῦ κεφάλι. Ἀμα εἶδαν τὸν μισὲ Τζανῆ οἱ σύντροφοί του χωρὶς κεφάλι, ρωτοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο:

— Εἶχαν κεφάλι ὁ μισὲ Τζανῆς, γιὰ ἂν εἶχεν;

— Σκεπτόντουσαν, σκεπτόντουσαν, δὲν μπόρεσαν ὡς νὰ θυμηθοῦν ἂν εἶχε κεφάλι. Πῆγανε τότε στὴ γυναίκα του καὶ τὴν ρωτήσανε ἂν εἶχε κεφάλι ὁ ἀντράς της.

— Ἐξέρω γὰρ ἀφεντικά! εἶπ' ἐκείνη. Θυμάμαι μονάχα πὺς ἤρχονταν ὁ μπαρμπέρης κι' ἐμπαρμέριζαν τὸν.

Μιὰ φορὰ δυὸ χιώτες ἐγλύττωσαν ἕνα μεγάλο πασσά τοῦ σαρανιοῦ ποὺ κόντευε νὰ πνιγῇ. Ὁ Σουλτάνος τόσο εὐχαρίστηθηκε, ποὺ τοὺς προσκάλεσε γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ ὅ,τι ζητήσουν. Τοὺς εἶπε λοιπὸν:

— Θέλω γὰρ σὰς κάμω καλὸ, μὰ ὅτι μοῦ ζητήσῃ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τοῦ θὰ τοῦ δώσω τὸ διπλό.

Κανένας τότε δὲν ζήτησε τίποτε, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ στὸν ἄλλον ὁ Σουλτάνος τὸ διπλό. Τότε ὁ Σουλτάνος τοὺς ἐβίασε νὰ ζητήσουν ἐπιτελοῦς κάτι κι' ὁ ἕνας ἐζήτησε νὰ τοῦ βγάλουν τὸ ἕνα μάτι γιὰ νὰ βγάλουν τοῦ συντρόφου του καὶ τὰ δυὸ!

διέταξε νὰ μὴν τῆς ἀνοίξουν. «Παιδιά ἔκφυλα! ἔλεγε. Τέτοιαι ὥρα ξυπνᾶνε οἱ ἄνθρωποι; Τέτοιαι ὥρα ἦρθατε νὰ μοῦ ζητήσετε τὴν εὐλογία μου; Δὲν ἀνοίγω!... Δὲν θέλω ν' ἀνοίξω! Κανένας δὲν μ' ἀγαπᾷ, Τερεζίτα».

Τέλος, ἔπειτ' ἀπὸ πολλὴ γκρινία, εἶπε στὴ γυναίκα του ν' ἀνοίξῃ. Κάθησε τότε σὲ μιὰ πολυθρόνα κ' οἱ δυὸ νεόνυμφτοι προχώρησαν πρὸς αὐτὸν καὶ γονάτισαν μπροστά του. Ἐκείνος τοὺς εὐλόγησε, ἀφοῦ πρώτα ἀξίωσε ἀπὸ τὸν γαμπρὸ του ν' ἀφήνῃ τὴν Τερεζίτα νὰ πηγαίνῃ νὰ τὸν ξυπνήσῃ κάθε πρωῒ, γιὰτὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ τὸ κουνοῦσε ἀπ' τὸ κρεββάτι του.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ Τερεζίτα ξυπνοῦσε βιαστικὰ κι' ἔτρεχε κάθε πρωῒ στὶς ἑπτὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ, ὅπως πάντα. Ἀκούγε τὴ φωνὴ τῆς καὶ τὰ χτυπήματά της, μὰ, τώρα πειὰ, στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ. Τὴν ἀφηνε νὰ χτυπᾷ κι' αὐτὸς στριφογύριζε μετὰ στὶς κουθέρτες του. Γελοῦσε μάλιστα, εὐχαριστημένος γιὰτὶ ἡ φωνὴ τῆς ἦταν πάντα ὁμοία μετὰ ἄλλοτε. Καμμιά φορὰ μάλιστα ξανακοιμόταν γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ ὁ ὕπνος αὐτὸς τοῦ φαινόταν πολὺ γλυκὸς γιὰτὶ ἤξερε πὺς κάποιοι ἀγρυπνοῦσε ἔξω. Ἦξερε πὺς ἡ Τερεζίτα καθόταν στὰ σκαλοπάτια τῆς πόρτας. Κάθε τόσο ἔφερνε τὰ χεῖλιά της στὴν κλειδαρότρυπα καὶ φώναζε: «Μπαμπά!... Μπαμπά!...» Αὐτὴ ἡ φωνὴ τὸν ἔκανε νὰ γελάσῃ σὰν νὰπᾶναι κάποιο παιγνίδι. Στὸ τέλος, ἀνοίγε... Κι' ἡ Τερεζίτα ἐμπίανε μέσα, ταπεινὴ κ' ὑποταχτικὴ.

Ἦρθε ὁ χειμῶνας. Οἱ κατηφορικοὶ ὁρόμοι τοῦ χωριοῦ

γινῆκαν γειμαρροὶ καὶ τὸ χιόνι ἔλαμπε πάλι στὰ βουνά. Ἐνα πρωῒ, ὁ Φέρρο περίμενε νὰ χτυπήσῃ ἡ Τερεζίτα τὴν πόρτα. Εἶχε ἀργήσει. Σὲ κάποια στιγμή ἕνας θόρυβος ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὺς ἦταν ὁ ἀνεμος. Μὰ δὲν ἦταν ὁ ἀνεμος. Ἦταν ἐκεῖνη ποὺ χτυποῦσε καὶ στέναζε σὰν ἀναστατωμένη ἀπὸ τὴ θύελλα: «Μπαμπά! Μπαμπά! Ἀνοίξε... Εἰμ' ἐγώ, ἡ Τερεζίτα!»

Ὁ Φέρρο ἔκανε πὺς δὲν ἀκούγε. «Ἀκούγε τὴ βροχὴ ποὺ λυσσομανοῦσε καὶ σκεπτόταν: «Ἄν ἀνοίξω ἀμέσως, τὸ πράγμα δὲν θὰ εἶχε καμμιά σημασία. Ἄς χτυπήσῃ ἀκόμα. Ἄν μ' ἀγαπᾷ πραγματικὰ, θὰ περιμένῃ στὴ μπόρα». Ἡ Τερεζίτα ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾷ ἀπελπισμένα κι' ἀκουγόταν ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν τὰ νύχια της καθὼς προσπαθοῦσε νὰ τὰ γαντζώσῃ στὴν πόρτα. «Ὁχι, μὴν ἀνοίγεις! Πρόσταξε τὴ γυναίκα του. Θὰ σοῦ πῶ πότε πρέπει ν' ἀνοίξῃς».

Στὸ τέλος ἀνοίξαν. Ἡ Τερεζίτα μῆκε μέσα, παραπατώντας, ἀσπρη σὰν σάβανο, μετὰ τὸ πρόσωπο γεμάτο νερὰ ἀπ' τὴ βροχὴ, μετὰ τὰ πόδια κατακόκκινα. Κάθησε στὰ πόδια τοῦ πατέρα της κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

— Τὸ ξέρετε, εἶπε, πὺς γέννησα τὴν περασμένη νύχτα; Μιὰ γραμμὴ ἀπὸ αἷμα κυλοῦσε σὸ γυμνὸ της πόδι. — Εἰμαι ἀσχημα, πολὺ ἀσχημα, πρόσθεσε. Μετὰ κάνατε νὰ περιμένω τόσο ὥρα, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα...

Ὁ Φέρρο ἀρχισε νὰ χαϊδεύῃ τὰ γυμὰ της πόδια, ὅπως ὅταν ἦταν μικρούλα. Τὰ μάτια της εἶχαν ἀναποδογυρίσει κ' εἶπε λαχναρισμένη:

— Δὲν ἤθελαν νὰ μ' ἀφήσουν νὰ φύγω... Μὰ ἐγὼ ἤρθα... Πῆδηξα κρυφὰ ἀπ' τὸ κρεββάτι σὲ μιὰ στιγμή ποὺ δὲν ἦταν κανεὶς στὴν κάμαρη...

Γίνεκε πελιδνὴ, βαρειά. Ὁ Φέρρο τῆς χαϊδεύε τὰ μαλλιά καὶ τῆς ἔλεγε:

— Ναί, ναί, τὸ ξέρω... Ἀγαπᾷς τὸ μπαμπά σου!

Μὰ ἔξαφνα εἶδε πὺς δὲν σάλευε πειὰ. Φαινόταν σὰν νὰ κοιμάται. Τὰ γαλάζια τῆς μάτια εἶχαν ἀπομείνει ὀρθάνοιχα, χωρὶς βλέμμα. Ὁ Φέρρο ἀρχισε τότε νὰ φωνάζῃ σὰν ἕνα παιδί τρομαγμένο. Τὴν κουνοῦσε, μὰ τοῦ κάκου...

— Ποιὸς θὰ μ' ἀγαπᾷ τώρα, Τερεζίτα; ἔλεγε ἀπελπισμένα. Ποιὸς θὰ μ' ἀγαπᾷ; ΚΟΡΡΑΝΤΟ ΑΛΒΑΡΟ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΥ

Η Φλωρέτα

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

Τὴν ὥριση μὲν ὥρα ὁ Φραντὶ, ἡ Φλωρέτα, ὁ Γιάννης κ' ὁ ξενοδόχος ἔτοιμαστήκαν γιὰ τὸ θέατρο.

Ἡ Φλωρέτα ἦταν συγκινημένη.
Ὁ Γιάννης μάντευε τὴν συγκίνησι τῆς μικρῆς φίλης του.
— Τί ἔχεις; τὴν ρώτησε.

— Δὲν ξέρω πὼς νὰ στὸ ἐξηγήσω, τοῦ ἀπάντησε. Νά, ἡ σκέψις πὼς θὰ πᾶμε στὸ θέατρο κάνει τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάει.

— Κί' ἐγὼ τὸ ἴδιο αἰσθάνομαι, τῆς εἶπε ὁ Γιάννης. Βγήκαν κατόπιν στὸ δρόμο καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ θέατρο.

Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, ἡ Φλωρέτα τὰ ἔχασε πῶς πολὺ. Τὴν κοσμοπλημμύρα, Θεέ μου!

Οὔτε στὰ πανηγύρια τῶν χωριῶν δὲν μαζεύονταν τοσοῦτος κόσμος: κύριοι, κυρίες, νέοι, νέες, κόσμος λογῆς-λογῆς.

Κάθισαν στὴ θέσι τοὺς παραζαλισμένοι καὶ περιμέναν τὴν ἀρχὴν τῆς παράστασις. Θὰ παιζόταν ἓνα δράμα, ὁ «Λιποτάκτης». Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἦταν πολὺ συγκινητικὴ. «Ἐνας νέος ποὺ ὑπηρετεῖ στὸ στρατὸ ὡς κληρωτός, μαθαίνει ἔξαφνα πὼς πρόκειται νὰ παντρεύσῃ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, ποὺ τὴν λατρεῖ, μ' ἓνα ἄλλο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ του. Ἡ εἰδησις αὐτὴ κάνει τὸν στρατιώτη νὰ χάσῃ τὰ μυαλά του ἀπ' τὴ λύπη του καὶ τὴν ἀπελπισία του. Καὶ χωρὶς νὰ σκέφτεται τί κάνει, παρατάει τὸ λόγόν του, τὸ σκάζει καὶ φεύγει γιὰ τὸ χωριὸν του, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σκοτώσῃ τὸν νεόνυμφον ποὺ πρόκειται νὰ παντρευτῇ τὴν ἀγαπημένην του. Τὸν πιάνουν ὁμοῦ, τὸν στέλνουν στὸ στρατοδικεῖο καὶ καταδικάζεται σὲ θάνατον!»

Ὁ Γιάννης εἶχε συγκινηθῇ βαθεῖα παρακολουθώντας τὴν παράστασι.

Ἡ Φλωρέτα ἔκλαιγε. Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα ὁ Γιάννης δὲν κρατήθηκε καὶ φώναξε:

— Κί' ἐγὼ τὸ ἴδιο θάκανα! Ἔχει δίκην τὸ παλληκάρι... Οἱ θεοὶ πλάϊ του τὸν ἀκούσαν κί' ἔσκασαν στὰ γέλια. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν τᾶχασε.

— Μπράβο του τοῦ λεβέντη! εἶπε πάλι. Ἔτσι φέρνονται οἱ ἄντρες.

Πλάϊ στὸ Γιάννη ἡ Φλωρέτα ἔκλαιγε τοῦ καλοῦ καιροῦ. Τὸ δράμα ποὺ παιζόταν τὴν εἶχε κατασυγκινηθεῖ καὶ τὰ δάκρυα τρέχανε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ποτάμι. Δάκρυα ἀληθινά, ὄχι ψεύματα.

Ὁ ξενοδόχος ποὺ τοὺς συνόδευε, βλέποντας τὴν τόση συγκίνησιν τῆς εἶπε:

— Μὴν κλαῖς, κόρη μου. Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅλ' αὐτὰ πο- βλέπεις.

Μὰ ποῦ νὰ τὸν ἀκούσῃ ἡ Φλωρέτα. Βλέποντας τὸν λιποτάκτη στρατιώτη μπρὸς στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, αἰσθανόταν τὴν καρδιά τῆς νὰ ραγίσῃ καὶ δόστου δάκρυα.

Ἐξαφνα πρόβαλε στὴ σκηνὴ ἡ ἀρραβωνιαστικιά τοῦ μελλοθάνατου κρατώντας τὴν «χάρι» ποδὲς κατορθώσει νὰ πάρῃ.

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! Χάρις!... Χάρις!... Οἱ στρατιῶτες τοῦ ἀποσπάσματος κατεβάσαν τὰ ὅπλα.

Ὁ κατὰδικος σάξεναι καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά τῆς καλῆς του.

Τότε πειὰ ἡ Φλωρέτα δὲν εἶχε κρατημὸ. Νέον ποτάμι δακρύων τὴν πλημμύρισε, τὴν ἐμούσκεψε. Μὰ αὐτὴ τὴν φορὰ ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς. Γύρισε μάλιστα καὶ κύτταξε αὐτὴ τὴν στιγμή τὸν Γιάννη. Τὰ βλέμματά τοὺς συναντήθηκαν. Καὶ τὰ μάτια τοῦ φίλου τῆς ἦσαν δακρυσμένα. Εἶχε κλάψει κί' ὁ Γιάννης.

Μετὰ τὸ δράμα παίξανε μιὰ κωμῶδιον πολὺ ἀστεῖον ποὺ τοὺς ἔκανε ὅλους νὰ γελάσουν μὲ τὴν καρδιά τοὺς. Πῶς πολὺ μάλιστα ἀπ' ὅλους γέλασε ὁ Φραντὶ. Ξελιγώθηκε στὰ γέλια ὁ καλὸς δασοφύλακας.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φραντὶ, ἡ Φλωρέτα κί' ὁ Γιάννης ἐμπήσαν πρῶτ- πρῶτ γιὰ νὰ πάνε στὸ δικαστήριον.

Ἡ δίκη θάρριζε στὶς δέκα. Μὰ θέλανε νὰ βρισκόνται ἐκεῖ ἐνωρίς. Ὁ Φραντὶ, ὅπως ὅλοι οἱ χωριάτες, φοβόταν τὸ δικαστήριον. Πῆρε λοιπὸν τὰ παιδιὰ καὶ φύγαν ἐνωρίς ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖον. Τί θές τί γυρεύεις! Ἄς ἦσαν ἐκεῖ ἐγκαίρως, καλοῦ- κακοῦ.

Στὸ δικαστήριον ἦταν πολλὸς κόσμος. Ὁ Φραντὶ πλησίασε ἓναν κλητῆρα καὶ τὸν ρώτησε γιὰ τὴν δίκη.

— Περᾶστε ἐδῶ, τοῦ εἶπε ὁ κλητῆρας καὶ τὸν ἐμπάσε μὲ τὰ παιδιὰ στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς τῶν μαρτύρων.

Στὴν αἴθουσα ἐκεῖνη βρισκόντουσαν κί' ἄλλοι ἄνθρωποι, μάρτυρες γιὰ διάφορες υποθέσεις. Ὅλοι αὐτοὶ κύτταζαν τὴν Φλωρέτα καὶ θαύμαζαν τὴν δροσερὴ ὡμορφίαν τῆς.

Ὁ Φραντὶ, ἡ Φλωρέτα κί' ὁ Γιάννης κάθισαν σ' ἓνα πάγκο κί' ἀρχίσαν νὰ μιλοῦν ὡς ὅτου ὁ Φραντὶ ἀκούσε νὰ φωνάζουν τοιοῦτα.

Μπήκε τότε στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων καὶ εἶδε τὸν λαθροθῆρα στὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου, ἀνάμεσα σὲ δύο χωροφύλακες.

Πόσο ἀσχημὴ φυσιογνωμία εἶχε, πόση κακία φανέριε τὸ πρόσωπόν του. Τὸ μέτωπόν του ἦταν πολὺ χαμηλὸ καὶ τὰ μάτια του χωμένα βαθειὰ μέσα στὶς κόγχες τοὺς.

Ὅταν ὁ πρόεδρος τὸν κάλεσε ν' ἀπολογηθῇ, εἶπε μὲ φωνὴν σιγανὴ καὶ μὲ τόνο ὑποκριτικὸν ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ κάνει κακὸ στὸ δασοφύλακα. Ἀπεναντίας, μάλιστα, τὸν θύλη- θησε νὰ σηκωθῇ...

Ὁ Φραντὶ κατόπιν κατέθεσε ὅσα ξέρομε, διηγήθηκε πὼς εἶχε ἡ ἀπόπειρα ἐναντίον του... Κί' οἱ χωροφύλακες ἐπέβησαν τὴν κατάθεσίν του, λέγοντας ὅτι ὁ λαμὸς τοῦ Φραντὶ ἦταν καταμελαινισμένος, ὅταν ἔτρεξαν κοντὰ του.

Ἀφοῦ ἐξετάστηκε ὁ Φραντὶ, ὁ πρόεδρος κάλεσε τὸν Γιάννη, ὁ ὁποῖος, καλοντυμένος καὶ συμπαθητικὸς ὅπως ἦταν, ἔκανε σὲ ὅλους καλὴ ἐντύπωσι. Εἶπε πὼς εἶχε δὴ τὸν λαθροθῆρα γονατισμένον ἐπάνω στὸ στήθος τοῦ Φραντὶ νὰ τοῦ σπύγῃ μὲ δλὴν τοῦ τῆς δύναμιν τὸν λαμὸν του. Λίγα λεπτὰ ἀκοῦσε ἀργούσε, σίγουρα ὁ κακοῦργος θὰ ἔπνιγε τὸν δασοφύλακα, γιὰ εἶχε γίνῃ πειὰ κατακόκκινος κί' εἶχε τὸ στόμα του ἀνοιχτό, μὴ μπορῶντας ν' ἀπαντήσῃ.

— Γότε, ἐπρόσθεσε ὁ Γιάννης, ἔπιασα τὸν λαθροθῆρα ἀπὸ τὸν λαμὸν καὶ τὸν ἀνάγκασα ν' ἀφήσῃ τὸν κύρ Φραντὶ.

Ὁ πρόεδρος, σὺν ὁποῖο εἶχε κάνει ἐντύπωσι ὁ νέος μὲ τὴν ἀπλότητά του καὶ τὴν φυσικὴν εὐγένειαν, συνεχάρη τὸν νεόνυμφον γιὰ τὴν γενναιότητα του καὶ τὴν ψυχραιμία του. Συγχρόνως ὁμοῦ ὁ λαθροθῆρας ἔρριξε ἐναντίον του ἓνα βλέμμα γεμάτον μῖσος, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ ἐκρύψε τὴν ἴδια στιγμήν, χαμηλῶνοντας ὑποκριτικὰ τὰ βλέμματά του.

Ἐπειτα ἦρθε ἡ σειρά τῆς Φλωρέτας νὰ δώσῃ κί' αὐτὴ τὴν κατάθεσίν τῆς. Ἡ νέα κόρη δὲν ἤθελε νὰ μὴ μόνῃ τῆς στὴν αἴθουσα. Μὰ ὁ πατέρας τῆς τῆς εἶπε ὅτι ἦταν ἀπαραίτητον νὰ πῇ κί' αὐτὴ ὅσα ἔξερε κί' ὅτι γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο εἶχαν πάει στὸ δικαστήριον.

— Εἶνε ὑποχρεῶσί σου αὐτὸ, κόρη μου, ἐπρόσθεσε ὁ Φραντὶ.

Τότε ἡ Φλωρέτα δὲν δίστασε πειὰ καὶ προχώρησε μέσα στὴν αἴθουσα.

Πόσο μικρὴ καὶ χαριτωμένη φαινόταν ἀνάμεσα στοὺς δικαστάς, τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς χωροφύλακες! Εἶχε χαμηλώσει τὰ μάτια τῆς καὶ ἡ μακρὴς τῆς φλεβάριδος ἐπρίχταν σκιά στὰ μάγουλά τῆς ποὺ εἶχαν γίνῃ χλωμά ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Εἶνε ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακος, εἶπεν ὁ πρόεδρος στοὺς ἄλλους δικαστάς.

Γυρίζοντας κατόπιν πρὸς τὴν Φλωρέτα, τὴν ρώτησε τὸν ὅτι τῆς, τὴν ἡλικία τῆς καὶ κατόπιν μὲν γλυκεῖα φωνὴ τῆς εἶπε νὰ καταθέσῃ ὅσα ἔξερε.

Ἡ Φλωρέτα δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ, νὰ θρῆ δύο λόγια νὰ πῇ.

Ἡ Φλωρέτα δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ, νὰ θρῆ δύο λόγια νὰ πῇ.

Ἡ Φλωρέτα δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ, νὰ θρῆ δύο λόγια νὰ πῇ.

Ἡ Φλωρέτα δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ, νὰ θρῆ δύο λόγια νὰ πῇ.

Ἡ Φλωρέτα δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ, νὰ θρῆ δύο λόγια νὰ πῇ.

ἀπάντησιν.

Τέλος, ψιθύρισε μὲ φωνὴν πολὺ σιγανήν:

— Δὲν ἔχω θάρρος νὰ μιλήσω... Τὰ χάνω...

Ἀλλὰ ἓνα συμπαθητικὸν ψιθύρισμα τὸν πλήθους, τῆς ἔδωσε κουράγιον. Ἐκτός αὐτοῦ, κί' ὁ πατέρας τῆς τῆς εἶχε πῇ ὅτι τὸ καθήκον τῆς ἦταν νὰ πῇ τὴν ἀλήθειαν.

— Πές μας, κορίτσι μου, τί εἶδες; τῆς ἔαναεῖπε ὁ πρόεδρος. Εἶδα τὸ Γιάννη ποὺ ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ πατέρα μου, ἀπάντησε ἡ Φλωρέτα.

— Κί' αὐτὸς ἐδῶ ὁ λαθροθῆρας, τί ἔκανε;

— Ἦταν πεσμένος πάνω ἀπ' τὸν πατέρα μου, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Γιάννης τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμὸν γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τὸν παρατήσῃ... Μὰ κί' ἐκεῖνος ἔσφιγγε ἀκόμα πῶς πολὺ τὸν πατέρα μου, σὺν νάθελε νὰ τὸν πνίξῃ...

Τὰ λόγια τῆς Φλωρέτας ἔκαναν μεγάλη αἴσθησιν στοὺς δικαστάς καὶ στὸ ἀκροατήριον. Ὁ δικηγόρος τοῦ κακοῦ ἔχασε τὰ χρυσὰ τοῦ λόγιον γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν πελάτην του... Οἱ ἐνορκὸι ἀποσύρθηκαν σὲ σύσκεψιν, τὸν ἐκήρυξαν ἐνοχόν καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ ἐπέβαλε πέντε χρόνων φυλάκισιν. Μετὰ τὴν ἐκδοσὴν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ὁ λαθροθῆρας ἀδηγήθηκε ἔξω, ἀλυσσοδεμένος καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ δύο χωροφύλακες.

Τὴν στιγμὴν ὁμοῦ ποὺ περνοῦσε μπρὸς στοὺς μάρτυρες, κοντοστάθηκε μιὰ στιγμήν, κύτταξε ἄγρια τὸν Γιάννη καὶ, δείχνοντάς του ἀπειλητικὰ τὴν γροθιά του, τοῦ εἶπε μὲ στυγερὴ φωνή:

— Θὰ σοῦ τὸ ξεπληρώσω μὲ τὸν τόκο ἐγὼ μιὰ μέρα ἐσένα! Ἡ Φλωρέτα ποὺ εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια αὐτά, ἔγινε κατὰ χλωμῇ.

— Ὡ! πὼς τὸν φοβόταν τὸν ἄνθρωπον αὐτό!... Εὐτυχῶς θὰ ἔμενε φυλακισμένος πέντε ὁλόκληρα χρόνια.

Ναί... Ἀλλὰ κατόπιν... Τὸ θράδυ ξαναγύρισαν μὲ τὸν σιδηρόδρομον. Ἡ Φλωρέτα ὁμοῦ δὲν εἶχε πειὰ καθόλου διάθεσιν.

Ἐθέλετο ἀδιάκοπα μπροστὰ τῆς τὸν ἄγριον ἐκεῖνον κακοῦργον, ὁ ὁποῖος ἀπειλοῦσε τὸν Γιάννη.

Πρὶν ἀνεβῶν στὸν σιδηρόδρομον, ὁ Γιάννης τοὺς ἄφησε γιὰ λίγες στιγμὲς γιὰ νὰ πάῃ κάπου. Ὅταν γύρισε ἡ Φλωρέτα τὸν ρώτησε ποῦ εἶχε πάει, μὰ ἐκεῖνος δὲν θέλησε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ.

Μέσα στὸ θαγόνον, ὁ Φραντὶ, κουρασμένος καθὼς ἦταν, ἀποκοιμήθηκε. Κανένας ἄλλος ἐπιβατὴς ἐκτός ἀπὸ τὸν δασοφύλακα, δὲν ἦταν στὸ ἴδιον θαγόνον. Ὁ Γιάννης ἔδραλε τότε μιὰ ὁμορφὴν θελουδένειαν θήκη ἀπὸ τὴν τσέπην του καὶ δίνοντάς τὴν στὴν Φλωρέτα, τῆς εἶπε:

— Μὲ ρώτησες πρὸ ὀλίγου ποῦ πῆγα. Πῆγα λοιπὸν καὶ πῆρα αὐτὸ ἐδῶ. Σοῦ ἀρέσει;

Ἡ Φλωρέτα ἀνοῖξε τὴν θήκην καὶ εἶδε μέσα τὸ ἀσημένιον κόσμημα ποὺ εἶχε δὴ τὸ πρῶτ, ὅταν πέρασαν μπρὸς ἀπὸ τὸ κοσμηματοπωλεῖον καὶ εἶχε πῇ ὅτι τῆς ἄρεσε.

— Ἀ! Γιάννη, εἶπε, δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ ἀγοράσῃς ἓνα τέτοιο στολίδι.

Τὰ μάτια τῆς ὁμοῦ ἔλαμπαν ἀπὸ εὐχαρίστησιν καθὼς ἐπρόσθεσε:

— Θὰ εἶνε πολὺ ἀκριβὸν χωρὶς ἄλλο; Μὰ ἐγὼ δὲν σοῦ χάρισα ποτὲ τίποτε.

— Ἐγὼ εἶμαι πολὺ πῶς εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα, Φλωρέτα μου, τῆς ἀπάντησε ὁ Γιάννης, γιὰ τὴν θὰ μὲ συλλογίζεσαι ὅταν τὸ φορᾷς...

Ἡ Φλωρέτα εὐχαρίστησε δευλὰ τὸν Γιάννη. Θὰ ἤθελε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ πῶς θερμὰ, πῶς ἐγκάρδια, μὰ τώρα εἶχε μεγαλῶσει πειὰ καὶ δὲν εἶχε μὲ τὸ φίλον τῆς τὸ θάρρος ποὺ εἶχε ἄλλοτε.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοὺς, ἡ Φλωρέτα, ὁ Γιάννης κί' ὁ Φραντὶ μιλοῦσαν γιὰ τὸ ταξίδι τοὺς καὶ γιὰ τὶς ἐντυπώσεις

τοὺς ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ τὸ κακοῦργοδικεῖον. Ἐπειτα ἔπαυαν σιγὰ-σιγὰ νὰ μιλοῦν σχετικῶς καὶ κράτησαν τὶς ἀναμνήσεις τοὺς γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοὺς, κουδεντιάζοντας γι' αὐτὰς ὅταν ἦσαν μόνον. Ὁ «Λιποτάκτης» προπάντων ἀποτελοῦσε ἀνεξάντλητον θέμα συνομιλίας.

Μὲ τὴν ἀνοιξί, ἀρχίσαν πάλι ἡ δουλειὰ. Ὁ Γιάννης δὲν μπορούσε τώρα νὰ πηγαίνῃ κάθε ἑβδομὰδα γιὰ νὰ βλέπῃ τὴν Φλωρέτα, γιὰ τὴν δούλευε ὡς τὴν νύκτα. Ἡ Φλωρέτα πάλι πῆ- γαινε κάθε Κυριακὴν στὴν ἀγορικία τῶν Ντεμάρ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς Κυριακὰς αὐτὰς ἔγιναν κί' οἱ ἀρραβῶνες τῆς Ρόζας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Γιάννη, ἡ ὁποία ἦταν πειὰ νέα δεκαεννέα χρόνων, μ' ἓναν ἀπὸ τοὺς πῶς εὐκατάστατους γεωργούς τῶν περιχώρων.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸν ἔγιναν καὶ οἱ γάμοι. Στὰ χωριά, ἡ τελετὴ τῶν γάμων γίνεται μὲ μεγάλη πομπὴ καὶ παίρνει πανηγυρικὸν χαρακτῆρα. Ἡ Φλωρέτα βοήθησε μὲ προθυμίαν τὴν κυρὰ Ντεμάρ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ διάφορα φαγητὰ τοῦ γαμηλίου γεύματος. Ὁ Φραντὶ, κατὰ διαταγὴν τῆς κομῆσης ντὲ Λάντ, προσέφερε τὸ κυνήγι κί' ὁ γέρον Ἀλλὰρ ἔφερε ὠραϊστάτα καὶ μεγάλα μπαρμπουνία, τὰ ὁποῖα εἶχε ψαρεύει ὁ ἴδιος.

Τὸ τραπέζι στρώθηκε στὴν αὐλὴ καὶ στολίσθηκε ὡμορφα μὲ καταπράσινα κλαδιά. Ὁ πνιγνὸς πρόσωπα κάθισαν σ' αὐτὸ κί' ἡ Φλωρέτα ἦταν ἡ ὡμορφότερη ἀπὸ τὶς κοπέλλες μὲ τὸ κομψὸν γαλάζιον τῆς φόρεμα.

Ὁ Ἀλλὰρ ποὺ εἶχε νὰ τὴν δῇ ἓνα χρόνον, τῆς ἔλεγε ὁλοένα:

— Εἶσαι ἡ ὡμορφότερη ἀπ' ὅλες, μικρούλα μου, καὶ σὲ λίγο θάρρῃ κί' ἡ δικὴ σου σειρὰ νὰ παντρευτῇς.

Καί, γιὰ ν' ἀστείευτῇ, ἐπρόσθετε:

— Θὰ πάω νὰ σὲ ζητήσω ἐγὼ ἀπὸ τὸν Φραντὶ. Σίγουρα θὰ εὐχαριστήσῃ νὰ μὲ κἀν γαμ- πρὸν τοῦ.

Καὶ ὁ δασοφύλακας γελοῦσε μ' ἀφέλεια.

10"

ΟΠΟΥ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΟΤΙ ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΑΖΥ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ

Μετὰ τὸ τραπέζι χορεύσαν. Εἶχαν καλέσει τοὺς καλύτερους μουσικοὺς τῶν περιχώρων καὶ ὅταν μετὰ τοὺς τοπικοὺς χορούς, ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς πόλκας καὶ τοῦ θάλας, ὅλοι οἱ νέοι ζητοῦσαν νὰ χορεύσῃ μὲ τὴν Φλωρέτα. Μὰ ὁ Γιάννης ἤθελε νὰ χορεύῃ μόνον μὲ αὐτὴν ἢ φίλην τοῦ κί' ὄχι μ' ἄλλον κανένα. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄλλοι νέοι ψιθύριζαν μετὰς τοὺς:

— Κύττα ἀδελφές ποῦ τὴν ἔχει! Ἀλλὰ, σὲ κάποια στιγμήν, ἓνα ψηλὸ καὶ ὡμορφὸν παλληκάρι ποὺ εἶχε πάει στὸ γάμον μαζί μὲ τὸν γέρον Ἀλλὰρ, προσκάλεσε τὴν Φλωρέτα κί' ἀρχίσε νὰ χορεύῃ μαζί τῆς.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνη μιὰ θαλαμὴ μελαγχολία κυρίαυε τὸν Γιάννη. Πῆγε καὶ κάθισε σὲ μιὰ γωνίαν αὐτοῦ ποὺ οὐδὲν μπορούσε νὰ βλέπῃ τὴν Φλωρέτα καὶ, χωρὶς νὰ ξέρῃ κί' ὁ ἴδιος τὴν αἰτίαν, δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ποὺ τὰ σκούπιζε κομψὰ μὲ τὸ χερὶ τοῦ γιὰ νὰ μὴ τὰ ἴσῃ.

Ἡ Φλωρέτα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εὐχαριστήθηκε πολὺ. Οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς ἦσαν γοργοί κί' εὐθύνοι κί' ὁ καθαρὸς αἰθέρας τῆς τῆς στριφογύριζε σὺν ἀνέμῃ... Ἀλλὰ, μετὰ τὸ χορὸν ἐνοίωσε πὼς κάτι τῆς ἔλειπε...

Ἀλήθεια, ποῦ ἦταν ὁ Γιάννης; Ἀφοῦ ἔφαζε παντοῦ, τὸν δοῖκα κρυμμένον στὴν πρὸ σκοτεινὴν γωνίαν. Ὁ Γιάννης νομίζοντας ὅτι κανένας δὲν τὸν προσέχε, δὲν σκούπισε τὰ δάκρυά του, ἀλλὰ τ' ἀφῆκε νὰ τρέχουν ἐλεύθερα.

— Τί ἔχεις, Γιάννη μου; τὸν ρώτησε ἡ Φλωρέτα. Τί ἔχεις κί' εἶσαι λυπημένος;

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ο Μασσίμο Λορεντσίνι ανέθηκε με θαρρὺ βήμα τὴ σκάλα πού ὠδηγοῦσε στὸ διαμέρισμα τοῦ δικηγόρου Ρομπέρτο Φορέστι. Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ τὴν θλίψη στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ παλαιοῦ φίλου τοῦ πατέρα του, διατάζοντας καὶ μὴν ἔχοντας τὸ κουράγιο νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι. Τὸ χέρι του ἐνοίωθε πὼς ἔτρεμε καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν κάτωχο ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἡ παλιὰ φίλια πού εἶχε συνδέσει στὴ ζωὴ αὐτοῦς τοὺς δύο ἀνθρώπους καὶ ἡ ἀγάπη τους, τὸν ἔκανε νὰ μὴ τολμᾷ ν' ἀνακοινώσῃ στὸ δικηγόρο Φορέστι τὴν θλιθερὴ εἰδησί τοῦ θανάτου τοῦ γέρο Λορεντσίνι καὶ τὰ τελευταῖα λόγια πού μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὸ ρόγχο τοῦ εἶχε πῆ. Αἰσθάνονταν τὸ σῶμα του νὰ ριγῇ ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ χειμωνιάτικη ψυχρὰ πού τοῦ διαπερνοῦσε τὰ κόκκαλα. Μάταια ἀγωνίζονταν μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές του νὰ συγκρατήσῃ τὰ δόντια του πού χτυποῦσαν. Καταλάβαινε ὅτι ὁ ὀργανισμός του εἶχε ἐξαντληθῇ ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὴν δυστυχία καὶ ἡ πείνα πού τόσες μέρες τώρα τὸν βασάνιζε, τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ μέσα στὴν πρωϊνὴ ψυχρὰ σάν ἓνα κίτρινο φύλλο δέντρου.

Ὁ Μασσίμο Λορεντσίνι ὕλον αὐτὸν τὸν καιρὸ κοιμόταν πάρα πολὺ λίγο. Ἐπεφτε μὲ τὰ ρούχα σ' ἓνα ἐλεεινὸ ντιθάν τοῦ προβαλάμου καὶ καθὲ τόσο τινάζονταν ἐντρομος γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀγωνία τοῦ ἀρρώστου πατέρα του. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ μὴν ἀκούῃ τὸν ξερὸ βῆχα πού τοῦ ἔσκιζε τὸ στῆθος καὶ τοῦ ἔκοβε τὴν ἀναπνοή! Τὸ κεφάλι του θοῦζε, τὸ μυαλό του γύριζε σάν ἓνα χαλασμένο ρολό καὶ μιά θηλειὰ τοῦ ἐσφίγγε τὸ λαιμό.

Τὸ φοβερὸ κρῦο τοῦ χειμῶνα πᾶγανε τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ φτωχικοῦ δωματίου καὶ τὸ ἔκανε νὰ μοιάζῃ σάν ἓνα κρῦο τάφο. Πιὸ πέρα, στὸ κρεββάτακι του, εἶχε ζαρῶσει ἓνα χλωμὸ κοριτσάκι, ἡ μικρὴ ἀδελφούλα του, ἡ Μίμπα. Παρακολουθοῦσε μὲ τὰ ἐκπληκτὰ μάτια της ὅ,τι συνέβαινε χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τὸ μεγάλο κακὸ πού εἶχε θρῆ τὸ σπῆτι τους καὶ κυττοῦσε περιέργῃ τὸν Μασσίμο πού στέναζε κ' ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Ἀργὰ τὴν νύχτα, τὴν ὥρα πού χάραζε ἡ αὐγή, ὁ γέρο Λορεντσίνι εἶχε φωνάξει μὲ πνιγμένη φωνὴ τὸν Μασσίμο.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπε, ἐγὼ θὰ φύγω πειὰ. Φρόντισε γιὰ τὴν ἀδελφή σου. Σὲ σένα τὴν ἐμπιστεύομαι. Βεβαίαι εἶσαι μικρὸς ἀκόμη, μὰ ζήτησε τὴ συνδρομὴ τῶν παλιῶν φίλων μου. Αὐτοὶ κατάρθωσαν νὰ πλουτίσουν. Δὲν θ' ἀρνηθοῦν νὰ σὲ βοηθήσουν νὰ θρῆς μιά δουλειά...

Κι' ὁ Μασσίμο τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε. Ἐτοί ὁ γέρος ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμον. Τότε στὸ δωμάτιο ἀπλώθηκε μιά φοβερὴ παγωνιά. Ὁ Μασσίμο μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ, ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ὅσο ζοῦσε ὁ πατέρας του, εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι μιά μέρα θὰ τοὺς θυμόταν ἡ τύχη τους καὶ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ δοῦνε πάλι εὐτυχισμένες μέρες. Ἐλπίζε ὅτι θὰ πρόφτανε νὰ τελειώσῃ τὶς σπουδές του καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται. Γι' αὐτὸ κίολας τὸ λόγο, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ πατέρα του, εἶχε κρῦψει ὅσο μπορούσε τὴ δυστυχία του καὶ δὲν εἶχε ζητήσει ποτέ ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ τὸν συνδράμουν. Ὅταν ὁ Λορεντσίνι ἀρρώστησε θραεῖα, πούλησε ὅ,τι ὑπῆρχε μέσα στὸ σπῆτι, τὸ ρολοὶ του, τὰ ρούχα του, ὅλα τὰ ἐνθύμια μιάς παλαιᾶς καλῆς ἐποχῆς. Μὰ δὲν κατάφερε τίποτε. Ὁ πατέρας του πέθανε. Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ τραγικὴ ἡ δυστυχία του, ὁ σπιτονοικοκύρης του σήμερα ἀκριβῶς θὰ τοῦ κοινοποιῶσε τὴν ἔξωσι.

— Θεέ μου, σκεφτόταν, γιὰ μένα δὲν μὲ νοιάζει καθόλου. Μὰ τί θ' ἀπογίνῃ ἡ μικρούλα Μίμπα; Πού νὰ κοιμηθῇ; Στὸ δρόμο κάνει τόσο κρῦο κ' εἶνε τόσο λεπτοκαμωμένη καὶ τόσο φιλάσθητη!

Ἐπειτα σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν κηδεῖα τοῦ πατέρα του. Κι' αὕτῃ ἡ δουλειὰ χρειαζόταν ἔξωδα. Πού θὰ εὑρίσκε ὅλ' αὐτὰ τὰ λεφτά; Μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ

ἀποφάσισε ν' ἀπῆλθε τὸν δικηγόρο Φορέστι. Ἐβρεξε λοιπὸν τὸ φλογισμένο ἀπὸ τὸν πυρετὸ πρόσωπό του, ντύθηκε ὅσο μπορούσε πρὸς εὐπρεπῆ καὶ σάν τρελλὸς ἔτρεψε τουρτουρίζοντας ὡς τὸ σπῆτι τοῦ δικηγόρου. Ἡ θλίψη τοῦ χαμοῦ τοῦ πατέρα του τοῦ θούρκωνε τὰ μάτια. Ὡστόσο συγκρατώντας τὴν ἀγωνία του, χτύπησε τέλος τὸ κουδούνι καὶ ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν φίλο τοῦ πατέρα του.

Ὁ Ρομπέρτο Φορέστι βρισκόταν κίολας στὸ γραφεῖο του. Ὁ Μασσίμο στάθηκε μπρὸς τοῦ ἀμύλητος, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴ δύναμι ἀπὸ τὴν συγκίνησι νὰ προσφέρῃ μιά λέξι.

— Ὁ πατέρας μου... ψιθύρισε τέλος, χαμηλώνοντας τὸ βλέμμα, ἐνῶ θερμὰ δάκρυα κυλούσαν στὰ μάγουλά του. Ὁ πατέρας μου σὰς ἄφησε χρόνους...

Ὁ δικηγόρος τινάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Φαινόταν πολὺ συγκινημένος. Μὲ συντριβὴ πλησίασε τὸν Μασσίμο, τὸν χτύπησε προστατευτικὰ στὸν ὤμο καὶ ψιθύρισε:

— Ὑπομονή, παιδί μου. Αὐτὰ εἶνε ἀνθρώπινα... Ναι, ναι, θὰ ἔρθω στὴν κηδεῖα. Εἶνε μιά ὑποχρέωσις σ' ἓνα καλὸ καὶ παλιὸ φίλο... Θὰ συνεννοηθῶ μάλιστα νὰ τοῦ στείλουν κι' ἓνα ὁμορφὸ στεφάνι λουλουδιῶν... Ἀ, τὸν καυμένο τὸν Λορεντσίνι!... Ἦταν καλὸς ἀνθρώπος...

Καὶ σκούπισε μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του τὰ μάτια του. Ἐπειτα, παρατηρώντας τὰ σκιασμένα παπούτσια τοῦ Μασσίμο καὶ τὸ φτωχικὸ ντύσιμό του, ἀνοίξε τὸ πορτοφόλι του, πήρε ἓνα χαρτονόμισμα καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε:

— Πᾶρε αὐτὸ, τοῦ εἶπε, γιὰ ν' ἀγοράσῃς στὴ μικρούλα Μίμπα σοκολάτες καὶ νὰ τὴν παρηγορήσῃς.

Ὁ Μασσίμο κατάλαβε ὅτι ὁ Φορέστι ἔκανε πὼς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ ὅτι δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ ἀναλάβῃ τὰ ἔξωδα τῆς κηδεῖας.

Τὸν εὐχαρίστησε λοιπὸν μηχανικά καὶ σάν ὑπνωτισμένος ἔτρεξε στὸ σπῆτι ἐνὸς ἄλλου πλουσιοῦ φίλου τοῦ πατέρα του, τοῦ γιγατοῦ Φλάμμι.

Ἐκείνους μόλις τὸν ἀντίκρουσε, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τοῦ φώναξε μὲ συντριβή:

— Κουράγιο, παιδί μου, ἔμαθα αὕτῃ τὴ θλιθερὴ εἰδησί. Μοῦ τηλεφώνησε δῶ καὶ λίγη ὥρα ὁ Φορέστι. Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα;

— Κύριε, ψιθύρισε ὁ Μασσίμο, ἔχω μιά ἀδελφούλα. Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ τὴν κρατήσετε λίγο στὸ σπῆτι σας, νὰ ξεχάσῃ τὸ χαμό τοῦ πατέρα, παίζοντας μὲ τὰ παιδιὰ σας;

Ὁ Φλάμμι τότε σταμάτησε τὶς ἐκδηλώσεις τῆς θλίψεώς του, ἔκανε τὸν σκεπτικὸ καὶ τέλος στέναξε:

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, παιδί μου. Ξέρεις πόσο δύσκολα εἶνε σήμερα τὰ πράγματα. Δὲν μπορῶ νὰ θρέψω καλὰ-καλὰ τὰ παιδιὰ μου, ὅχι ἓνα ξένο παιδί...

Ὁ Μασσίμο ἔγινε χλωμός. Αὐτὸς, ὁ Φλάμμι, στὶς καλὲς μέρες τοὺς εἶχε βοηθήσῃ τόσο ἀπὸ τὸν πατέρα του κ' ὁ πόσο σήμερα, ἂν καὶ πλούσιος, ἀρνιόταν νὰ πάρῃ γιὰ λίγες μέρες τὴ μικρούλα Μίμπα σπῆτι του. Ἐν τούτοις προσπάθησε νὰ τὸν συγκινήσῃ:

— Κύριε, τοῦ εἶπε, αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρὸ περνοῦσαμε πολὺ δύσκολα. Ἡ ἀρρώστεια τοῦ πατέρα μᾶς ἄφησε χωρὶς λεφτά. Θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὴν πείνα!

Ὁ Φλάμμι ὅμως ἄρχισε νὰ τοῦ δικαιολογῇ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ διαφορετικά. Ἐβγαλε μάλιστα καὶ τοῦ ἔδωσε πέντε λιρέττες! Ὁ Μασσίμο τὶς πήρε σάν αὐτόματο.

Ἐπειτα ἔφυγε, παραπατώντας γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὶς ἐπισκέψεις του στὰ σπῆτια τῶν παλιῶν οἰκογενειακῶν φίλων. Ὁ Φλάμμι, σάν μάθαιναν τὴν εἰδησί τοῦ θανάτου τοῦ Λορεντσίνι, λυπόντουσαν, ἔλεγαν συγκινητικὰ λόγια, μὰ κανεὶς δὲν βοηθούσε τὸν Μασσίμο νὰ θ' ἀπογίνονταν κι' αὐτὸς κ' ἡ ἀδελφή του.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

«Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται. Χαίρει ἡ κτίσις ὅλη...»

ΟΤΑΝ ΣΥΝΩΜΟΤΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΙΟ ΤΟΛΜΗΡΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ἡ μικρὴ ἀγγελία τῆς Ἑλεν Ντίξον. Ἡ ἡθοποιὸς Αἰμὲ Ρουσέλ κι' ὁ ἀστυνὸμος Πριολέ. Μιά περιέργη ἀρμοδιότης. Ἡ συνωμοσία τῆς Ἑλεν Ντίξον καὶ τῆς Μαρίας Πολτιέ. Τὸ παίγνιδι μιάς φωτογραφίας. Ἡ φυγὴ ἀπὸ τὴ Ρωσσία τῆς Ντάριας Σουμπίνσκυ. κλπ, κλπ.

ΠΟΛΛΟΙ εἶνε ἐκεῖνοι πού ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι ἡ πεζὴ καὶ μονότονῃ ἐποχὴ μας εἶνε γυνὴ ἀπὸ μεγάλες καὶ συναρπαστικὲς περιπέτειες. Μὰ ἔχουν ἄδικο, γιὰτί ὅπως θὰ δῆτε ἀπὸ τὴν παρακάτω ἱστορία, μιά ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες καὶ τὶς πιὸ ἐκπληκτικὲς, ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι καὶ μάλιστα γυναῖκες πού δὲν διατάζουν νὰ ριφθοῦν στίς πιὸ τρελλές καὶ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες περιπέτειες.

Ἡ ἱστορία μας αὕτῃ ἀρχίζει μὲ τὴν δημοσίευσί μιάς μικρῆς ἀγγελίας στὴν τετάρτη σελίδα τῆς μεγάλης παρισίνης ἑφημερίδος «Ὁ γαλλικὸς ταχυδρόμος». Ἡ μικρὴ ἀγγελία ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ζητεῖται δεσποινὶς μορφωμένη, ἡλικίας 25 ἐτῶν, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς ἡθοποιῶ Αἰμὲ Ρουσέλ. Σοβαρὰ ὑπόθεσις. Ἐξαιρετικὴ ἀμοιβή. Γράψατε: Α—Ω, 5700, Πόστ-Ρεσάντ».

Ἡ δημοσίευσί αὕτῃ, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἐπέφραξε στὰ νεῦρα τὴν γνωστὴ Γαλλίδα ἡθοποιὸ, πού ἔπαιζε ἐκείνης τῆς ἡμέρας στὸ «Καζινὸ ντὲ Παρί». Ἀμέσως λοιπὸν πήγε καὶ θρῆκε στὰ γραφεῖα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τὸν ἀστυνὸμο Ἀνρὺ Πριολέ, πού ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τμήματος τῆς «κομμικῆς» ἀστυνομίας.

— Αὕτῃ ἡ μικρὴ ἀγγελία δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου! τοῦ εἶπε, θυμωμένη. Ἐδῶ κι' ἓνα χρόνο συνέλθῃ τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν Μῶντ Λοτῦ. Ὁ ἰδιοκτήτης ἐνὸς νυκτερινοῦ κέντρου θρῆκε μιά γυναῖκα πού τῆς ἔμοιαζε κ' εἶχε τὸ θράσος νὰ τὴν παρουσιάσῃ στοὺς πελάτες του ὡς τὴν Μῶντ Λοτῦ! Καὶ μορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί ἐκμετάλλευσίς ἔγινε τοῦ ὀνόματος τῆς διασημῆς ἡθοποιῶ. Γι' αὐτὸ, δὲν θέλω νὰ συμβῇ τώρα τὸ ἴδιο καὶ μὲ μένα!...

Ὁ ἀστυνὸμος Πριολέ ὑπεσχέθη στὴν Αἰμὲ Ρουσέλ ὅτι θὰ ἐξετάζε ἀμέσως τὴν ὑπόθεσί της καὶ εὐθὺς ἀπὸ ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἄρχισε νὰ κάνῃ διάφορες ἐρευνες πού κατέληξαν στὴν ἀνακάλυψι τοῦ προσώπου πού εἶχε δημοσιεύσει τὴ μικρὴ ἀγγελία. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἦταν μιά Ἀμερικανίδα, κάποια Ἑλεν Ντίξον, ἡλικίας 40 χρόνων, πού δὲν εἶχε πολὺ καιρὸ στὸ Παρίσι καὶ πού καθόταν στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Λοῦθρου». Ἡ Ἑλεν Ντίξον εἶχε ἓνα ὥρὸ πρόσωπο καὶ μιά ἔκφρασι θαθεῖας καὶ κρυφῆς λύπης στὰ μάτια. Ὁ Γάλλος ἀστυνὸμος λοιπὸν τῆς ἐξήγησε ἐξηγήσεις μὲ τὴ σχετικὴ μυστηριώδη δημοσίευσί κι' ὅταν ἡ Ἀμερικανίδα τοῦ ἀπεκάλυψε τὸ μυστικὸ τῆς μικρῆς ἀγγελίας, ὁ Ἀνρὺ Πριολέ ἀσπίσε κυριολεκτικὰ κ' ἔσπευσε νὰ τῆς δηλώσῃ:

— Δὲν μποροῦσα ποτέ νὰ φαντασθῶ ἓνα τέτοιο πράγμα! Ξέρειτε τί θὰ κάνω; Θὰ σὰς βοηθήσω! Μὰ, ἐννοεῖται, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε...

Κι' ἔτσι, τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἡ Ἑλεν Ντίξον ἐδέχθη τὴν ἐπισκεψί μιάς Γαλλίδας, ἡλικίας 25 περίπου χρόνων.

— Μὲ λένε Μαρία Πολτιέ κ' εἶμαι δημοσιογράφος στὴν «Ἠχώ τῆς ἡμέρας», τῆς εἶπε. Ὁ ἀστυνὸμος Πριολέ ἔβλεπε ὅτι ἔχω ριψοκινδυνεύσει πολλὰς φορὲς τὴ ζωὴ μου καὶ γι' αὐτὸ μοῦ ἀνέθεσε τὴν περιέργη ὑπόθεσί σας. Ἐπὶ πλέον, καθὼς ἔλεπετε, μοιάζω πάρα πολὺ τῆς ἡθοποιῶ Αἰμὲ Ρουσέλ...

Ἡ Ἀμερικανίδα δάκρυσε ἀπὸ τὴν συγκίνησί της.

— Ἄν μπορέσετε νὰ πετύχετε αὐτὸ πού θέλω, θὰ σὰς εἶμαι ἐυγνώμων σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ... τῆς εἶπε μὲ ραγισμένη φωνή.

Καὶ τώρα, ἀκούστε: Θέλω νὰ σὰς ἐξηγήσω κι' ἐγὼ τὴν ὑπόθεσί σου. Ἡ ἡθοποιὸς Αἰμὲ Ρουσέλ δὲν ἔχει νὰ ζημιωθῇ ἀπὸ αὕτη τὴν ἱστορία... Ἐγὼ γυρεύω νὰ θρῶ μιά γυναῖκα πού νὰ μοιάζῃ τῆς ἀδελφῆς μου, τῆς ἀγαπημένης μου Ντάριας, πού ἔρρεται ἀκόμη πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ ἀδελφή μου αὕτῃ μοιάζει καταπληκτικὰ τῆς ἡθοποιῶ Ρουσέλ καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μεταχειρίσθηκα τ' ὄνομα τῆς δευτέρας στὴ μικρὴ ἀγγελία: γιὰ νὰ κάνω μιά συγκρίσι καὶ νὰ ἐξηγηθῶ καλύτερα...

Κ' ἡ Ἑλεν Ντίξον, στάθηκε μιά στιγμὴ, γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησί της καὶ κατόπιν ἐξακολούθησε:

— Ἀγαπητὴ μου δεσποινίς Πολτιέ, παρ' ὅλο τὸ ἀμερικανικὸ ὄνομά μου, δὲν εἶμαι Ἀμερικανίδα. Τὸ πατρικὸ μου ὄνομα εἶνε Λένα Σουμπίνσκυ κ' εἶμαι Ρωσίδα. Ντίξον λεγόταν ὁ ἀνδρας μου, γιὰτί παντρεύτηκε ἐδῶ κι' ἓνα χρόνο στὴ Νέα Ὑόρκη... Ὅταν ἔγινε ἡ ἐπανάστασις, ἔφυγα ἀπὸ τὴ Ρωσσία μόνη, δίχως νὰ μπορέσω νὰ πάρω μαζί μου τὴν ἀδελφή μου Ντάρια, πού ἦταν τότε ἔξη χρόνων. Σήμερα ἡ Ντάρια εἶνε 25 χρόνων, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Ρωσσία, γιὰτί, ὅπως ξέρετε, τὰ σύνορα εἶνε κλειστά γιὰ ὅλους τοὺς Ρώσους. Ἡ Ντάρια ἐργάζεται ὡς βοηθὸς χημικοῦ σ' ἓνα μεγάλο ἐργοστάσιον... Πρέπει λοιπὸν νὰ διευκολυνώμῃ τὴ φυγὴ της. Νὰ, κυττάτε τὴ φωτογραφία της. Δὲν μοιάζει τῆς ἡθοποιῶ Αἰμὲ Ρουσέλ;

Ἡ Μαρία Πολτιέ ἔρριξε μιά ματιά στὴ φωτογραφία τῆς Ντάριας Σουμπίνσκυ καὶ χαμογέλασε.

— Εἴμαστε ἴδιες! φώναξε ὀλόχαρη. Αὕτῃ ἡ περιπέτεια μοῦ ἀρέσει!...

Κι' ἔπειτα κατέστρωσε μαζί μὲ τὴν Ἑλεν Ντίξον μιά ὁλοκληρὴ συνωμοσίαν. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἡ Μαρία Πολτιέ ἀλλάξε τὸ παρουσιαστικὸ της, ἔβαλε μαῦρα τὰ μαλλιά της, τὰ χόρσε στὴ μέση, ἔβαλε στὸ ἀριστερὸ μανῖουλο καὶ κοντὰ στὸ στομάχι μιά ψεύτικη ἑλκή κ' ὀστερὰ ἔβγαλε μερικὲς φωτογραφίες. Μιά ἀπὸ τὶς φωτογραφίες αὗτὲς στάλθηκε στὴν Ντάρια Σουμπίνσκυ, ὅσο κίεθο, κ' ἔνα τελευταῖο ἄλλο γράμμα. Μὰ στὸ περιθώριό του, ἡ Ἑλεν Ντίξον εἶχε γράψῃ μὲ συμπληρικὸ μέλαν:

«Βάρη τὴ γυναῖκα πού θὰ σὰς βοηθήσῃ. Βγάλε λοιπὸν μιά φωτογραφία σάν κι' αὕτη πού σοῦ στέλνω. Μὲ τὸ ἴδιο χέρισμα, τὴν ἴδια ἔκφρασι καὶ τὸ ἴδιο παρουσιαστικόν».

Μετά ὀχτὼ ἡμέρες, ἡ Ντάρια Σουμπίνσκυ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ Κίεβο τὴ φωτογραφία πού τῇς ζήτησε ἡ ἀδελφή της. Ἡ Μαρία Πολτιέ τότε, πέτυχε ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τῆς ἑφημερίδος τῆς νὰ σταλῇ στὴ Ρωσσία (μ' ἔξωδα ὀκτὲ της...) καὶ στὸ διαβατήριό της, ἀντὶ νὰ σταλῇ τὴ φωτογραφία της, ἔβαλε τὴ φωτογραφία τῆς Ντάριας Σουμπίνσκυ. Ἡ δημοσιότης ἦταν ἀγέδῃ ἡ ἴδια καὶ συνεπὲς κανεὶς δὲν ὑποψιάσθηκε τίποτε. Ὁ ἀστυνὸμος Πριολέ βοηθήσε — ὅπως εἶπαμε — τὴν Ἑλεν Ντίξον μὲ τὸ νὰ τῆς στείλῃ τὴν Μαρία Πολτιέ. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀνακατεθῇ περισσότερο σ' αὕτη τὴν ὑπόθεσι...

Ἡ τολμηρὴ Γαλλίδα δημοσιογράφος ἔφυγε λοιπὸν γιὰ τὴ Ρωσσία, πέρασε τὰ σύνορα δίχως νὰ συναντήσῃ καμιά δυσκολία κ' ἄρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τὶς διάφορες πόλεις. Στὸ Κίεβο, τέλος, κατάφερε νὰ συναντήσῃ κρυφὰ τὴν Ντάρια Σουμπίνσκυ καὶ ν' ἀνταλλάξῃ μαζί της λίγα διαστικὰ λόγια.

Στὸ συνοριακὸ σταθμὸ Σπετόφσκα τὸ τραῖνο περικυκλώθηκε ἀπὸ τοὺς ἐνθουσιᾶ φρουροὺς...

για.

— Αύριο θα παίζουμε το μεγάλο «κόλπο» μας.... Θάρρος! Θα πετύχετε... Έγω, μπήκα στη Ρωσία μ' ένα αυθεντικό διαβατήριο με ψεύτικη φωτογραφία, με τη δική σας. Έσείς θα περάσετε τα σύνορα με το ίδιο αυθεντικό διαβατήριο και με την ίδια σας φωτογραφία. Έτσι, το μόνο ψεύτικο θα είνε η ταυτότητά σας. Μα κανείς δεν θα καταλάβει τίποτε...

Την ίδια ημέρα, η Ντάρια Σουμπίνσκυ έφυγε από το Κιέβο, παίρνοντας μαζί της τις θαλίτσες της Γαλλίδος δημοσιογράφου κι' έφθασε στο Μπερντισέφ, μία πόλη που απέχει 220 χιλιόμετρα από τα ρωσοπολωνικά σύνορα. Έκει παρουσιάσθηκε στην υπηρεσία των διαβατηρίων και μιλώντας γαλλικά ζήτησε να της θεωρήσουν το διαβατήριό της, γιατί ήθελε να γυρίσει στη Γαλλία. Οι υπάλληλοι της υπηρεσίας αυτής δεν έφεραν καμμία αντίρρηση, γιατί το διαβατήριό ήταν αυθεντικό και το σφράγισαν άμεσα με μεγάλη ευγένεια. Έτσι, το ίδιο θράδυ, η Ντάρια Σουμπίνσκυ πέρασε τα σύνορα. Στο συνοριακό σταθμό της Σεπετόφκα το τραίνο περικυκλώθηκε από τους έρυθρούς φρουρούς. Μα το διαβατήριό της... Γαλλίδος δημοσιογράφου ήταν εν τάξει! Η Ντάρια λοιπόν έφθασε δίχως καμμία δυσκολία στη Βαρσοβία, όπου την περίμενε από ημέρες η αδελφή της Λένα.

— Ντάρια!... Ντάρια!... της φώναζε μόλις την είδε. Ήρθες λοιπόν, ήρθες;... Δεν μπορώ να πιστέψω στα μάτια μου!..

Κι' έπεσε στην αγκαλιά της κλαίγοντας με λυγμούς. Η δυο γυναίκες κατόπιν έστειλαν άμεσα δυο τηλεγραφήματα: ένα στη γαλλική πρεσβεία της Μόσχας κι' ένα άλλο στα γραφεία της Γκεπεού. Και τα δυο, είχαν το εξής κείμενο:

«Στο Κιέβο, στο υπόγειο της πολυκατοικίας Μαρξίν, άφησα ναρκωμένη τη Γαλλίδα δημοσιογράφο Μαρία Πολτιέ, αφού της πήρα το διαβατήριό και τις θαλίτσες. Με το διαβατήριό της πέρασα τα σύνορα. Η θαλίτσες της βρίσκονται στην αποθήκη του σταθμού της Βαρσοβίας. Ντάρια Σουμπίνσκυ, βοηθός χημικού, στο εργοστάσιο «Ντροσ», του Κιέβου».

Το παιγνίδι, καθώς βλέπετε, είχε πετύχει. Τα όργανα της Γκεπεού ανέκαλυσαν στ' αλήθεια τη Γαλλίδα δημοσιογράφο στο υπόγειο της πολυκατοικίας Μαρξίν κι' άκουσαν από το στόμα της την εξής καταθεση:

— Η Ντάρια Σουμπίνσκυ με παρέσυρε εδώ πέρα, για να μου δείξει κάτι παλιά τσαρικά κοσμήματα. Έπειτα μου πρόσφερε ένα ποτό και με νάρκωσε... Από τη στιγμή εκείνη δεν θυμάμαι πια τίποτε...

Η Γκεπεού, ύστερα κι' από ένα σχετικό διάβημα της γαλλικής πρεσβείας, αναγκάσθηκε να εκδώσει ένα άλλο διαβατήριο για τη Μαρία Πολτιέ και να την εξαποστείλει γρήγορα έξω από τα σύνορα. Έτσι, η Γαλλίδα δημοσιογράφος έφθασε κι' αυτή στην Βαρσοβία, όπου θρήκε τις άολεφές Σουμπίνσκυ και γύρισε μαζί τους στο Παρίσι.

Περιτόν είνε τώρα ν' αναφέρει κανείς ότι η εξιστόρησης αυτής της μυθιστορηματικής περιπέτειας που ομοιοσηύθηκε στην «Ηχώ της Ημέρας», έκανε πάταγο κι' ανέδειξε την Μαρία Πολτιέ, ως την πιο τολμηρή δημοσιογράφο της Εύρωπης.

ΟΛΙΒΕΡ ΝΙΩΤΖ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΡΑΓΓΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Τόν περασμένο Ιούλιο την μεταξύ των νήσων Τσότζεϊ και Γκρανβίλλ του Ειρηνικού Ωκεανού θαλασσιαν έκτασι, την εσκέπασαν κυριολεκτικώς συννεφα ολόκληρα από πεταλούδες. Το γεγονός αυτό το παρατήρησαν οι θαλασσινοί και ένας απ' αυτούς το περιεγραψε ως εξής:

«Η πεταλούδες αυτές ησαν ασπρες και αναρίθμητες ώσάν νιφάδες χιονιού, σ' ένα μέρος δε έγιναν τόσο συμπαγείς και πυκνές η μάζες των, ώστε έμοιαζαν με χαλάζι και μās φάνηκε ότι έρισκόμεθα μέσα σε τυφώνα».

Μετά την νήσο Τσότζεϊ λιγότεψαν. Πολλές απ' τις πεταλούδες έπεφταν στη θαλάσσα, προσπαθώντας πάντοτε ν' ανασηκωθούν, ενώ ο ανατολικός άνεμος που έπνεε από την ξηρά, τις έσπρωχνε διαρκώς προς το ανοιχτό πέλαγος. Από μακρυά παρετήρησα, προσθέτει ο γράφων τα άνωτέρω, ότι η θαλάσσα μεταξύ των δυο νησιών φαινόταν σκεπασμένη κατά τόπους, από πλατειούς λευκούς πέλους, διόλους με την μόλις σχηματιζομένην ομίχλη. Κατόπιν όμως ένόησα ότι έπρόκειτο όχι περί ομίχλης, αλλά περί των πεταλουδών των έπωνομαζομένων Πιεριδών, η οποίες άγνωστον από που ήρχοντο και που κατέληξαν, ώθουμενες από την φορά των άνεμων.

Πάντως, εκατομμύρια εκατομμυρίων από τις δυστυχισμένες αυτές πεταλούδες επνιγήκαν την ημέρα αυτή και η θαλάσσα στρώθηκε από ένα άπεραντο λευκό σάβανο!...

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Το «Μπουκέτο» εξέδωκε μέχρι σήμερα χάριν των αναγνωστών του μίαν σειράν αριστούργηματικών μυθιστορημάτων.

Τα μυθιστορήματα αυτά δύνανται να τα προμηθευθούν οι αναγνώσται μας παρά του Κεντρικού Πρακτορείου Εφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης», Εύριπίδου 8 και παρά των εν ταίς έπαρχίαις υποπρακτορείων του.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» του 'Αλφόνσου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του 'Αλεξάνδρου Δουμά (υιού)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του 'Αββά Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΗΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» του Έτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» του κόμητος
- 12) ντε Σεμουά.
- «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» του Όκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» του Πώλ Φεβέλ.

Τās κατωτέρω παλαιότερας εκδόσεις του «Μπουκέτου» δύνανται οι αναγνώσται μας με δρ. 5 διά τās 'Αθήνας και 6 δραχμάς διά τās έπαρχίαις, να τās προμηθευώνται από τα γραφεία μας, οδός Γερμανού Π. Πατρών 5 β'.

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» του Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» της Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» του Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» της Γκρεβίλ

Και «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» του Έντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 διά τās 'Αθήνας και 6 διά τās Έπαρχίαις)

Και τα δκτώ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

που τιμώνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. Έκαστον διά τās 'Αθήνας και 6 διά τās Έπαρχίαις, ελεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διά το Έξωτερικόν επί πλέον τα ταχυδρομικά έξοδα. Είδοποιούνται όμως οι αναγνώσται μας, ότι τα βιβλία αυτά πρέπει να τα ζητήσουν απ' εσθειας, από τα γραφεία μας, καθ' όσον δεν θα σταλῶνιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεία των έφημερίδων.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΕΞΠΡΕΣ

ΒΕΝΕΤΙΑ - Παρίσι. Το εξπρές διασχίζει την ειρηνική Έλβετία. Πράσινοι κάμποι, γραφικά χωριά, κάτασπρες Άλπεις. Στο διαμέρισμα της πρώτης θέσεως ή κυρία Μερλέν, όμορφη, κομψή, χαριτωμένη. Κυτάζεται κάθε τόσο στον καθρέφτη της τσάντας της, πουντράει το πρόσωπό της, ρίχνει μία ματιά έξω από το παράθυρο και προσπαθεί κάθε τόσο να συνεχίση το διάβασμα ενός αστυνομικού μυθιστορήματος.

Ο κύριος που κάθεται απέναντί της καννίζει ένα μυρωδάτο τσιγάρο, ψάχνει να βρή τίποτε καινούργιο στην διαβασμένη έφημερίδα, κυτάζει το ρολόι του κι' έπειτα ξανακυτάζει πάλι την κυρία Μερλέν.

— Σας ένοχλώ;
— Μα τί λέτε!
— Μπορώ να σας προσφέρω...
— Ευχαριστώ πολύ.

Η κυρία Μερλέν, φιλάρεσκη, όλο χαμόγελο, παίρνει από την τσαραθήκη του ένα τσιγάρο. Κλασσική έρώτηση, κλασσική απάντηση και κλασσική προσφορά. Ο πάγος είχε σπάσει... Ο κύριος διορθώνει λίγο την γραβάτα του, βάζει το ένα πόδι πάνω στο άλλο, κυτάζει τη στάχτη του τσιγαρού του, παίρνει την πόζα του ταξιδιώτη που ξέρει τον κόσμο, τις γυναίκες, τη ζωή. Είνε νέος, συμπαθητικός, ευγενέστατος. Το κοστούμι του έχει βγῆ από τα χέρια ενός ράφτη του Λονδίνου. Η κυρία Μερλέν είνε πολύ ευχαριστημένη. Κι' άφήνει να την λικνίζει το τραίνο, ή ζωορφηγλαρία του έένου. Το ταξίδι έτσι φαίνεται πιο μικρό, πιο λίγο μονότονο. Κι' όταν μία γυναίκα δεν είνε πια είκσι χρονών, τά φιλοφρονήματα ενός νέου είνε πάντοτε ευχάριστα...

— Στο Παρίσι πηγαίνετε κι' εσείς;
— Όχι, στη Λωζάννη...
— Κρίμα!..

Διπλό χαμόγελο. Έξω αρχίζει να νυχτώνη. Τα χιόνια παίρνουν ένα σωρό μαγευτικά χρώματα. Από το γλυκό τριανταφυλλί ως το βαθύ μενεζεδένιο. Ήρθε ή ώρα του φαγητού. Στο βαγκόν-ρεστοράν, ή κυρία Μερλέν βρέθηκε στο ίδιο τραπέζι με τον υποχρεωτικό κύριο. Τι όμορφα που είνε έτσι, ο ένας απέναντι από τον άλλο! Η κυρία Μερλέν έχει βάψει τα μάτια της —ώ, λίγο ρίμμελ μόνο!— κι' είνε τώρα πιο θελκτική, πιο μυστηριώδης, πιο μοιραία... Άργά, με αρμονικές κινήσεις, βγάζει τα γάντια της. Τι κομψά χέρια που έχει! Είνε κάτασπρα, λεπτά, νευρικά, στολισμένα μ' ένα μόνο δαχτυλίδι: ένα άχρο σάφειρο στολισμένο με μπρούλαντία. Τι αριστοκρατικό γούστο! Τι αντίστανξιόν!..

— Έχετε ένα παράξενο χέρι... κάνει ο κύριος.
— Έρετε μήπως να διαβάσετε τις γραμμές;
— Λιγάκι...
— Ποιό θέλετε;
— Το άρι στερό.

Το όμορφο χέρι της κυρίας Μερλέν βρίσκεται τώρα μέσα στο νευρώδες χέρι του κυρίου. Εκείνη κοιτάει μία γλυκεία εὐ-

χαρίστησι. Εκείνο το άγγιγμα είνε σαν ένα έρωτικό χάδι. Εκείνος είνε σοδαρός, όπως σοδαρεύονται οι άντρες όταν αρχίζουν να έρωτεύονται. Η παλάμη της κυρίας Μερλέν άνογει σαν ένα μεγάλο τριαντάφυλλο στην πρώτη άνοιξιάτικη αύρα. Εκείνος εξετάζει το δίχτυ των γραμμών, που μοιάζει με τον τοπογραφικό χάρτη μιας μυστηριώδους πόλεως. Κυτάζει το σχήμα του χεριού, τα λεπτά δαχτυλά, τα βαμμένα νύχια, χαϊδεύει άπαλά την τρυφερή επιδερμίδα, προσηλώνει το βλέμμα του στις γαλάζιες φλέβες του καρπού. Έπειτα, άργά, με αλλόκοτη φωνή, της λέει:

— Μεγάλη φαντασία... Χαρακτήρας ελκρινής, άδαμάντινος... Υπερευαίσθητη ιδιοσυγκρασία... Η γραμμή της καρδιάς είνε έντονη: σημαίνει πάθος, σταθερές αποφάσεις... Έδω, πιο πέρα, χωρίζεται σε τρεις πιο μικρές γραμμές. Καλαίσθησία... Άνάγκη στοργής, τρυφερότητας... Άνήσυχο πνεύμα... Άγάπη για περιπέτειες...

— Ξέρετε ότι είσατε θαυμάσιος! του λέει έκθαμβη ή κυρία Μερλέν.

— Έχω πείρα.
— Αυτό είνε όλοφάνερο!
— Ο δείκτης είνε πιο κοντός από τον μέσο... Αυτό δείχνει έναν γλυκό χαρακτήρα, ήρεμον, εύκολο να δαμασθή...
— Αυτό εξαρτάται...
— Φυσικά εξαρτάται...
— Είσατε ευαίσθητη. Γι' αυτό δοκιμάζετε πολλές φορές, μια και πολλές στενοχώριες... Φτάνει ένα τίποτε να σας κάνει να χαρήτε ή να πονέσετε, ένα λουλουδι, ένας λόγος, ένα άρωμα...

— Αυτό είνε αλήθεια!
— Στον άντρα γυρεύετε περισσότερο πνεύμα και χαρακτήρα, παρά όμορφιά.
— Χαρακτήρα προπάντων...
— Κλείστε κι' ανοίξτε πάλι το χέρι σας... Έτσι... Όρίστε: αυτό δείχνει εὐθύ κι' αξιοθαύμαστο χαρακτήρα!
— Μου είπατε όλα τα ευχάριστα πράγματα. Πήτε μου τώρα και τα δυσάρεστα.

— Ακούστε λοιπόν: είσατε ζηλότυπη, τρομερά ζηλότυπη.

— Μπορεί. Μα μήπως ή ζήλεια είνε ελάττωμα;
— Αναλόγως των περιστάσεων.
— Τί άλλο;
— Έ, πώς να σας πώ;... Είσατε σπάταλη...
— Και με τα δυο χέρια! Το ξέρετε ότι είσατε σωστός μάγος;

— Λιγάκι...
— Μαζί με την εξέταση του χεριού τελείωσε και το δείπνο. Το βαγκόν-ρεστοράν είνε σχεδόν άδειο... Ένα λίγο η κυρία Μερλέν θα φτάση στο σπίτι της...

Γι' όσον λοιπόν πάλι στις θέσεις τους, ή κυρία Μερλέν, φορώντας τα γάντια της, ρώτησε περί εργη:

— Με συνχωρείτε... Είσατε δικηγόρος;
— Δικηγόρος; Γιατί;
— Δεν ξέρω... Όλοι σχε-

(Συνέχεια στη σελ. 53)

— Πολύ ευγενής... Έξυπνος... Ένας έπιστήμων, είπε ή κ. Μερλέν στον άντρα της.

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

στη μέση του δρόμου, μακριά, κοντά σε μία μικρή γέφυρα. Ήταν κάτι σαν ένα στενομακρο πανέρι... Μέσα στο πανέρι ήταν κάτι άσπρο, ακαθόριστο...

— Στάσου! φώναξε στον οδηγό. Δεν βλέπεις;...

— Εκεί, μπροστά τους, λίγο πιο πέρα από το χωρακισμένο αυτοκίνητο ήταν ένα στενομακρο πανέρι, στη μέση του ορόμου. Μέσα στο πανέρι ήταν ένα παιδάκι!

Το παιδάκι ήταν όμορφο, ήσυχο, χαριτωμένο. Ήταν παιδί Ευρωπαίων...

— Περιέργο!... ψιθύρισε ο Μπράγιαν. Μοιάζει σαν το Θεό Βρέφος...

Κι' έκανε το σταυρό του. Ο στρατιώτης, σαστισμένος, έσκυψε το κεφάλι και το προσκύνισε. Ο υπολοχαγός Χόμς δεν μιλούσε. Από τα μάτια του όμως κυλούσαν δακρυά.

— Και τώρα;... ρώτησε πάλι ο Μπράγιαν. Τι θα κάνουμε;

Ο υπολοχαγός Χόμς σηκώθηκε, δίχως να ξέρει τί να κάνει.

— Να σε πάρη η όργη, Μπράγιαν! φώναξε, ξεσπώντας στο λoχία. Δεν βλέπεις ότι οι 'Ινδοί παράτησαν στη μέση του δρόμου αυτό το παιδάκι;... Ποιος ξέρει τι έκαναν στους γονείς του!... Δεν μπορούμε να το αφήσουμε έτσι, εδώ πέρα!... Πρέπει να το πάρουμε στις καλόγριες της Σίντρας...

Και σκύβοντας πήρε το πανέρι στα χέρια του. Αυτό το στενομακρο πανέρι ήταν μία μικρή πλεχτή κούνια...

— Θα γυρίσουμε λοιπόν πίσω; ψιθύρισε ο Μπράγιαν.

— Μά βέβαια! Έσύ, στη θέσι μου, τι θα έκανες;

— Τό ίδιο, κύριε υπολοχαγέ!... Τι άλλο μπορούσα να κάνω; Έπειτα, είνε νύχτα Χριστουγέννων... Σαν άποψε γεννήθηκε ο Χριστός... Κι' αυτό τώρα το μαρτύριο... Που θρέφτηκε ξαφνικά μπροστά μας... Θα έλεγε κανείς πως είνε...

Κι' ο Μπράγιαν σαστισμένος, δεν τόλμησε ν' αποτελειώσει τη φράση του.

Ο υπολοχαγός Χόμς γύρισε στο αυτοκίνητο. Οι 'Αγγλοι τ'α είχαν κι' αυτοί μπροστά σ' εκείνο το μυστηριώδες παιδί. Ιονάτισαν μπροστά του, έκανα, το σταυρό τους και τ'ε προσκύνισαν. Εκείνο τους κύτταζε και χαμογελούσε...

— Εμπρός!... Δρόμο για την Σίντρα!... φώναξε ο Χόμς. Πρέπει να πάμε πρώτα στο μοναστήρι...

Το χωρακισμένο αυτοκίνητο έκοψε λοξά από την γέφυρα και κατηφόρησε προς την Σίντρα.

— Τό νού σας!... είπεν ο Μπράγιαν στους στρατιώτες. Να μη ρίξη κανείς ούτε μία σφαίρα, για να μη το τρομάξουμε...

Τα εξημερώματα οι 'Αγγλοι έφτασαν στο μοναστήρι. Παρέδωσαν το παιδάκι στις καλόγριες και τραβήξαν για να κάψουν την Βεντάσσα, την σφηκοφωλιά των 'Ινδών. Μά όταν έφθασαν εκεί πέρα, το χωριό ήταν άδειο!...

Τόν μόνο 'Ινδο που βρήκαν ήταν ένας γέρος φακίρης... Οι 'Αγγλοι τότε κατάλαβαν το τέχνασμα των 'Ινδών. Είχαν κλέψει ένα παιδί, από τους λευκούς και το είχαν θέσει στη μέση του δρόμου για να καθυστερήσουν το χωρακισμένο αυτοκίνητο. Οι 'Αγγλοι έτσι, ή θα γύριζαν στο φυλάκιο ή θα τραβούσαν για το μοναστήρι. Μά σ' αυτό το μεταξύ οι 'Ινδοί θα πρόφταναν ν' αδειάσουν το χωριό τους... Κι' έτσι έγινε. Οι 'Αγγλοι ωστόσο δεν λυπήθηκαν. Είχαν περάσει μία παράξενη χριστουγεννιάτικη νύχτα...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΕ ΜΙΑ ΛΕΩΦΟΡΟ ΤΟΥ ΜΠΩΣΑΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

τί κάνει, έσκυψε και κύτταζε τα γυαλωμένα πειά μάτια του άγνωστου. Έξαφνα έγινε πελιδνί και τραβήχτηκε πίσω, τρέμοντας σύγκορμη. Ο αλήτης ξαφνιασμένος την είδε κατόπιν να σκύβη πάλι, νάνοιγν το πουκάμισο του μαύρου και να κυττάη το δέρμα του. Ήταν λευκό!

— Ω Θεέ μου! Θεέ μου! ωλόλυξε ή νέα γυναίκα. Και κύτταζε απληστά τα χαρακτηριστικά του νεκρού.

— Αμέσως τότε τραβήξε την περρούκα που σκέπαζε το κεφάλι του και, βλέποντας τα ξανθά μαλλιά που έκρυβε, έβγαλε μία διαπεραστική κραυγή.

Είχε άναγνωρίσει στο νεκρό μαύρο τόν σύζυγό της!

...Ανακάλυψαν αργότερα ότι ο Νέντ είχε καταστρώσει λεπτομερώς από μήνες το σχέδιο αυτής της ληστείας και, χωρίς την παρουσία του αλήτη στο σπίτι του, το κόλπο του θα πετύχαινε και δεν θα τόν ανακάλυπτε κανείς, ούτε η ίδια ή γυναίκα του. Δεν έμαθαν όμως ποτέ αν ο αλήτης τόν σκότωσε από συμπάθεια προς την ανυπεράσπιστη γυναίκα ή από λύσσα γιατί είχε ματαιώσει τα δικά του σχέδια.

ΚΑΘΗΝ ΓΚΡΗΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

— Σε πόση απόσταση θριασκόμαστε απ' τη γή;

— Σε απόστασι είκοσι οισεκατομμυρίων λευγών!

— Διάβολε! φώναξε ο Ζιλλό. Δεν σ'α μπορού να ξαναγυρίσω άποψε για να προφτάσω το χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν στη λέσχη μας.

— Μην ανησυχίς... Θα σ'ας ήταν δυσάρεστο να γιορτάσετε τα Χριστούγεννα με την συντροφιά μας;...

— Πώς, εκανε ο Ζιλλό, γιορτάζετε και σεις τα Χριστούγεννα;

— 'Α! περήφανε άνθρωπε της γής, φαντάζεσαι ότι ο 'Ηρσοὺς έγινε άνθρωπος για σ'ας μόνο;

Ο αεροπόρος κατάλαβε πόσο λογική ήταν ή παρατήρηση αυτή κι' ακολούθησε τόν βασιλέα Κουξ στο παλάτι, όπου τον καρουσίασε στην ωραία σύζυγό του, βασιλίσα Σά και στα 25 παιδια του που ήσαν τ'ο ένα ωραιότερο από τ'όλο. Καλησάν κατόπιν στο τραπέζι κι' ο Ζιλλό. Έφαγε φαγητά εξαιρετικά νόστιμα, κι' αγνώστα έντελώς καθώς και πιστά, που θυμίζαν τ'ο νεκταρ τών 'Ολυμπίων. Ένώ έτρωγαν, ο Κουξ του μιλούσε για τις συνήθειες τών κατοίκων της Αφροδίτης. Σ' αυτό το εύλογημένο άστρο, δεν υπήρχαν ούτε πλούσιοι, ούτε φτωχοί, άγνωστάν τόν πόλεμο και τίς άρρώστειες κ' οι άνθρωποι ήσαν υποδεδειγμένα άρετής. Τ'ο έγκλημα δεν υπήρχε, ούτε ψεμα, ούτε δικαστήρια, ούτε φυλάκες, ούτε και στρατός.

Αφού έφαγαν, ο Κουξ ώδήγησε τόν ξένο του στο αεροπλάνο του και, αφού τόν άποχαίρετσε με συγκίνηση, ο αεροπόρος μπήκε μέσα και ξεκίνησε, ξαναγυρίζοντας πάλι στη γή...

***

Όταν τ'ο αεροπλάνο προσγειώθηκε πάλι στο Μπουρξέ, οι άλλοι αεροπόροι έτρεξαν και βρήκαν τόν Ζιλλό μισοσπασμένο.

— Άγαπήτ'ο μου παιδί! τ'ο φώναξε ο τρομερός συνταγματάρχης. Τι εκανες;... Τι τρέλλα!

— Τι εκανε ο Ζιλλό συνερχόμενος.

— Κατερριψες μ' ένα αεροπλάνο άγνωστό σου τ'ο ρεκόρ σέ ύψος. Έφτασες τις 14.000 μέτρα!

Ο Ζιλλό μεταφέρθηκε θριαμβευτικά στην λέσχη, όπου ανέχισαν την εορτή τ'ος τιμής τ'ο τ'ο νεο άσσο της αεροπορίας, ο όποιος δεν πιστευε ακόμα πως τ'ο ταξίδι στην Αφροδίτη ήταν όνειρο.

Ικανώς από εκείνη την ήμέρα, κέρδισε την εύνοια τ'ο συνταγματάρχου Μωκλαίρ και σέ λίγο καιρό παντρεύτηκε και την δεσποινίδα Σεσίλ.

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

«Φόξ» με αυτό τ' όνομα, όλοι χαμογελούσαν ειρωνικά και τ'ης έδειχναν την πόρτα. Η Μάριον Ντούρας τότε συλλογίσθηκε ότι έπρεπε να πάρη ένα ψευδώνυμο και τ'ο άπεράσει με τις εξής σκέψεις:

— Ποιος μπορεί να μ' έμποδισή ν' αλλάξω τ' όνομά μου; Κανείς. Άς πάρω λοιπόν ένα από τ'α πιο άριστοκρατικά διόματα της 'Αμερικής. Από σήμερα θα λέγομαι Νταϊβίς Μάριον Νταϊβίς!...

Κι' έτσι έκανε. Τις ίδιες άλλωστε δυσκολίες συνάντησε κι' ή Τζίν Χάρλοου, ή γόησσα με τ'α πλατινένια μαλλιά. Τ'ο πραγματικό της όνομα είνε Τζίν Κάρπεντερ. Μά ο σκηνοθέτης της γρήγορα τ'ης έδωσε να καταλάβη ότι δεν τ'η ταιριαζε αυτό τ' όνομα. Η Τζίν τότε ανέθεσε στην γκαουδερμαν τ'ης να τ'ης βρή ένα όμορφο όνομα.

— Η μητέρα μου, πριν παντρευτή, λεγόταν Χάρλοου... τ'ης άπάντησε εκείνη.

— Λαμπρά! Έκανε ή Τζίν Κάρπεντερ. Μοῦ άρέσει αυτό τ' όνομα. Στ'ο έξης θα με λένε Τζίν Χάρλοου!...

Η Μαίρη Πίκφορντ πάλι λέγεται Μαρία Σμιθ κ' ή Λωρέντα Γιούγκ λέγεται Γκραϊτχεν Γιδόκ.

Η Τζόαν Κράουφορντ έχει ένα πολύ παράξενο γαλλικό όνομα. Την λένε Λουσίλ λε Συέρ. Την Ζαννέτ Γκαϊνόν τ'η έλεγαν άλλοτε Λάουρα Γκαϊνόν, μά τ' όνομα αυτό δεν ταιριαζε με τ'η γλυκειά και άθωα προσωπικότητά της. Γι' αυτό πήρε ψευδώνυμο.

Η Λούπε Βελές τέλος στο πιστοποιητικό της γεννήσεως της αναφέρεται ως Μαρία Γκουανταλούπε Βελές!

Δ. ΜΟΝΤΓΟΚΜΕΡΥ

Θυμίζω όλοι ότι η μόνη γαλλική αρώμαστα της Scherk Mystikum τών άρ. 75, 110, 130, 150, 200, 250, 325.

Δωρήσατε Όμορφιά

Χαρίζεται λοιπόν ή όμορφιά; Γιατί όχι; Είναι κρυμμένη σέ κάθε φιαλίδιο της Λοσιόν προσώπου Scherk. ● Η Λοσιόν προσώπου Scherk όχι μόνον προστατεύει την όμορφιά αλλά κάνει τ'ο δέρμα ελαστικό, τ'ο καθαρίζει και τ'ο δυναμώνει. Εισδύει βαθειά στους πόρους, εξαλείφει τ'α μπιμπικία, ζωογονεί την κυκλοφορία τ'ο αίματος και ένισχύει τ'ους ιστούς τ'ο δέρματος.

Δωρήσατε επ' ευκαιρία τ'ο Νέου Έτους ένα φιαλίδιο της Λοσιόν προσώπου Scherk. Χαρίζετε την χαρά για πολλές εβδομάδες!

Φιαλίδιον τ'σάντας άρ. 35.- ● Μεγαλύτερα τών άρ. 55.-, 90.- και 175.-

Διαρκής παρακαταθήκη: Π.Ι. Μαγκριώτης, Έρμου· Νίκης 10, Αθήναι· Τηλ: 25.739

Scherk
Face
Lotion

(Χορίαν διά τ'ο προσώπον)

ΜΗΝΥΤΡ

Τ'α είσιμα
φαγητά

RECORD

ΝΤΟΛΜΑΔΕΣ ΓΙΑΛΑΝΤΖΗ
ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ
ΙΜΑΜ ΜΠΑΪΛΑΝΤΙ
ΦΑΣΟΛΑΚΙΑ ΜΕ ΤΟ ΛΑΔΙ
ΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ
ΠΙΠΕΡΙΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ
ΜΠΑΜΙΕΣ ΣΤΟ ΛΑΔΙ

Παρασκευάζονται με τ'α άνό-
τερα υλικά, από τόν ειδικότερον
τεχνίτη και με γούστο σπητικό.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΠΟΚΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΑΝ. Β. ΧΑΪΤΑΣ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 27 — ΤΗΛ. 24-406

Καλοχτενισμένα Μαλλιά

θέλουν και ιδιαίτερη περιποίηση. Θα τ'ο επιτύχει •
τε εάν λούζετε τ'α μαλλιά σας μία φορά την εβδο-
μάδα με τ'ο Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Tet-Noire).

Κάθε φάκελλος περιέχει και τ'ο ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ»
πού δίνει στα μαλλιά υγεία, φρεσκάδα και τ'α απαλ-
λάσσει από την πιτυρίδα. Δύο ειδών Σαμπουάν ΤΕΤ-

ΝΟΥΑΡ υπάρχουν: Για τ'α ξανθά
μαλλιά τ'ο ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ,
για τ'α σκούρα μαλ-
λιά τ'ο ΣΑΜΠΟΖΑΝ.

ΔΡΧΜ 12,50

ΣΑΜΠΟΥΑΝ
ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π.Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΙ
ΖΑΧΑΡΟ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ

ΚΥΡΙΑ

Η μόδερνα γυναίκα διά την υγείαν της και
διά την σιλουέτταν της πρέπει να παραγγείλῃ
ένα Κορσέ ή μίαν Ζώνην και τόν Στηθόδεσμόν της
εις τ'ο

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 γ' (ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΝ) ΦΟΥ «ΑΤΤΙΚΟΝ»

Μαθήματα διά Κυρίας και Δεσποινίδας πού
θέλουν να πλουτίσουν τ'ας γνώσεις των με όλίγα
μόνον μαθήματα.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

Όδός Σίνα Βησαρίωνος 8

Τηλ. 31.339

Τὸ Μυστικὸ τῆς Κομψῆς Κυρίας

«Τίσι εἶνε τὸ πραγματικὸ μυστικὸ τῆς χάριτος καὶ τῆς κομψότητος ποὺ ἔκαμαν τὴν Παριζιάνα περίφημον εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον;» ἠρώτησα τὸν πλέον εἰδικὸν τῆς κομψότητος τοῦ κοσμητοῦ Παρισίου. «Παρευρισκόμενα εἰς ἓνα ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖον, εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ κομικώτερα χορευτικὰ τσάγια τοῦ Παρισίου, Παρατηρήσατε τὰς Μὲν λέγει. Τὴν παρατηρεῖτε ἐν πρώτοις. Οὐτε τὸ φόρεμα, οὐτε τὸ καπέλλο, ἀλλὰ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος εἶνε τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν φροντίδων. Ὅλες ἡ γυναῖκες ἔχουν ἐπιδερμίδα πολὺ ματ καὶ βελουτὴ, ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀσπινκτικὴ καὶ γεμάτῃ κόσμῳ σάλα. Παρατηρήσατε τὰς τὸ πρῶτ' ὅταν περὶπατοῦντες εἰς τὸ «Δάσος» ἢ τὸ ἀπόγευμα εἰς τοὺς κούρσους, πάντοτε εἶνε τὸ ἴδιον. Γὰρ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ ΤΟΚΑΛΟΝ εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς μοντέρνας Γαλλίδος. Δίδει εἰς τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος ἓνα βελουτὸ πετάσου ρόδου, ποὺ οὐτε ὁ ἀνευρὸς οὐτε ἡ βροχὴ οὐτε ἡ ἐφιδρωσις δύνανται νὰ ἀλλοιώσουν. Δίδει μαγευτικὴν χάριν νέας κόρης καὶ θῆς ἡμέρας καὶ ὥρας. Δοκιμάσατε ἡ ἴδια τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ. Τὰ ἀποτελέσματα ὅπου θὰ σὰς ἀποκαλύψῃ ὁ καθρέπτης σὰς θὰ σὰς ἐκπλήξουν καὶ θὰ σὰς ἐνθουσιάσουν».

Αἱ ΚΑΛΤΣΑΙ

«ELBEO»

Εἶνε θαύμα ὠραιότητος, Ἀντοχής καὶ ἑλαστικότητος. ΠΑΝΤΟΤΕ Εἰς τοὺς ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ. ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Εἰς ΤΙΜΑΣ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ὨΡΙΣΜΕΝΑΣ. ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ

Υφάσματα πλεκτά διὰ ΤΑΓΙΕΡ Ζέρσεϊ ΑΓΚΟΡΑ καὶ ΜΠΑΡΟΛΕ σὲ ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ χρωματισμούς. ΤΑΓΙΕΡ τὰ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ, ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ, ὡς καὶ ΑΠΑΝΓΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ—ΚΑΖΕΣ κλπ.

Κολοκοτρώνη 45

Διὰ νεωτέρας μεθόδου ἐκτελεῖται ἡ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ Καὶ ὅλαι αἱ βαφαὶ τῶν μαλλίων Χαλκοκονδύλη 11 Τηλ. 27-975

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανὴ «Σίγγερ» πολυτελείας (ματῶς - ραπτικής) εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Πληροφοριὰς δὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν ἀριθ. 5, τυπογραφεῖον «κέτου» (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος).

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε δὲν θὰ ξεβάφουν ποτέ.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE & HALPHEN
Χειρουργός - Ὁτορινολαρυγγολόγος.
Ἑμμ. Μπενάκη-Μαροκορδάτου 6. Μέγαρον Μαλάρου ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 29-362.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΑΜ ΕΥΣΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΦΙΓΟΥΡΑΤΑ ΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΑΣ
Εὐπρόσδεκτα πάντοτε διὰ Δωρεά.
Ζητήσατε τιμοκατάλογον μας δωρεάν.
Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ὁδὸς Πεσματζίου, κατωθεοῦ Λαϊκῆς Τῆλεφ. 29.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ

Εἰς συλλογὴν καὶ φθινεῖα εἰς τὰ εἶδη ἐπιπλοσεως, ἔχει ἐφέτος

ο ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

11, Φωκίωνος (Παρ. Ερμού 34)

Γ. Ν. Μ. ΜΟΥΤΤΗΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ 16ετίαν ἐπιμελεῖται τὰς ἰδιαίτερας Κλινικῆς τῆς ὁδοῦ 1 x Γ' Φωκίωνος 11, Τηλ. 80215

Ἐπὶ 8-11 - 4-6 Ἄρ. Τηλ. 80215

Αἱ βαφαὶ ARTI δὲν φέρνουν τὰ φορέματα.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 23-861

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 21-400

Λόγῳ τῶν ἑορτῶν θὰ πωλήσουν τὰ ρετάλια ὅλου τοῦ χρόνου ἀπὸ τῆς 22^{ας} μέχρι 31^{ης} τρέχοντος

Χάρτης τοίχων πλουσιωτάτη συλλογὴ

ὅλα τὰ εἶδη φωτισμοῦ
λάμπες ἀπλὲς κ.λ.π.
μὲ μηνιαίας δόσεις

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 - ΤΗΛ. 21.894

ΚΥΡΙΑ,

Εἰσαγγεῖτε νὰ ἐξασφαλίσετε τελείαν ἐφαρμογὴν, ἀνάπαυσιν συγχρόνως καὶ ἐλευθερίαν στὰς κινήσεις σας καὶ πρὸ παντός τὴν πραγματικὴν κλασικὴν γραμμὴν τὴν ὁποῖαν ἀντιπροσώπευε καθε Κυρία;

Τὰ ἐπιτυγχάνετε ἀσφαλῶς ὅλα αὐτὰ εἰς ἓν παραγγεῖλετε μίαν Ζώνην ἢ ἓνα Κορσέ καὶ τὸν Στρηθόδεσμόν σας στὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 15 (ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΝΟΥ ἈΤΤΙΚΟΝ)

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΗΤΙΚ ΤΗΣ
MEASPLE

Δυνατοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τελείαν ἐφαρμογὴν καὶ ἀνάπαυσιν συγχρόνως καὶ ἐλευθερίαν στὰς κινήσεις σας καὶ πρὸ παντός τὴν πραγματικὴν κλασικὴν γραμμὴν τὴν ὁποῖαν ἀντιπροσώπευε καθε Κυρία;

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος
ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
Χαλκοκονδύλη 11
Τηλ. 27-975

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ
ΘΕΛΗΤΡΟΝ

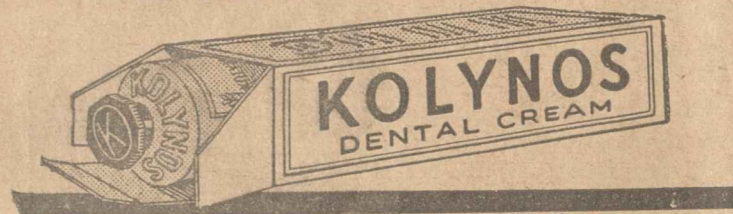
Μία άντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποία αφαιρεί τās κηλίδας και αποδίδει στά δόντια τήν φυσικήν των λευ-
κότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

είς τήν όποίαν άπενεμήθη υπό τής Χ Διεθνούς Έκθέσεως
Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Είς τήν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη επί-
σης υπό τής αϋτής Έκθέσεως τό χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΕΚΘΕΛΕΙΟΥ 3. ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑΠΗΤΕΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Τούς ώραιότερους και στερεωτέρους ΤΑΠΗΤΑΣ

θάεύρητε είς τήν έκθεσιν

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΩΝ

Μητροπόλεως 27

Πλουσία συλλογή παντός είδους ταπήτων

Παρέχονται και εύκολiai πληρωμής.

ΙΩΑΝΝΑ Μ. ΛΑΔΗ

ΜΟΔΙΣΤΑ

ΑΝΩ ΑΛΩΝΙΑ

ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Τα φορέματά σας μό-
νον άν τὰ δάψετε μέ:
δέν θά ξεδάφουν ποτέ

ARTI

Τα φορέματά σας βάφε-
τε μόνον με βαφάς ARTI

ARTI

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Μετά τήν καταπληκτικήν έπιτυχίαν τοῦ προ-
όντος τῶν έργαστηρίων μας **L' ECLAT**,
κατόπιν μεγάλης μελέτης και πολλῶν χημικῶν
ἀναλύσεων εἴμεθα ὑπερήφανοι νά σας συστή-
σωμεν τό νέον μας προϊόν **TRESVITE**
τό όποιον ἐδόθει είς τήν κατανάλωσιν έντος
δύο φυαλλιδίων πρὸς έκτέλεσιν μιᾶς περμανάντ
ἀνευ μηχανήματος.

Τό **TRESVITE** ἔχει τήν ίδιήν τήν νά
προσδίδη στιλπνότητα στό μαλλί, νά διατηρή
φυσικάς κλίσεις και χονδρές μπούκλες και ἐπι-
πλέον νά θεραπεύη τήν ψαλίδα.

LABORATOIRE L' ECLAT

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ:

ΤΗΛΕΦ. 9.357

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18

ΑΡ. ΤΗΛ. 26.369

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας 'Αθηνών— Πειραιώς πρὸς
εύκολίαν τοῦ κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχάλη και Καλλιδορίου
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρρακου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΣΕ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79, πλησίον Λαχαναγορῆς
ΒΑΘΗΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τήν Ἁγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῆς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου και Παρ.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2,

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι με τό πλησιέστερον συνοικιακόν παρτίον
μας αποφεύγετε τὰ έξοδα και τήν άργοπορίαν τής μεταβίβα-
εις τό κέντρον.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

